

Šentjurske

NOV

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

šentjurski lokalni časopis

letnik X, št.9

23. september 2003

cena 300 SIT

www.sentjurskenovice.si

poština plačana pri pošti Celje

Angelska nedelja 2003

Tudi tu bo

Mercator Trgovski center

Odprtje novega Trgovskega centra
bo predvidoma v prvi polovici decembra 2003.

Mercator Trgovski center Šentjur
Celotna površina: 2053 m² Parkirna mesta: 110

 Supermarket Prodajna površina: 1053 m²

 BEAUTIQUE

SANTANA *Coffee Bar*
Kava bar

 MODINA
Mercatorjeva prodajalna tekstila

Cvetlično darilni butik,
Loterija Slovenije,...

*Drage občanke in občani Šentjurja!
Ob prazniku mesta Šentjur vsem iskreno čestitamo.*

PRAZNIK OBČINE ŠENTJUR

24. SEPTEMBER,
DAN, KO SO BILE
LETA 1539
ŠENTJURJU PODELJENE
TRŠKE PRAVICE.

V počastitev praznika
Občine Šentjur Vas vabim
**na slavnostno sejo
Občinskega sveta
s podelitvijo priznanj
občine in akademijo,**
ki bo
v torek 23. septembra 2003
ob 19. uri
v Kulturnem domu Šentjur.

Veselim se srečanja z Vami
in Vas lepo pozdravljam.

Štefan Tisel
zupan

PRAZNIK
OBČINE
ŠENTJUR

24.
SEPTEMBER

Prireditve ob prazniku Občine Šentjur

nedelja, 14. 9. ob 7. uri Slivniško jezero, pri Menhart
odprto tekmovanje v ribolovu s plovcem
za pokal občine Šentjur

sobota, 20. 9. ob 8.30 uri Športni park Šentjur
odprti turnir v tenisu
za pokal občine Šentjur

sobota, 20. 9. ob 10. uri Športni park Šentjur
mednarodni ekipni hitropotezni šahovski turnir
v počastitev 50-letnice šaha v Šentjurju

četrtek, 25. 9. ob 20. uri Kulturni dom Šentjur
slovenski film Kajmak in marmelada
režija Branko Đurič.
Po ogledu filma bo predstavitev filmske ekipe.

petek, 26. 9. ob 19. uri Športni park Šentjur
odprti hitropotezni šahovski turnir
za pokal občine Šentjur

sobota, 27. 9. ob 16. uri
kolesarski vzpon na Resevno,
odhod izpred Osnovne šole Hruševac, Šentjur

sobota, 27. 9. ob 17. uri
otvoritev tabornega centra na Resevni

nedelja, 28. 9. ob 9. uri
tekmovanje lovskih družin občine Šentjur
za pokal občine

petek, 3. 10. ob 12. uri
otvoritev Diagnostičnega centra Šentjur
slovesnosti bo prisostvoval Dušan Keber, minister za zdravje

nedelja, 5. 10. ob 14. uri
maša v starokrščanski cerkvi
na Ričnik

VSEBINA

Vegrad odnesel 43 milijonov 4

Vodovod Slivnica -
občinarji spet štrikajo? 5

Akvonij toži občino 5

Kolumna:
Šentjur pri Slovenskih Konjicah 5

Koruza in sušni dobičkarji 8

Občinska priznanja 9

Priznanja mesta Šentjur 12

Svetovni rekord Čretnika 31

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco

javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,

pod zaporedno številko 1056

Šentjurske

NOVICE
 za vsakega
 Šentjurčana

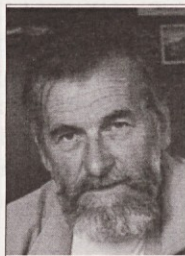
UVODNIK

Franc Kovač

Angelska nedelja

Uvodnik predpraznične številke bi zaradi spodobnosti pravzaprav morali nameniti občinskemu prazniku, nagrajencem, dosežkom občine, a kot kaže, gre letos bolj za praznično rutino, zato se bom raje posvetil pomenljivemu dogajanju na Planini.

Tradicionalna planinska turistična prireditve, ki se jo je prijelo iz cerkvenega koledarja poznano ime Angelska nedelja, je v 27 letih prehodila zanimivo pot in kot vse kaže, počasi pristaja tam, kamor pravzaprav tudi sodi, pri trženju. Zagnanost Planinčanov, ki so dolga leta z nemalo truda organizirali razne povorke, razstave, prikaze domačih običajev, nekdanjih in sedanjih, je počasi kopnela in skoraj skopnela. Dati na svetlo nekaj izvirno svojega, z etnološkega stališča vrednega, ob tem pa zadovoljiti ali vsaj zabavati tudi televizijsko razvijeno domače in tuje občinstvo, je hudo velik zalogaj tudi za plačane profesionalce, kaj šele za domače amaterje. In še to brez denarja. Velika pričakovanja planinskih turističnih aktivistov, da bi s svojo turistično prireditvijo na Planino privabili obiskovalce iz drugih krajev, so se sfižila. Na prireditve so prihajali domačini, v najboljšem primeru še njihovi bližnji sorodniki iz mest in nihče več. Raznih podobnih prireditev je po Sloveniji namreč kot listja in trave, že vsaka občina, če že ne tudi vsak omembe vreden kraj, imata svojo več ali manj folklorno obarvano fešto in kar nemalo jih je, ki so odmevnejše in privlačnejše od planinske. Kakšne so bile finančne bilance dosedanjih Angelskih nedelj, ni težko predvidevati. Če so si organizatorji poravnali svoje takšne in drugačne stroške, potem je ostala društvena blagajna neusmiljeno prazna, planinski gostinci pa tudi niso kasirali kaj omembe vrednega.

Letošnja Angelska nedelja, tako vse kaže, pomeni slovo od dosedanje več ali manj konzervativne oziroma neprofitarske miselnosti. Planinska mlada generacija, ki jo pooseblja Klump

(Klub mladih Planine), jemlje to prireditve v svoje roke in ji daje nekaj svojih poslovnih izkušenj, mladostnega poleta ter žurerski pečat. Očitno so se dobro ujeli s sedanjima »pučističnima« šeficama turističnega društva Dragico Brilej in Jano Doberšek. Letošnja Angelska nedelja je sicer bila še nekakšna kombinacija starega in novega, kmečka poroka, čeprav sprofanirana in izvedena z »uvoženimi« folkloristi, je predstavljala izvorni del Angelske nedelje, Radio Maribor, njegovo tehnično osebje, Vinko Šimek – Šraufenciger ter kopica najboljših narodnozabavnih ansamblov pa so bili tista najeta zabavljaška delovna sila, ki je privabila na Planino več kot tisočglavo množico. Nekateri so ocenjevali, da je bilo obiskovalcev celo okrog 2000, torej več kot ima vsa KS Planina prebivalcev. Kar predstavlja hudo resno tržno kategorijo. Tudi poslovni delež turistične agencije »Sonček«, ki je pripeljala na prireditve šest polnih avtobusov, je za Planino opazen dogodek. Da so organizatorji poleg tega menda uspeli »nategniti« sponzorje Tajfun, Občina...) kar za okrog pol milijona, tudi ni mačji kašelj. Čeprav je udeležba občine (zlasti še, ker je župan Planinčan) pri financiranju tovrstne komercialne prireditve lahko tudi sporna. Skratka, na Planini se je zgodilo nekaj novega, tam se je trlo ljudi in tam je »nastal« in ostal določen kupček denarja. Vsaj tako bi se spodobilo.

Nič manj pomemben dogodek od Angelske nedelje, nedvoumno tudi s komercialnim pridihom, je bil Tajfunov prevzem planinskega gradu. Planinski grad, ki je ena od najatraktivnejših točk v šentjurski občini, že stoletja neusmiljeno propada, za arheologe (hvala bogu!) ni bil zanimiv, za posle je bil odločno predrag. Rešitev s Tajfunom, če Špani mislijo resno, in vse kaže, da mislijo, je kot naročena. Denar in lokal patriotizem sta tista dejavnika, s katerima utegne planinski grad v turističnem smislu zasenčiti evropsko pomembni Rifnik. Ki bi bil podjetniško zelo zanimiv, bolj od planinskega gradu, če ga ne bi držali v rokah arheologi in muzealci.

Vegrad odnesel 43 milijonov iz občinske blagajne

Kot je povedal župan Tisel, je v začetku septembra sodišče vzelo iz občinskega proračuna 43 milijonov SIT v korist velenjskega Vegrada. Gre za resen znesek, ki utegne resno zamajati občinske proračunske načrte.

Dolg občine do Vegrada izvira iz obdobja izgradnje Doma starejših občanov in šole na Prevorju, ko je Občina oporekala Vegradovim računom zaradi pripomb na kvaliteto dela in pogodbe o Vegradovem sponzoriranju šentjurskega športa v višini 5 milijonov SIT, ki ni bila realizirana. Glavnica naj bi vsega skupaj znašala okrog 8 milijonov (natančne številke župan ni poznal), vsa druga razlika pa izvira iz desetletnih zamudnih obresti in stroškov. Nova občinska garnitura je dolg prevzela v fazi, ko pravno zadeve ni bilo mogoče več ustaviti, saj je sklep o izvršbi sodišče sprejelo že letos februarja. Z Vegradom so se sedanji občinski možje poskušali dogovoriti, dolg nekako kompenzirati z njegovimi zapadlimi obveznostmi v povezavi z neizgrajeno avtobusno postajo, v tej zadevi teče tudi tožba Občine, a očitno niso uspeli. Vegradov

enostranski poseg oziroma poseg sodišča v občinski proračun jih je nekoliko presenetil.

Ker župan ni imel podrobnejših informacij, kako so zadeve z Vegradom potekale in kako je ravnala prejšnja občinska oblast oziroma zakaj ni ukrepala, ko je bil še čas, me je napotil k nekdanji direktorici občinske uprave Brigiti Škoberne in sedanji občinski finančnici Juditi Methans – Šarlah. Pri njiu sem naletel na pričakovani zid molka, ker da nista pristojni dajati izjav za javnost. Vprašanje da naj naslovim na bivšega župana Malovrha ali podžupana Čokla.

To bomo do naslednje številke tudi naredili, čeprav v prepričanju, da na ta način ne bomo »pulfra odkrili«. Bolj verjetno je, da se bodo v vmesnem času premislili tudi na Občini in povedali kaj več, kajti sicer bo odgovornost za te milijone vendarle nepreklicno padla na njihova pleča.

F.K.

S Petrolom nič po domače

Tudi iz centrale Petrola ni bilo mogoče o gradnji bencinskega servisa izveči kaj drugega kot nekaj splošnih informacij. Ni šans, da bi človek prišel kaj dalje kot do prve tajnice in se poskušal dogovoriti vsaj za kakšno čestitko za občinski praznik, če že ne tudi za resnejše oglaševanje. Petrol je pač velika in dominantna firma, ki se z malimi ribicami s slovenske periferije pač ne ukvarja. Razen, ko nam prodaja bencin.

Bencinski servis gradi celjski CMC, od domačih pogodbenikov je v dela vključen le Alpos. Servis bo imel 12 točilnih avtomatov, 122 m² veliko trgovino in 44m² gostinskih prostorov. Dograjen naj bi bil do konca leta. Vendar pa petrolovci mirno dopuščajo tudi možnost, da se bo gradnja zavlekla za nekaj mesecev. Kar med vrsticami pomeni, da jim voda in konkurenca prav gotovo še ne sežeta blizu grla.

Mercator zares

V nekaj dneh je travnik med Alposom in Akvonijem oživel in postal pravo gradbeno mravljišče. Da Mercator prihaja v Šentjur, se je že vedelo, bolj malo pa vemo, kaj vse prinaša s seboj. Žal, na sedežu Mercatorja v Ptujju so še vedno dokaj skopi z informacijami, kar pomeni, da bo treba počakati tja do konca leta, ko bomo v prednovoletni potrošniški histeriji, tako nam obetajo merkatorjevci, lahko tekli tudi v Mercatorjev center v Šentjurju.

Bruto površina centra bo 2053 m², od tega bo Supermarket z neto prodajno površino zavzel 1053 m². Na blagajniškem bloku naj bi bilo 5 do 8 blagajn, kar pomeni, da bo tam zaposlenih 10 do 15 delavcev. V sklopu centra bo šest lokalov:

Beautique, tekstina prodajalna Modina, Kava

bar Santana, Cvetlično darilni butik, Loterija Slovenije, in še en lokal, ki še ni oddan.

Zagotovljenih bo 110 parkirnih mest.

Iz županove pisarne

Suša

S posredovanjem Občine smo uspeli realizirati zamisel oskrbe kmetov s silažno koruzo z Mejinj polj. Posel je stekel preko KZ Šentjur, Občina je namenila 50 000 SIT na hektar kot pomoč kmetom. Interesenti bodo po vložitvi vloge in računov dobili ta denar iz proračuna.

Vodni viri v Loki

Glede nove vrtine, ki jo je na območju naše občine naredilo OKP Rogaška Slatina, smo se dogovorili, da vrtina do nadaljnjega ostane v

rezervi. Občina uveljavlja pravico do upravljanja tega vodnega vira. Ker vse kaže, da ima vrtina določene vplive na podtalnico, bo občina naročila vodarsko študijo o njenih možnih učinkih na okolje.

Projekti

Občinska uprava skupaj z zunanjimi sodelavci intenzivno dela na projektih, ki nam bodo omogočali dostop do državnega in evropskega denarja. Gre za možnosti razširitve šentjurske industrijske cone proti Grobelnem (60 do 100 hektarov), za industrijsko cono v Dramljah ob avtocesti in na Ponikvi ob železnici.

V turističnem gospodarstvu ostajajo v ospredju kmečki turizem, konjeniška pot, kolesarska pot, Slomškova pot...

Grad Planina

Smo dali v dolgoročni brezplačni najem Tajfunu. Obveznosti Tajfuna so le okvirne: zagotovitev prostora za javne prireditve, spoštovanje navodil Zavoda za varovanje kulturne dediščine in predviden 10-letni časovni okvir izvedbo obnovitvenih del.

Strategija razvoja občine

S predstavniki izvajalca SIC iz Slovenskih Konjic se je sestala skupina, ki pripravlja razvojne načrte občine. Formirali so več skupin, ki bodo delale ločeno: za gospodarstvo in podjetništvo, okolje in prostor, družbene dejavnosti, turizem, razvoj podeželja. Prvi posveti s predstavniki podjetij in predsedniki svetov KS so bili že opravljeni. Šlo je predvsem za evidentiranje obstoječih zamisli.

Investicije

Izvajajo se dela na cesti Sele – Blagovna (100 milijonov, izvaja CMC), na izgradnji čistilne naprave (28 milijonov) in komunalne ureditve na Blagovni (40 milijonov, izgradnjo cestnega sistema izvajajo Asfaltni Ptuj), vodovod na Slivnico (140 milijonov) gradi Vilkograd, obnovo ceste skozi Slatino (20 milijonov) je dobil CMC, kanalizacijo na Planini (40 milijonov) pa IPI iz Rogaške Slatine.

Od državnih investicij se bo še ta mesec začela obnova mostu v Hotunjah (60 milijonov, izvaja CMC) in izgradnja pločnika v Vrbnem (99 milijonov, CMC).

Ali občanarji spet »štrikajo«? Vilkograd gre naprej

Pri izbiri izvajalca gradnje vodovoda na Slivnico in Paridol, gre pa za okrog 150 milijonov težko občinsko investicijo, se je zgodila zanimiva zadeva. Kot smo izvedeli, komisiji, ki je odpirala ponudbe, ni bilo težko ugotoviti, da je najcenejši ponudnik IPI iz Rogaške Slatine, vendar pa so se občinski možje in gospe odločili za 18 milijonov dražjega domačega izvajalca Vilkograd iz Proseniškega.

Zakaj tako, je pojasnil direktor občinske uprave Jože Palčnik:

»Res je, da je bil pri odpiranju ponudb kasneje izbrani izvajalec (Direktor Palčnik ni navajal imen izvajalcev niti števil, te podatke smo dobili iz drugih virov) dražji od najcenejšega ponudnika, toda pri oceni vseh za odločitev pomembnih parametrov je bil ugodnejši. Pokazalo se je tudi, da je pri ponudbi izbranega izvajalca prišlo do računske napake, ki jo je na naš poziv popravil, tako da med obema ponudbama ni niti en milijon razlike. Glede referenc je bil izbrani izvajalec v prednosti.«

V firmi IPI dogajanja v zvezi s tem razpisom niso hoteli komentirati, prav tako se tudi še niso odločili, ali se bodo pritožili.

Ali je izbira izvajalca del izgradnje slivniškega vodovoda bila korektna ali ne, je na osnovi teh nekaj skopih informacij težko soditi. Ker morebitni oškodovanec, to je IPI, očitno ne mara zaostrovanja, direktor občinske uprave pa nam ni bil pripravljen omogočiti vpogleda v razpisno dokumentacijo, lahko le preigravamo razne možnosti.

Ni nepomembno, da med občani vlada splošno prepričanje, da so tovrstni javni razpisi najpogostejši način koruptivnega obnašanja, ko izvajalci na poštene in manj poštene načine poskušajo priti do posla, občanarji pa ob tem mimogrede potegnejo kaj koristnega za občino, zase ali za svoje ljudi. Primer izpred nekaj let, ko naj bi Vegrad sofinanciral izlet šentjurskih pevcev (ki jih je vodil podžupan Čokl), naj ne bi bil le izjema.

V primeru slivniškega vodovoda je zanimivo, da je pri odločanju in obveščanju zavrnjenih ponudnikov menda prišlo do zanimivih časovnih in vsebinskih neskladij, ki bi utegnili kazati na to, da so občinski možje vendarle spet nekaj »štrikali«.

F.K.

Upravna tožba zoper občino Mercator gradi, Akvonij ne popušča

Znana občinska zemljiška transakcija, zamenjava parcel med občino in Alposom ter nato prodaja Mercatorju bo očitno končala na sodišču. Franci Zupanc – Akvonij, ki je imel za tista zemljišča tudi poslovni interes, je prepričan, da je občina ravnala pristransko in nezakonito, zato išče pravico na sodišču.

Akvonij se je takoj po objavi zemljiškega posla med Alposom in Občino pritožil in zahteval od župana, da razveljavi sklenjeni posel, ker pa se župan Tisel ni ustrežno odzval oziroma občina na pritožbo sploh ni odgovorila, je v zakonitem roku vložil tožbo v upravnem sporu. Zupanc občini očita, da je zamenjavo zemljišč izvedla v nasprotju z Zakonom o javnih financah, saj je svoje nepremičnine odtujila kar po domače, brez sprejetega letnega programa prodaje stvarnega premoženja in brez sklepov ustrezne z zakonom predpisane komisije. Prav tako očita občini, da je ravnala v nasprotju z določili občinskega statuta, saj z neposredno pogodbo in brez javnega razpisa ni niti poskušala poiskati najboljšega ponudnika. Zupanc je bil tako zaradi občinskega netransparentnega ravnanja prikrajan za možnost, da uresniči svoj poslovni interes.

Zadeva je večplastno zanimiva. Kaj malo verjetno je, da lahko Akvonij dejansko ustavi Mercatorjevo šentjursko ofenzivo, utegnejo pa nastati, če bo s tožbo uspel, dolgoročne negativne posledice za občinsko politiko. Ne gre toliko za morebitno odškodnino kot za omajano zaupanje občanov v novo občinsko oblast. Že tako se govori, da je Občina Alposova podružnica, če bi se pa pokazalo, da je podžupan Artnak na kakršenkoli način izkoristil svoj položaj v korist Alposa, bi zadeva lahko postala vroča.

F.K.

KOLUMNA

Šentjur pri Slovenskih Konjicah

Brez panike, je rekel Švejk. Pa vendar, zakaj ne bi razpravljali o razvojni strategiji naše občine? V prid temeljiti prevetritvi tega problema govori podatek, da že nekaj let to področje šentjurskega razvoja obvladujejo »strokovnjaki in strokovnjakinje«, ki po pravilu prihajajo iz sosednje konjiške občine. Vse skupaj bi lahko imeli samo za bizarno obliko moje sosedске nestrpnosti, če ne bi šlo za stroške, ki kajpak bremenijo Občino, in od koder se je nekaj mastnih nakazil v preteklosti že usmerilo v neuspešne razvojne institucije. Težko je dobiti odgovore, zakaj in po kakšni logiki se je takšno sodelovanje s sosedji iz sosednje občine ohranjalo. Vprašanja seveda niso prepovedana. In se tudi postavljajo. Odgovori so ponavadi zelo kratki. Neverjetna tolerantnost in dobrohotna naklonjenost do konjiških razvojno usmerjenih strokovnjakov segajo v obdobje, po letu 1998, ko je Občina ustanovila LPC (Lokalni Podjetniški center) in pripeljala strokovnjaka iz Slovenskih Konjic. Ta avantura se je zaključila štiri leta pozneje, ko je postalo jasno, da odgovorni razen lepega nasmeha in najtoplejše prijaznosti ne morejo pokazati ničesar. Pred časom je tudi RRA (Regijska Razvojna agencija) obljubljala evropske projekte, vendar sedaj ta agencija, brez trohice kritičnosti in distance, v prvi plan poriva druge občine, kljub temu, da je od naše občine na svoj račun dobila kar nekaj milijonov. Logika je seveda čudna, saj o tem, kdo naj sodeluje pri projektih, ki prinašajo nekaj evropskega denarja, ne odloča kakovost projekta, ampak politična in kapitalska poznanstva. Če razmišljanje prevedemo dobesedno, pa ga lahko razumemo tudi takole: v razne razvojne projekte je Občina Šentjur v zadnjih petih letih vložila preko 30 milijonov tolarjev, ki so končali tako kot ideje, ki sta jih pred več kot sto leti razlagala Karl Marx in Friedrich Engels. Stvar je zanimiva že zato, ker kaže, da nam bodo bodočo občinsko strategijo razvoja ponovno krojili Konjičani. Na javnem razpisu je bila za izdelavo dolgoročne strategije občine izbrana firma SIC Slovenske Konjice, ki ima v svojih vrstah »strokovnjake« iz Celjskega podjetniškega centra. Računico in razvojni saldo bo prav kmalu možno videti, saj naj bi delo končali še v tem letu, zajemalo pa naj bi vsa področja, ki se nanašajo na delovanje in pristojnosti Občine Šentjur. Upamo lahko le, da bo tej ekipi strategov tokrat uspelo sestaviti užitno in koristno strategijo, ki bo na dolgi rok prinesel gospodarski preporod in razcvet. Če kaj, potem so razvojni projekti naše občine tista siva cona, ki ji tokrat daje pečat starejši letnik Konjičana, rdečega jagodnega izbora. To pa ni nič nenavadno, saj imajo Šentjurčani radi vina pozne trgatve. Le še razvojni slogan je treba najti? Lahko se glasi: »Banex krpe, v vsako šentjursko gospodinjstvo.« Ali pa (kar je še bolje): »Ne razmetavajte konjiške razvojne sperme, je za večkratno uporabo.«

L. Žafran

RENAULT

RENAULT FINANCIRANJE

**KREDIT BREZ STROŠKOV
ODOBRITVE IN
ZAVAROVANJA
+
PRIHRANEK DO 570.000 SIT
PRI NAKUPU VOZILA
Z DIESEL MOTORJEM**

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznici
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • klesarstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Kredit • Kredit na položnice • Leasing • Staro za novo • Staro za staro

36. MOS v Celju

»Standardna ekipa«

Na zadnjem »predevropskem« Mednarodnem obrtnem sejmu smo, kot je že dolgo navada Šentjurskih novic, pokukali tudi na razstavne prostore šentjurskih podjetnikov. Kjer se je dalo, smo jih povprašali za oceno sodelovanja na sejmu. Več ali manj se pojavljajo na sejmu standardna imena, vendar je zastopanost šentjurskega gospodarstva oz. obrti vseeno tudi številčno opazna.

Alpos pohištvo proizvodnja kovinskih izdelkov d.o.o., Šentjur

Dejavnost: stoli in mize za vrt in interior, za opremo lokala ali individualno uporabo. Vsi izdelki so demontažni, zložljivi ali nakladalni in imajo kvalitetno površinsko zaščito. Pohištvo za opremljanje vrtcev iz masivnega lesa in vezane plošče je zaščiteno z okolju prijaznimi barvami. Aluminijasta ogrodja nakladalnih stolov so plastificirana, omarice so na kolescih.

Alpos ALU d.o.o., Šentjur

Lastna proizvodnja: hišnih aluminijastih lestev, tehničnih lestev za hišo in profesionalno rabo, aluminijastih prenosnih zabojev za shranjevanje in transport, vrtnih sušilnikov.

Kljub lanskim skepti glede letošnje udeležbe so se šentjurski »lojtrariji« letos pojavili med »obrniki«. Njihov moto je: »Vedno je pomembno biti viden«, svojo udeležbo pa napovedujejo tudi v bodoče, njihov adut je kvaliteta.

Gradnje Polak, Gabrijel Polak s.p., Primož

Lanski nagajenci za dobro pripravljen razstavni prostor so očitno letos presodili, da se letos, ko so sodelovali tretjič, ne bodo potegovali za to lovoriko. Predstavitev na sejmu jim pomeni predvsem utrjevanje prepoznavnosti podjetja, dodali pa so tudi, da bi šentjurska obrtna zbornica morala pristopiti k MOS podobno organizirano kot druge obrne zbornice.

Hrast – Jager Štefanija s.p., Proseniško

Dejavnost: lamelni parket, parjenje lesa (40m³ komora), sušenje lesa (200m³ - komore).

Gospa Jager nam je prva izmed vseh odgovorila na e-pošto, kjer ocenjuje sodelovanje na MOS za uspešno, saj pridobijo kupca za čez vso leto, veliko pa tudi svetujejo potencialnim strankam.

Ibrahim Saliji s.p. Pekarna in Slaščičarna Buco, Šentjur

Dejavnost: prodaja - pekovski izdelki, slaščice, sladoled, hot-dog, sendviči, burek, brezalkoholne pijače in naravna limonada.

Buco je zavoljo sejma na svojo šentjursko bazo napisal »MOS«, kar je pomenilo, da se v tistih dneh kruha tam ni dalo kupiti. Njegova številčna ekipa je bila seveda v celoti mobilizirana na sejmišču, kjer so se razdelili med manjšo sladoledno in večjo sladoledno-burekarsko izpostavo. Množica lačnih je po videnem sodeč veselo uporabljala Bucove storitve.

J & M Prima d.o.o., Šentjur

Podjetje se ukvarja z gostinstvom, v Šentjurju poznamo njihov lokal Palma.

Koval d.o.o. Loka pri Žusmu

Dejavnost: proizvodno podjetje, specializirano za proizvodnjo: medicinske opreme, trženje uslug,

kovinskega vrtnega pohištva, notranjega pohištva, za interiere.

Koval se je sejma prvič samostojno udeležil, drugače pa so se prej pojavljali na specializiranih sejmih (npr.: kozmetika v Celju, medicina in pohištvo v Ljubljani). O uspešnosti sodelovanja še ne morejo govoriti, za naslednje leto pa si želijo drugega, strateško primernejšega, razstavnega prostora, vendar imajo na MOS prednost obrtniki.

Klemen Šket s.p. Segon – servis in prodaja gostinske opreme, Goričica

Podjetje je redno prisotno na MOS že desetletje in pol. S samim konceptom sejma niso najbolj zadovoljni, saj so razmere v hali, kjer so razstavljali vse prej kot primerne za delo z resnimi poslovnimi partnerji, ki so jih povabili kar 250. Zaradi tega in astronomskih stroškov razstavnega prostora dvomijo, da se bodo naslednje leto še pojavili v Celju.

Mavrič Darko s.p. MD777, Šentjur

Dejavnost: izdelava senčil, notranja in zunanja oprema, montaža, inženiring, montaža, svetovanje in prevozi.

Meja kmetijsko podjetje d.d., Šentjur

Dejavnost: proizvodnja konzumnih jajc, pridelava jabolk in lesnikov.

Tudi letos je Meja izstopala glede na urejenost razstavnega prostora. Na njem je namreč kraljevalo kakšno 4 metre visoko jabolko, na steni pa so bila na nekakšne žice nataknjena jajca. Glede na lani vsekakor manj ljudsko, vendar je očitno, da se pri podjetju resno pripravijo na tovrstne prireditve.

Oglasnik media d.o.o., Šentjur

Dejavnost: časopisna in založniška dejavnost.

Podjetje je drugače najbolj znano po izdaji Celjskega oglasnika.

Oset Rafael s.p. Izdelava poljedelskih strojev, Šentjur

Dejavnost: sadne stiskalnice, sadni mlini, vodne stiskalnice, cepilci drv, transportni platoji, mlini za žito.

Plakoles - Slemenšek d.o.o., Šentjur

Dejavnost: proizvodnja notranjih sobnih vodomotov, vodnih stolpov, vodnih pregradnih sten, vodni svetlobni efekti, skalnjaki, cvetlična korita, oprema poslovnih in bivalnih prostorov.

Podjetje je na sejmu prisotno že celo desetletje in nameravajo sodelovati še naprej. Želijo si, da bi tudi šentjurska obrtna zbornica bolj agilno sodelovala pri povezovanju in predstavljanju obrtnikov, saj si marsikdo ne more privoščiti samostojne predstavitev.

Sklad za izobraževanje delavcev pri s.p. obrtnih zbornic Žalec, Mozirje, Velenje, Šentjur in Šmarje

Sklad za izobraževanje delavcev pri samostojnih podjetnikih iz Žalca vključuje štiri območne obrtne zbornice, med drugimi tudi šentjursko. V skladu je vključeno 1.800 delodajalcev in 6.100 pri njih zaposlenih delavcev. Iz prispevka delodajalcev letno zberejo okrog 80 mio SIT.

Sredstva namenjajo za: - pridobivanje različnih stopenj izobraževanja in podiplomski študij, - prekvalifikacije in dokvalifikacije, - pridobitev mojstrskih izpitov, - za različne tečaje in seminarje, - ogled strokovnih sejmov po sekcijah v Evropi, - udeleževanje na športnih prireditvah, - kulturno izobraževanje. Vsaj eno obliko izobraževanja pokrijejo okrog 35% od vseh zaposlenih, za enega pa namenijo povprečno 38 tisočakov.

Prednost sklada je, da združuje sredstva za izobraževanje več zbornic, tako da lahko po potrebi pokrijejo tudi nekaj več sredstev, kot je priliv posamezne zbornice.

Preko Območne obrtne zbornice Šentjur pokrivajo 256 delodajalcev z 850 zaposlenimi delavci. Letno predvidevajo okrog 11 mio SIT prihodkov. Iskalcev sredstev za izobraževanje je iz leta v leto več, saj porabijo povprečno cca. 44.000 SIT na iskalca izobraževanja.

Strimm parketi d.o.o., Slatina pri Ponikvi

Dejavnost: izdelava klasičnega in lamelnega parketa.

Na sejmu so prisotni že sedem let in bodo tudi v prihodnje.

Šentjursko ekološko društvo

ŠED se je v družbi sedmih društev iz celjske regije predstavilo v okviru Zveze ekoloških gibanj Slovenije, ki je največja nevladna okoljska organizacija v Sloveniji.

Omenimo še, da so se na sejmišču predstavljale praktično vse okoliške obrtne zbornice, ki očitno najdejo smisel v sodelovanju na takšni prireditvi. Enako velja tudi za občine, šentjurska in dobjanska sta sodelovali samo protokolarno, ko sta Štefan Tisel in Franc Salobir v družbi drugih županov iz savinjske statistične regije pomagala deliti dele torte velikanke.

Za pojasnila smo se obrnili tudi na Območno obrtno zbornico Šentjur. Povedali so nam, da vsako leto oktobra izdajo razpis za sofinanciranje predstavitev na sejmu. Svojim članom krijejo do 50% stroškov, vendar je to odvisno od števila vlog.

Na sejmu kot zbornica ne sodelujejo že od leta 1990 in menijo, da je razpisna oblika veliko bolj primerna za obrtnike. Poleg tega so potarnali nad izjemno zasoljeno ceno razstavišča, saj bi samo za najem morali odšteti okrog 2 mio SIT, kar njihov proračun ne prenese.

Tajfun gre na grad

Špani veliko pomenijo za Planino. Premalo poznam zgodovino Planine, da bi jih lahko s kom primerjal, verjetno pa bi se jih dalo primerjati s katerim od najagilnejših lastnikov planinskega gradu in trga. Nastanek Tajfuna, kjer danes dela preko 100 zaposlenih vseh profilov, njegov prodor na evropsko tržišče in njegova vraščenost v kraj sta delo prve generacije, bratov Jožeta in Staneka. Iztok Špan, direktor Tajfuna, je te dni naredil drugi korak, morda nič manj zgodovinski in nič manj pomemben: s prevzemom gradu je Tajfun in sebe osebno zavezal Planini.

Iztok Špan (34), univ. dipl. strojni inženir, direktor in solastnik Tajfuna, je rojen Ljubljčan. Pred sedmimi leti, ko so Špani spet postali lastniki Tajfuna, je zavestno pustil službo v Ljubljani in začel hoditi v službo na Planino. Verjetno bolj zaradi očetove navezanosti na Tajfun in rodno Planino in ker je pač na Planini že stala in delala solidna tovarna. Ko ga je na letošnji turistični prireditvi radijski napovedovalec vrtel zaradi planinskega lokalpatriotizma, se nikakor ni mogel odpovedati svojega ljubljanskega bistva, toda poteza s »posvojitvijo« planinskega gradu ga nedvoumno uvršča med planinske lokalpatriote.

G. Špan, ste Ljubljčan ali Planinčan?

»Niti Ljubljčan niti Planinčan. Slovenija je tako mala, da lahko le rečem, da sem Slovenec. Naši poslovni partnerji iz Muenchna, ki je bistveno večji od Ljubljane, vedno rečejo le, da so Bavarci.«

Je bila ideja z gradom vaša ali očetova?

»Priznam, prvi je bil oče, toda zamisel je omrežila tudi mene. Planinski grad je izjemna točka, skoraj nekaj takega kot blejski grad, skratka adrenalinska lokacija, ki se ji je težko upreti. Jaz sem sicer Ljubljčan, meščan, toda s srcem sem na Planini. Kraj je fascinanten, ljudje pa mentalno in fizično nekaj povsem drugega kot v mestih, zdravi in motivirani. Skratka Planina je potencial, ki me navdušuje. Toda, da ne bo nesporazuma, Tajfun se ne spušča v ta projekt le zaradi lokalpatriotizma, temveč zato, ker menimo, da se bo vložen denar vrnil. Seveda ne takoj, dolgoročno pa vsekakor.«

Ali to pomeni, da se Tajfun širi na drugo gospodarsko področje, na turizem?

»Le postransko, ta preusmeritev ni naša prioriteta. Ne bomo brezglavo vlagali v grad na račun tehnološkega zaostajanja v firmi. Morda je bolj prav, če rečem, da se je Tajfun kot edina planinska relevantna firma čutil nekako dolžnega nekaj storiti za grad, ki že desetletja in stoletja samo propada, in s tem tudi za Planino, hkrati pa je v tem projektu tudi videl svoj poslovni, za Planino pa pomemben razvojni izziv.«

Kakšni so vaši načrti z gradom?

»Težko bi govoril o načrtih, gre bolj za vizijo, pred katero stoji še veliko čejev. Nismo si še povsem na jasnem s prostorskimi razsežnostmi gradu, ne vemo, kako se bomo ujeli s spomeniškim

varstvom, daleč smo še od projektov in še dalje od finančne konstrukcije za obnovo. Naša vizija je usposobiti ga za donosno kompleksno gostinsko ponudbo, hkrati pa v celoti zadržati njegovo atraktivnost, ki buri domišljijo in privablja ljudi: gostinski lokal v zgodovinskem stilu, prenočišča višjega ranga, galerija, grajska

kapela, prostor na dvorišču za kulturne prireditve... Grad naj bi postal tista osrednja točka, okrog katere naj bi se začel razvijati planinski turizem. Naloga Planinčanov je, da bodo grajsko ponudbo dopolnjevali s športnimi igrišči, golfom, lovstvom, gostinstvom... Gre za idejo, kako na Planini ustaviti trende brezglavega bega v velika mestna središča in tu najti ne le lepoto in smisel bivanja, temveč tudi denar.

Ni nepomembno, da ima gozdarska branža, za katero Tajfun največ dela, praviloma pretanjen občutek za prostor in naravo, tudi za zgodovinske razsežnosti krajine, zato bi nam naša ustrezna angažiranost na gradu lahko prinesla tudi nekaj več tovrstnega imidža.«

Gre za velik finančni zalogaj. Je Tajfun dovolj močan, da ga bo zmogel? Koliko naj bi stala revitalizacija gradu in kdaj lahko pričakujemo prve goste?

»V Tajfunu smo se tehnološko in poslovno konsolidirali, računamo z 10-odstotno letno rastjo, kar nam daje dovolj optimistične obete, da bi v desetih letih lahko uresničili večji del načrtov z gradom. O denarju ne bi govoril, ker tako daleč še nismo. Veliko je odvisno tudi od države, njene davčne politike ter od morebitnih sovlagateljev. Za zdaj lahko rečem le, da si bomo vzeli čas za temeljit premislek. Šele ko bomo imeli narejene projekte, bo možno reči kaj povsem določenega.«

Bo grajski kompleks del Tajfuna ali bo postal vaša hčerinska firma?

»Organizacijska oblika ni pomembna, v vsakem primeru je Tajfun tisti, ki bo nosil štartno finančno breme.«

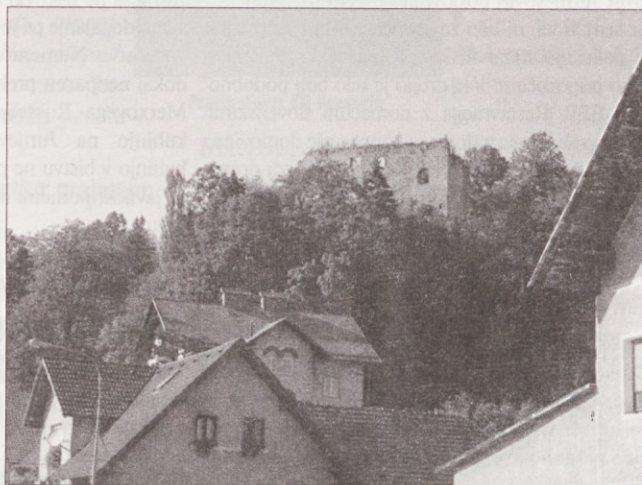
Gostinstvo in turizem sta zahtevni gospodarski panogi, sta nekakšna

nadgradnja, zahtevata usposobljene delavce, tradicijo, tudi ustrezno kulturo v okolju. Verjamete, da vse to kadrovske in družbeno dokaj izčrpana Planina ima v zadovoljivi meri?

»Ta trenutek verjetno res ne, toda računam na njihovo vzporedno rast. Tudi Tajfun je začel tako rekoč z ničle, danes pa strokovno obvlada vso verigo od konstrukcije, prototipne delavnice do trženja. Sicer pa so danes ljudje zelo mobilni in ni težko dobiti ustrezne kadre iz vse Slovenije.«

Ali vas pogodba z Občino časovno in finančno ne omejuje?

»Grad smo dobili v brezplačni najem za 50 let in se obvezali, da bomo delali na

njegovi obnovi in ohranitvi, sami roki pa niso stvar te pogodbe. Naš interes je, da čim prej nekaj naredimo.«

Tu in tam slišim, da vas imenujejo planinski graščak, vas to moti?

»Ne, ker je naš koncept čisto drugačen, midva oba z očetom pa sva po naravi toliko skromna, da veva, da gre za dobronamerno duhovičenje.«

Vaše občudovanje Planine in njenih ljudi je očitno. Se veliko družite s planinsko mlado generacijo, ki trenutno nekako prevzema v kraju vajeti v svoje roke?

»Poznam Marka Vouka in cenim njegov aktivizem, poznam delo Klumpa, vidim, da gre za dinamično generacijo, toda na osebni ravni skoraj ne kontaktiramo. Na Planini imam delo, družina in privatno življenje pa sta locirana v Ljubljani.«

Vas ne mika, da bi se preselili na Planino, ko imate tukaj prijetno okolje in hišo?

»Za enkrat ne. O tem sploh ne razmišljam. Morda kdaj kasneje. S srcem pa sem že tu na Planini.«

F.K.

Na Proseniškem spet nova deponija?

Plat zvona je začelo biti Šentjursko ekološko društvo, ki je prvo opozorilo javnost in inšpekcijske službe, da Hudournik d.o.o. zasipava z odpadnim materialom depresijo pod cesto proti Žepini na meji med šentjursko in celjsko občino. Gre za teren nad Ložnico, ki je z letos sprejetim PUP opredeljen kot zavarovano mokrišče.

G. Peperko, vi ste mali župan Blagovne, za kaj gre in kako ste ukrepali?

»Kolikor je meni znano, je celjski podjetnik Vili Šumer na tistem območju odstranil plast humusa in tam zdaj nasipava odpadni gradbeni material, ki ga potem namerava verjetno zasipati. Mi nismo pristojni za ukrepanje, vem pa, da sta aktivirani okoljska in vodarska inšpekcija. Kot vse kaže, doslej nista bili uspešni.«

Gospa Marta Slakan, predsednica ŠED, kakšen je položaj na novi deponiji?

»Po zadnjih informacijah delajo nemoteno naprej. ŠED je obvestilo šentjurskega komunalnega inšpektorja, ta nam je odgovoril, da za ukrepanje ni pristojen, in je zadevo odstopil pristojnim inšpekcijam. To je vse, kar vem.«

Ogled na licu mesta je pokazal, da gre za obsežna zemeljska dela, ki v končni fazi okolje ne bodo skazila, zavarovano mokrišče pa bo brez dvoma fuč.

Da naša država ne funkcioniра, smo pa tako že vedeli.

F.K.

S tiskovne konference Jurmesa v Celju

Od tiskovne konference, ki jo je sklical direktor Rado Tržan v Restavraciji Jurij Hudinja v Celju, sem pričakoval nekaj več, predvsem več podatkov o novih Jurmesovih poslovnih odločitvah, a tudi to, kar sem videl, ni bilo za odmet. Mislim predvsem na pokušnjo njihovih koroških jedi, ki jih lahko samo priporočam. Vse drugo je bilo bolj podobno zgolj EPP. Restavracija z domačimi slovenskimi jedmi, vsak mesec z drugega konca naše domovine, kakršna naj bi bila ta na Hudinji, se mi zdi dobra zamisel in bi lahko pomenila uspešno alternativo

različnim fast foodom. Tudi za goste s Šentjurskega.

Glede poslovnosti oziroma prestrukturiranja Jurmesa na tiskovki ni bilo izrečenih veliko besed, samo dogajanje pa je jasno kazalo, da Jurmes leze v gostinstvo. Namerno sem porabil izraz »leze«, kajti dokaj neopazen prehod (brez večjih investicij) od Merxovega Rosselinijevega lokala z italijansko kuhinjo na Jurijevo specializirano slovensko kuhinjo v bistvu ne predstavlja ravno koraka, ki bi za javnost pomenil nekaj posebno pomembnega.

F.K.

Nov eksponat v zbirki železniškega muzeja

Šenjor dobil lokomotivo

17. septembra je v Šentjur pripeljala muzejska lokomotiva, ki stoji med železniško postajo in obvoznico. Gre za 60 let star primerek ameriške izdelave, ki je na pobudo šefa postaje Mihaela Bučarja in ob sodelovanju krajevne skupnosti svoje zadnje počivališče našel v Šentjurju. Svečano jo bodo predali našemu mestu to soboto dopoldne.

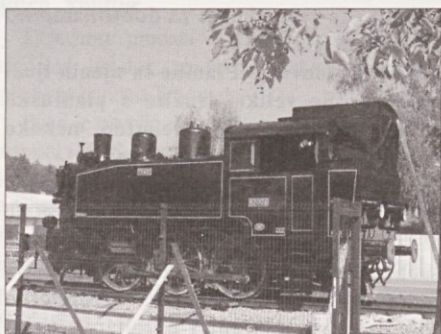
Lokomotiva je bila zgrajena leta 1943 v Pittsburgu v ZDA. Gre za t. i. vojno lokomotivo, ki je dolga 9 in široka skoraj 4 metre, njena najvišja dosežena hitrost pa je ob moči 345 konjev bila 45 km na uro. Amerika je takratnim Srbskim državnim železnicam kot zavezniško pomoč prve tovrstne lokomotive poslala že leta 1915, po drugi svetovni

Lokomotivo bodo Šentjurju slovesno predali v soboto, 30. septembra ob 10. uri zjutraj. Na prireditvi bo v uradnem delu igral Pihalni orkester Šentjur, letošnji prejemnik priznanja mesta Šentjur. Kasneje bodo za zabavo poskrbeli Šentjurski muzikanti.

»ozdravili« in prebarvali. 17. septembra je opravila zadnjo vožnjo iz Celja v Šentjur, kjer so jo s pomočjo cestnega transporterja in alpoškega dvigala postavili na že prej postavljeno tirno gred med postajo in šentjursko obvoznico. Lokomotivo so tudi ogradili, v prihodnosti pa načrtujejo njeno pokritje z nadstreškom.

Vse stroške so po besedah šefa šentjurske postaje Mihaela Bučarja pokrili donatorji, veliko pa so pomagali tudi drugi: »Lokomotiva je postavljena v okviru muzeja južne železnice. Res je, da je ideja moja, moram pa omeniti sugestije tajnika in predsednika mestne krajevne skupnosti, Gorazda Bebra in Cveta Erjavca. Brez takšne pomoči KS, ki lepo skrbi tudi za okolico železniške postaje, projekta ne bi mogli izpeljati. Ne bi šlo niti brez občinske pomoči in razumevanja mojih predpostavljanih na Slovenskih železnicah na čelu s šefom prometne sekcije v Mariboru, Slavkom Špuirom.«

L. H.

vojni pa so jih Jugoslovanske železnice v okviru pomoči UNRA prejele še 129. Šentjurski primerki je iz tega obdobja, v pogonu v Tovarni glinice in aluminija pa je bil do leta 1989.

Tovarna v Kidričevem je lokomotivo odstopila Šentjurju. Po tirih so jo prepeljali v Celje, kjer so jo

Prehlajeni dogodki

Koruza in sušni dobičkarji

»Afera« okrog nakupa Mejine koruze se je srečno končala: 82 hektarov (od 114) silažne koruze je končalo v silosih okrog 100 kmetovalcev. Seveda, če cena 250 do 325 tisoč SIT za hektar koruze za siliranje pomeni res srečo. Za lačno živino tam neke pozno pozimi vsekakor, za kmetove finance pa morda.

Zadeva se je začela neprijetno zapletati kmalu po izredni seji občinskega sveta, formalno menda le zato, ker so bili Mejini šefi užaljeni zaradi očitkov o sušnih dobičkarjih, pa čeprav le-ti sploh niso bili namenjeni neposredno njim. In kot običajno, krivi naj bi ne bili toliko izumitelji izraza sušni dobičkar kot Šentjurske novice, ki so ga zapisale. Še v nedeljo, 24. septembra, ko so si akterji koruznih poslov na licu mesta ogledovali Mejin koruzni zaklad, ni bilo resnih zadržkov za posel, dva dni kasneje, torej po izidu ŠN, pa je direktor Meje Fidler presenetil z odstopom od pogodbe.

So Mejini komercialisti res tako rahločutni? Prazen lari fari. Domnevna dejstva so veliko bolj prozaična. Kot se je kasneje izvedelo, je zajec tičal v drugem grmu. Tik pred zdajci so namreč prišli z dopusta Mejini strokovnjaki, ki so ugotovili, da je koruza v Drameljski dolini dejansko odlične kvalitete in bi jim v zrnju dala več kot prodana za silažno koruzo. Potem je preskočilo nekaj isker med Mejo in Zadrugo, direktor Fidler je poleg cene odločno zahteval še izključitev Zadruga iz posla, nazadnje, ko je spoznal, da ima denar Zadruga, kmetje pa ne, in na pritisk Občine, so končno zapeli kombanji.

Toda še vedno je aktualno vprašanje, je cena realna ali oderuška?

Izračun za kmete je več ali manj jasan: z ozirom na 50 tisočakov na hektar, ki jih bosta prispevali Občina oziroma država, in glede na tisko, je zadeva OK. Po našem izračunu bi Meja s svojimi 82 hektari koruze lahko potegnila okrog 660 ton zrnja v vrednosti 20 milijonov SIT, za prodano silažo pa je iztržila 3 ali 4 milijone več. Pa še stroškom spravila in skladiščenja se je izognila. Posel torej le ni bil slab.

Slabše naj bi se koruzna transakcija iztekla za KZ. Direktor Pušnik je na večino vsebinsko spornih vprašanj odgovarjal z enostavnim »ne vem«, kar pomeni, da je bodisi res jezen na ŠN ali pa noče povedati. Zatrdil je, da je KZ delala brez marže, poleg tega pa je kmete kreditirala, koruzo bodo lahko plačali v dveh obrokih ta in naslednji mesec. Skratka KZ se je pokazala kot prava somaritanska ustanova in vse prej kot sušni dobičkar.

Kar bi bilo vse pohvale in občudovanja vredno, če kmetje le ne bi vedeli povedati, da je Zadruga v finančnem slalomu med Mejo in Občino le uspeła prikrito potegniti svojo 1,5 odstotno maržo. Da o obrestih niti ne govorim.

Pa sploh ne gre zato, da bi menil, da mora delati zastoj.

F.K.

Občinska priznanja 2003

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja pri Občinskem svetu Občine Šentjur je na svoji šesti seji 28. avgusta obravnavala predloge, ki so prispeli na javni razpis za priznanja občine Šentjur za leto 2003. Poleg najboljših učencev po posameznih osnovnih šolah so letošnji nagrajenci: KD Prevorje, Branko Oset, Dušan Belej in Franci Plohl. Priznanja bodo podeljena na slavnostni seji v šentjurskem kulturnem domu. Prejemnike pisnih priznanj in dobitnika plakete občine Šentjur smo v tednu pred podelitvijo poprosili za kratke izjave.

Pisna priznanja s knjižnimi nagradami

Pisna priznanja s knjižnimi nagradami za prizadevno učenje, katerega rezultat so odlični učni uspeh, za šolske in izven šolske aktivnosti, za prijateljski odnos do sošolcev, učiteljev in do drugih občanov prejmejo naslednji učenci in dijaki:

1. Urška Pevec	OŠ Blaža Kocena Ponikva
2. Pavel Mlakar	OŠ Hruševce
3. Barbika Pušnik	OŠ Planina pri Sevnici
4. Teja Kitak	OŠ Franja Malgaja Šentjur
5. Lidija Klakočar	OŠ Slivnica pri Celju
6. Benjamina Kolar	OŠ Dramlje
7. Valentina Zidar	Glasbena šola skladatelj Ipvavcev Šentjur
8. Tomaž Dolšak	Srednja kmetijska in gospodinjstva šola Šentjur

Plaketo občine Šentjur prejme:

Franci Plohl - za večletno uspešno vodenje Moškega pevskega zbora skladatelj Ipvavcev Šentjur in skrb za ohranjanje in izvajanje Ipvavčeve zborovske glasbe. Predlagatelj: Moški pevski zbor skladatelj Ipvavcev

Na šestdeseti rojstni dan občinska plaketa

Franci Plohl izhaja iz Prlekije, že 30 let pa živi v Rogaški Slatini, kjer je dolga leta poklicno vodil glasbeno dogajanje v tamkajšnjem zdravilišču. Moški pevski zbor skladatelj Ipvavcev je prevzel leta 1990. »S šentjurskimi pevci sem se spoznal, ko sem že vodil zbor v Rogaški Slatini. Prevzel sem jih začasno, a se je rodilo dolgo odlično sodelovanje. Zbor je nekaj posebnega, saj nosi ime velikih glasbenikov in Slovencev. Gre za spoštljiv odnos in odgovornost do Ipvavcev, to poslanstvo pa šentjurski pevci nedvomno ohranjajo,« je o svojih prvih stikih in trinajstletnem sodelovanju s šentjurskim zborom povedal Plohl.

In kako vidi najvišje občinsko priznanje, ki mu bo podeljeno ravno na dan njegove 60-letnice? »Sem počaščen, še poseben čar pa daje dogodku slučaj, da bom nagrado prejel na svoj 60. rojstni dan.

Priznanje mi pomeni veliko, vendar pevovodja brez pevcev ne more nič. Občinsko nagrado razumem kot priznanje celotnemu zboru in jo delim z vsemi fanti.«

Pri Ipvavcih vadi in nastopa 35 pevcev, ki se navadno dvakrat tedensko dobivajo v gasilskem domu. So redni udeleženci občinskih revij, pogosto pa nastopajo tudi drugod po Sloveniji. Franca Plohla smo kot dolgoletnega spremljevalca pevskih revij poprosili tudi za oceno kakovosti petja in zborov v naši občini: »Na revijah nikoli ne morem poslušati vseh zborov, vendar menim, da je kakovost petja na visokem nivoju. To potrjujejo tudi mnjenja strokovnih ocenjevalcev. Na skupnih posvetih po koncu revij slišimo vsako leto več pohval. Zagotovo šentjurska pevska kultura raste.«

Pisna priznanja občine Šentjur prejmejo:

KD Prevorje za organizacijo kulturnega in družabnega življenja, ki je Prevorju odprlo nove razsežnosti bivanja in prebivalce povežalo v skupnih akcijah za napredek kraja. Predlagatelj: Krajevna skupnost Prevorje

Kultura, prevorski paradni konj

Trditev v naslovu ni iz trte zvita. V KS Prevorje, ki šteje le okrog 700 duš, kulturniki sami ali v sodelovanju z drugimi društvi, organizirajo številne dogodke. Omenimo samo prireditve kot so Grozdje, vino in pesem (letos 12. oktobra), Materinski dan, Veseli večeri, Astronomska noč... Za otroke vsako leto pripravijo obisk Dedka mrza, predstavljajo projekte svojih sicer redkih osnovnošolcev, pod njihovim okriljem so našli prostor literati, zelo obiskani so večeri ljudskih pevcev in ženske vokalne skupine Domima, s katero so v zadnjem času uspeli zgladiti sicer kratkotrajen spor, edino črno piko prevorske kulture v zadnjih letih.

»Naše prebivalstvo je pretežno kmečko, toda izjemno kulturno osveščeno. Pri tako majhnem številu ljudi je logično, da se nekatere društvene dejavnosti pokrivajo. Toda znamo stopiti skupaj, za kar je najboljši dokaz številnost prireditev in njihova obiskanost. Mislim, da ima

za takšen razmah prevorske kulture največje zasluge naša šola. Tako v smislu nove zgradbe, ki je prinesla prostorske možnosti, kot tudi v vzgoji v duhu zavedanja svoje lastne krajevne

kulture. Tudi sama sem zrastle s to idejo in veseli me, da ta duh učiteljice prenašajo še naprej. Ja, šola je osnova prevorskega kulturnega življenja,« je prepričana predsednica KD Prevorje Aleksandra Maček, ki sicer vse niti vodi iz Ljubljane.

Predsednica KD Prevorje

Mačkova je pri 26 letih profesorica nemščine in diplomirana novinarka, ki razumljivo svoje zaposlitve in prihodnosti ni našla v domačem kraju, v katerega pa se redno vrača. »V društvu imamo okrog 30 članov, od tega jih je 10 do 15 redno aktivnih.

Ena izmed prireditev KD Prevorje

Voditi društva ni težko, saj se vedno lahko zanesem na člane. Kot sem že omenila, ima pomembno vlogo osnovna šola z ravnateljico Frecetovo, pa krajevna skupnost z Mirkom Pajkom in številni drugi. Vsak prinese pomemben delež, tik pred organizacijo prireditev pa seveda delamo bolj pospešeno. Prevorjani vidijo, da se trudimo in se radi pridružijo, veliko publike pa imamo tudi od drugod, kar tudi dosti pove,« zaključuje Mačkova.

Branko Oset - za požrtvovalno delo v šentjurskem gasilskem društvu in gasilski zvezi ter za aktivnosti v prizadevanjih za razvoj Šentjurja. Predlagatelj: Krajevna skupnost Prevorje

Brez ženske ne bi bil 13 let predsednik

"Morda še vedno velja tista, da kugla in medalja nikoli ne zadeneta pravih prsi. Ko so na eni izmed sej člani sklenili, da me predlagajo za nagrado, nisem bil najbolj navdušen, vendar če so tako menili in jim je pritrdila tudi komisija, sem p o č a š č e n . Priznanje mi

pomeni moralno nagrado za 13 let predsednikovanja, kjer ne bi tako dolgo zdržal brez takšnih članov. Predvsem ne brez žensk, ki so gonilna sila društva in tudi povzdignejo glas ter prevzamejo iniciativo, ko je to potrebno,"« je za uvod dejal Branko Oset. V gasilskem domu se pod njegovim vodstvom šentjurski gasilci v velikem številu redno zbirajo vsak prvi ponedeljek v mesecu. Društvo bi moralo po kategorizaciji o ogroženosti in zagotovitvi varnosti imeti poklicno jedro, a si tega ne morejo privoščiti. Preko javnih del bodo do njihove ukinitve ob koncu leta še imeli zaposlena dva svoja člana, poleg požarne varnosti pa skušajo dodatna sredstva pridobiti s servisom gasilske tehnike, kjer med drugim skrbijo za kar 52 Petrolovih servisov v celjski regiji. In zakaj šentjurski gasilci že dolgo ne organizirajo več veselice? Oset odgovarja: »Odkrito povedano se ne izplača. Gre za velik

organizacijski zalogaj, ki smo mu sicer kos, vendar se jih zaradi minimalnega dobička ali celo izgube ne lotevamo več. Raje se posvečamo strokovnemu področju, veselice pa so bolj primerne za društva v manjših krajih, ki imajo tudi manjšo požarno ogroženost.«

Branko Oset pravi, da ima namen svoj mandat izpeljati vsaj do 130-letnice društva, ki jo bodo šentjurski gasilci praznovali prihodnje leto. Želi si tudi, da bi uspeli dopolniti vozni park, srednjeročno pa je cilj nov gasilski dom: »Ideja, da bi ga gradili skupaj s policijo na Anderburgu, je propadla, toda nismo obupali. Primeren prostor vidimo na Pešnici, na ravnici naprej od zadnjih blokov v Zidanškovi ulici.«

Dušan Belej - za odlično vodenje družbe Alpos posebne storitve, katerega rezultat je uspešno vključevanje invalidnih oseb v delo podjetja.

Predlagatelj: Liberalna demokracija Slovenije

Na čelu gazele

Dušan Belej je rojen leta 1961 in oče dveh otrok. Od leta 1996 je direktor podjetja Alpos, Posebne storitve d.o.o., ki ima 140 zaposlenih. Osnovno dejavnost predstavljajo proizvodnja (kovinska industrija, tapetništvo), opravljanje storitev in zaposlovanje invalidov. V zadnjem času so dejavnosti razširili še na storitev praškastega lakiranja izdelkov.

Podjetje se je že drugo leto zapored uvrstilo na lestvico najhitreje rastočih slovenskih podjetij, t. i. gazel. V letu 2003 so, da bi zadržali nivo rasti, zgradili nove proizvodne in skladiščne prostore. Z dodatnimi dejavnostmi nameravajo povečati obseg poslovanja za 30%.

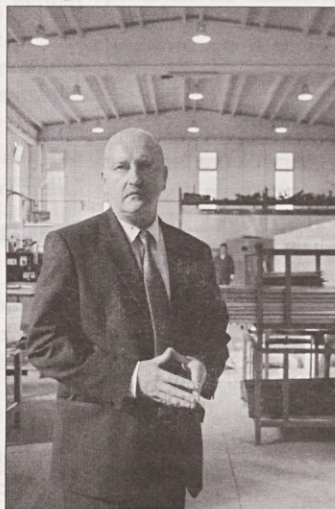
"Izkušnje pri delu pomenijo prednost, vendar je potrebno sproti slediti spremembam v tehnologiji in znanju na trgu. Sem zagovornik kolektivnega vodenja podjetja, če je le to naravnano k doseganju skupnih ciljev," meni Belej, za katerega je občinsko priznanje v prvi vrsti veliko presenečenje, obenem pa velika čast, še posebej ker ni rojen Šentjurčan.

In kakšen je odnos v invalidskem podjetju med moralno in zaslužkom? »Cilji gospodarjenja so vsekakor ekonomske koristi. V našem primeru pa imamo še bistveno

pomembnejši cilj, ki pomeni zagotavljanje humanih pogojev dela invalidom, ki imajo pri delu omejene zmožnosti in so težje zaposljivi, s svojo preostalo zmožnostjo pa pomembno prispevajo k boljšim rezultatom podjetja.«

Luka Hvalc

Foto: Matija Koštomaj

Občinski praznik na teniškem igrišču

Šentjurski tenisači so letos že enajstič organizirali odprti turnir v počastitev občinskega praznika. Udeležilo se ga je 21 igralce, med njimi tudi dve dekleti. V lepem in toplen jesenskem dnevu so boji trajali vse do poznega mraka, zadnja pa sta se z igrišča poslovila finalista v tolažilni skupini Recko Aleksander in Maks

Mulej. Po napeti in izenačeni igri ter v igri živcev je Aleksander Mulej šele v finišu, potem ko je njegov nasprotnik imel tri zaključne žoge, »zmlel« skoraj enkrat m l a j š e g a nasprotnika.

Maks Mulej

Pravi finale je bil manj zanimiv, saj je tradicionalni zmagovalec tega turnirja Aleš Šporn oddal svojemu tekmecu Sebastjanu Lebru vsega eno igro. Tretji je bil Miklavžin iz Šempetra, četrti pa Jernej Pepevnik.

Pokale in nagrade v kar solidni skupni vrednosti 300 tisočakov je predsedniku kluba Daretu Vovku pomagal razdeliti župan Tisel.

F.K.

Šahisti za občinski praznik

Ekipnega hitopoteznega turnirja se je udeležilo kar 9 ekip, dve celo iz inozemstva. Zmaga je šla Velenje (21), drugi so bili Žalčani (20) tretji pa gostje iz Wolfsberga

(19,5). Četrto in peto mesto sta si razdelili ekipa iz Šmarja in Šentjurja I (18), njima skldijo zaprešič (17,5), Šempeter (14), Šentjur II (9,5) 9n Konjice (6,5).

Še najbolj razočran v sicer tudi razočarani ekipi je bil gost v šentjurski ekipi MK Franc Pešec, ki je na prvi deski uspel uloviti le 3 točke.

Anketa Trgovinski referendum

Še pred izidom te številke ŠN se je zgodil eden izmed nenavadnih referendumov: državljani smo odločali, ali naj bodo trgovine ob nedeljah in praznikih odprte. Je ta dilema sploh pomembna, je dovolj tehtna za referendumsko odločanje, ali gre zgolj za še eno neumnost oziroma sindikalni ekshibicionizem, smo spraševali trgovce in sokrajane v dnevih predreferendumske vročice. Ki pa ni bila nič kaj vroča.

Milan Peunik, direktor Resevne:

Gre za konflikt med delodajalci in delojemalci, ki se očitno ne da rešiti drugače. Interesi med trgovci so različni, zlasti veliki sistemi vztrajajo na nedeljskem delu. Osebo sem zato, da so trgovine ob nedeljah in praznikih zaprte in se res da več prostora umirjenemu družinskemu življenju. Če se že povsod primerjamo z Evropo, zakaj se ne bi še tu. Bosta pač sobota in ponedeljek močnejša. Res pa je tudi, da smo se kot potrošniki razvabili in bo težje iti nazaj.

Ocenjujem, da bo referendum uspel, predvsem zato, ker bo večina ostala doma, na volišča bodo šli večinoma le tisti, ki so proti nedeljskemu delu.

Leon Selič, trgovina Wihar:

Ta referendum je bedarija, metanje denarja v stran. Če bi rekli, vsi zaprite ali vsi imejte odprto, bi še nekako šlo, ponujene rešitve z 9 nedeljami, pa 80 kvadratnimi metri in podobno pa ne bodo ničesar uredile. Samo še večja zmešnjava bo. Trgovci se pa tako nikoli ne bomo mogli dogovoriti in uskladiti odpiralne čase. Kupci in trgovci smo se navadili nedeljskega nakupovanja, obisk trgovine je tako rekoč že del nedelje, mnogo je takih, ki ob delavnikih enostavno nimajo časa in jim je nedelja

zelo dobrodošla. Jaz sem za to, da odpiralni čas ostane nespremenjen. Izgovor, da gre za težave z zaposlenimi, je prazen, z zamenjavami se da vse brez hude krvi lepo urediti.

Velika večina državljanov na referendum ne bo šla, referendum bo sicer uspel, v bistvu pa se ne bo nič spremenilo.

Boštjan Kukovičič, KEA:

Referendum je napaka, zadeve bi se morale rešiti drugače, bodisi z dogovorom med trgovci ali pa s posredovanjem Občine. V Sloveniji še ni takšne anarhije, da bi ne šlo tako. Vendar je dejstvo, da doslej še ni prišlo do tovrstnih resnejših poskusov.

Osebo sem zato, da so ob nedeljah trgovine zaprte, pa čeprav so sedaj pri nas nedelje razmeroma močne.

Predvidevam, da bo referendum uspel, toda predlagana rešitev z desetimi delovnimi nedeljami spet lahko prinese zmedo, kajti če ne bo dogovora, bodo vse trgovine odprte meseca decembra in podobno. Bojim se, da bo to predpis, ki ne bo zdržal.

Klemen Žibret iz Dobja:

Mislim, da bi ta odločitev morala biti prepuščena posameznim trgovskim podjetjem - predvsem gigantskim (Tuš, Mercator...). Škoda je denarja, ki bo ponovno porabljen za dokaj neproduktivne namene, saj sem mnenja, da je ta referendum, kakor masikateri prejšnji, skoraj popolnoma brez

pomena. Glede na to, da referendumsko vprašanje ne vsebuje oseb, zaposlenih na bencinskih servisih, ljudi zaposlenih na splošnih informacijah itd., ki prav tako delajo ne samo ob nedeljah, ampak celo ponoči, ta referendum še dodatno zgubi na svojem pomenu. Sam osebno ob nedeljah le občasno hodim v trgovino, saj sem še študent in imam čas za obisk trgovine tudi med tednom. Predvsem se mi zdi zadeva nefer do tistih zaposlenih, ki med tednom nimajo časa za obisk trgovin oziroma nimajo časa za večje nakupe. Ali si naj ti ljudje v primeru referendumskega uspeha preprosto vzamejo dopust za obisk trgovine?

Janez Prezelj iz Šentjurja:

Enostavno se s problemi, ki so zgolj izmišljotina delodajalcev in delavcev samih, ne smemo ukvarjati stranke, ki smo že od nekdaj navajene ob nedeljah lepo ne-delati in ne-misliti na službene obveznosti. Skratka, na vprašanje naj si odgovorijo tisti zaposleni, ki si očitno - gledano finančno - le želijo potrpiti tistih nekaj nedeljskih uric v trgovini, da bodo domov prinesli čim več denarja, čeprav ne vem, na kateri dan ga bodo zapravljali.

24. september

*Dober dan
vam želi
kolektiv
AKVONIJA*

Franc Zupanc, s.p., AKVONIJA, C. Kozjanskega odroda 13 - Šentjur, tel.: 03/ 749 16 00

Čestitamo za praznik
občine Šentjur!

Socialdemokratska
stranka Slovenije

Občinski odbor
SDS Šentjur

sds.sentjur@siol.net, tel.: 03 749 00 57

SDS

Priznanja mesta Šentjur

Poleg občinskih svoja priznanja podeljuje tudi KS Šentjur mesto. Slavnostno jih bodo podelili na Svečani akademiji, v petek, 26. septembra ob 19. uri v šentjurskem kulturnem domu. Nagrajence bo pospremil nastop Orkestra slovenske policije s pevko Alenko Godec. Najvišje priznanje, kipec Svetega Jurija bo prejela pesnica Ivana Klepec, pisna priznanja pa so si prislužili Bernard Žličar, Branko Prah in Pihalni orkester Šentjur.

Kipec Svetega Jurija

Ivana Klepec

Ivana Klepec je končala osnovno šolo v Šentjurju in učiteljšče v Celju. Službovala je v Prekmurju, Štorah in Šentjurju, kjer živi še danes kot upokojenka.

Že kot mlado dekle se je vključila v dramsko skupino, ki jo je vodil znani šentjurski kulturnik dr. Dobovišek. Dolga leta je bila članica Sveta Knjižnice Šentjur, pobudnica ustanovitve literarnega društva Šentjur in bila in ostala velika ljubiteljica umetnosti, tako dramske, likovne, glasbene, predvsem pa literarne.

Kot pesnica je leta 1991 izdala prvo pesniško zbirko z naslovom Razkošje hipa in nato leta 1998 prozno delo Ana in Druge zgodbe ter še isto leto skupaj s pesnico Anico Hvalec zbirko Pesmi dveh. Vse skozi aktivno deluje v literarnem društvu in

objavlja v zborniku Z besedami. Ivana Klepec pesni razumljivo in s tisto poetično manirom, ki bralcu omogoča, v prijetno tekočem ritmu, uživati pri vsaki besedi. Njena jezikovna kultura je na taki ravni, da močno podpira smiselni tok, ki ga pesnica niza v svojih besedilih. Njen pesniški svet je jasen in razpoznaven na prvi pogled. V svojem proznem delu velikokrat popelje bralca v čas pred pol stoletja, ko je Šentjur še ves mlad in prijeten v sebi skrival veliko nagajivih, včasih pa tudi žalostnih zgodb.

Priznanja mesta Šentjur

Bernard Žličar-Narček

Bernard Žličar, bolje ga poznamo po vzdečku Narček, se je rodil 5. avgusta 1926 slovenstvu in rodoljubnosti zapriseženi družini v Šentjurju. V mladosti mu ni bilo poslano z rožicami, saj je med drugo svetovno vojno okupator ustrelil dva brata, preostalo družino pa poslal v taborišče Auschwitz. Po vojni se je poročil, si ustvaril družino in nadaljeval delo prednikov na domači kmetiji. Obenem se je priučil tesarskega poklica ter priložnostno izvajal različna tesarska dela predvsem na ostrešjih, še poseben izziv pa so mu pomenili zvoniki. Narček ima tudi nenavaden konjiček, postavljanje božičnih jaslí. Na domačiji sta jih s sinom Jančijem na površini okrog 100 m² do sedaj postavila že desetkrat, jaslice pa si ogleda veliko število ljudi. O njihovi zanimivosti priča tudi podatek, da jih vsakič posname nacionalna in komercialna televizija.

Branko Prah

Branko Prah je svojo kariero policista pričel leta 1984 v Šentjurju. Že leta 1988 je bil imenovan za vodjo varnostnega okoliša na področju KS Šentjur mesto. To delo je opravljal vse do letošnjega leta, ko

je sklenil svojo kariero nadaljevati v Ljubljani.

S korektnim odnosom do občanov je postal dovolj opazen, da so ga ljudje spoštovali in cenili. Občani so z njim radi komunicirali, mu potožili svoje težave, prosili za nasvet pa tudi izrekli kakšno pikro na račun njegove strogosti ob prometni kontroli, a vendar zadovoljni z njegovo korektnostjo in vljudnostjo.

Osnovnošolci in njihovi starši ga poznajo kot policista, ki jih je ob začetku šolskega leta opozoril na nevarnosti in pasti, ki prežijo na naše najmlajše udeležence v prometu. S KS Šentjur mesto je sodeloval pri urejanju prometa in postavitvi signalizacije ter zagotavljanju varnosti ob prireditvah.

Pihalni orkester Šentjur

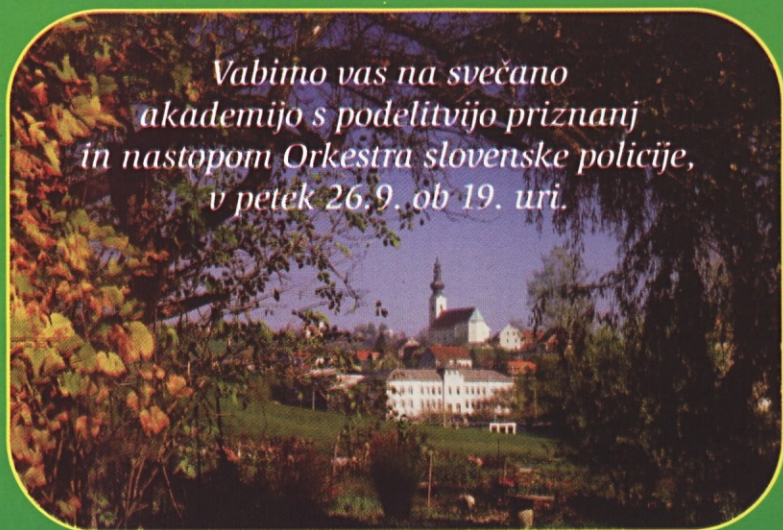
Začetki Pihalnega orkestra Šentjur segajo v čas po prvi svetovni vojni, ko so se zbrali prvi člani tako imenovane Kalobške godbe iz katere se je kasneje ustanovila Godba na pihala Šentjur. Godba je delovala z manjšimi prekinitvami in pod različnim strokovnim vodstvom vse do leta 1992, ko se preimenovali v Pihalni orkester Šentjur, strokovno vodenje pa je prevzel prof. Franc Zupanc iz Celja. Izvršilnemu odboru orkestra zadnja leta predseduje Damjan Kovačič. Orkester šteje 40 članov, od tega tretjino predstavljajo starejši glasbeniki, v sestavi pa je tudi 12 žensk, tako da se štejejo med mešane orkestre. Njihov repertoar je raznolik; od klasičnih koračnic, filmske glasbe do svetovnih uspešnic. Nastopajo na prireditvah v občini Šentjur, gostovali pa so tudi v Avstriji in na Madžarskem, kjer so predstavljali Slovenijo ob 1100 obletnici države Madžarske. Koncem vsakega leta se zvesti publiki predstavijo s tradicionalnim Božično-novoletnim koncertom.

24. SEPTEMBER PRAZNIK MESTA ŠENTJUR

Iskreno Vam čestitamo ob prazniku Krajevne skupnosti Šentjur - mesto, ter se Vam zahvaljujemo za Vaš trud pri sooblikovanju videza in prijaznosti našega mesta.

Mestni svet
KS Šentjur - mesto

Vabimo vas na svečano akademijo s podelitvijo priznanj in nastopom Orkestra slovenske policije, v petek 26.9. ob 19. uri.

Sta Občina in Vrtec kršila človekove pravice?

Starši zmagali, Občina ni izgubila

Spor med starši osmih otrok, ki bi na silo morali iz šentjurskega vrtca v vrtec na Blagovni, čeprav je vse kazalo, da bo zelo vroč, se je končal presenetljivo miroljubno: ker se je iz šentjurskega vrtca izpisalo 9 »šentjurskih« otrok, so namesto njih vzeli pod streho upornike z Blagovne.

Končni rezultat je res pomirjujoč, ampak več ali manj le po srečnem naključju. Sestankovanja in pogajanja z direktorico vrtca Ketševo in najvišjimi predstavniki Občine niso dala nobenega rezultata, enako neuspešna je bila tudi izredna seja sveta Vrtca Šentjur. Še 31. avgusta je vse kazalo na kulminacijo spora, potem pa je prišla rešitev tako rekoč sama od sebe. 1. septembra je bil volk sit in koza je ostala cela.

G. Peperko, zakaj sta s Ketševo tako trmasto vztrajali na svoji odločitvi?

»Šlo je za načela, za spoštovanje sprejetih pravil. Da smo imeli prav, nam je pritrdilo tudi šolsko ministrstvo, ki so ga angažirali starši. Enako smo ravnali pri vpisih v vrte v Dramljah, na Ponikvi, na Planini. Če bi popustili pri teh 8 otrocih, bi se nam sesul sistem, poleg tega pa bi se varstvo otrok za preostalih 420 otrok podražilo za 3000 SIT mesečno za vsakega. Rešitev, ki smo jo zadnji hip sprejeli, je za starše iz Dol seveda sprejemljiva, manj pa je sprejemljiva za starše tistih šentjurskih otrok, ki bodo v vrtec vpisali svoje otroke med letom. Ker jih bodo morali voziti na Blagovno, kjer je sedaj edini nepopolni oddelek.«

Pri naslednjem vpisu pa se bo »frka« v Šentjurju spet ponovila.

»Zelo verjetno.«

Kar nekaj očitkov je letelo tudi na vaš račun, da rešujete KS Blagovno.

»Bil bi slab predsednik sveta KS, če se ne bi zavzemal tudi za interes kraja, toda to je vendarle bilo v drugem planu.«

Gospa Meta Turnšek, katere poti ste ubrali do zmage?

»Nič posebnega ni bilo. Klicali smo na Ministrstvo za šolstvo ter na ustrezni inšpektorat ter jim razložili naš problem. Te instance so potem komunicirale z Občino in Vrtcem, kar je bilo dovolj, da se je takoj našla rešitev. Kot so povedali, je bil naš primer edinstven v vsej Sloveniji. Bili smo tudi na radiu, v oddaji Kje pa vas čevelj žuli. Povsod se je pokazalo, da je v našem primeru šlo za samovoljo Občine in Vrtca in za kršenje človekovih pravic.«

F.K.

Gobarska razstava na Planini

Kljub temu, da gobe do nedavnega skorajda ni bilo mogoče najti z lučjo pri belem dnevu, je gobarsko društvo Jurček s Planine, v okviru turistične »Angelske nedelje«, pripravilo svojo tradicionalno gobarsko razstavo. Njihov determinator Joco Kelavšič je uspel spraviti skupaj kar 113 vrst gob.

G. Kelavšič, kje ste našli toliko gob?

»Zrasle so v hribih nad 1200 metri, torej jih je potrebno iti iskati tja. Iz domačega nižinskega okolja imamo eno samo gobo, travniški kukmak. Večino sem nabral sam, nekaj so mi jih prispevali mariborski gobarji. Kaj hočemo, v gobarskem smislu je letošnje leto katastrofalno.«

Kakšen je namen razstave?

»Predvsem seznanjanje ljudi z gobami, privzganje občutka za naravo in vsekakor tudi afirmacija društvene dejavnosti. Čim več ljudi bi radi seznanili ne le s strupenimi gobami, temveč tudi z zaščitnimi gobami, ki so ogrožen okras naših gozdov.«

Na katere vrste razstavljenih gob bi radi opozorili?

»Morda bi pokazal koprenko, eno od slabo poznanih in najbolj

strupenih gob, pa zaščitene blagvo, žolto lisičko, plavo lisičko...«

Gospa Marjana Gregl, predsednica GD Jurček, kako ste zadovoljni z letošnjo prireditvijo?

»Zanimanja je veliko, imeli smo tudi srečolov s preko 500 dobitki, ki je bil mimogrede razprodan, kar pomeni tudi nekaj cvenka za društveno blagajno. Le domačih planinskih sponzorjev nismo uspeli kaj prida pridobiti.«

F.K.

Kako nismo dobili občinskega priznanja

Janez Čokl se vrača na sceno?

Letos se je spet zgodilo, da so se Šentjurske novice znašle med kandidati za občinska priznanja, in spet se je zgodilo, da je občinska politika rekla ne. Le da je letos šlo za las, pravzaprav za en glas. Kar je vsekakor napredek. Imamo dobre šanse ob najbližji naslednji priložnosti – ob 20-letnici izhajanja ŠN.

Moram priznati, dogajanje okrog občinskega priznanja se me je dotaknilo v živo. Ob prvi informaciji, ki je pricurjala v uredništvo, sem samo dvignil ušesa: zamere gor ali dol, 10-letnica izhajanja in pomanjkanje pravih protikandidatov bi res utegnili biti dovolj močna razloga za nominacijo. Le 50-letnica Zdravstvenega doma se mi je zdela izrazito močnejši konkurent. Potem je prišla naslednja in še bolj določna informacija: ni več nobenih zadržkov, vladajoča koalicija v občinskem svetu bo soglasno podprla našo kandidacijo. Zdaj pa ni bilo več šale. Kaj to pomeni za ŠN? Prvi pomislek je bil: samocenzuro. Nekomu, ki te nagraduje, zelo težko gledaš pod prste in ga še težje javno seciraš, ko naletiš na njegove šibke točke. Kar pomeni, da je resno ogrožen koncept neodvisne kritičnosti Šentjurskih novic. Bomo zaradi tega priznanja, v igri je bila celo plaketa, postali režimsko trobilo? Oglasil se mi je alarmni zvonec za nevarnost najvišje stopnje. V mislih sem najresneje preigral možnost, kako se izmotati iz nastavljenе zanke. Odešitev je prišla sama: predstavniki šentjurskih strank so z rezultatom 3 : 4 naredili konec tem mukam.

Bolj zanimivo in večplastno je bilo dogajanje na sami seji te komisije. Kot največja načelna nasprotnika ŠN sta se izkazali Stranka mladih Slovenije z Markom Diacijem in SLS z Janezom Čoklom na čelu, torej dve opozicijski stranki, ki bi se pravzaprav morali najbolj truditi za naklonjenost medija. Samo po sebi je bilo razumljivo odklonilno stališče Janeza Čokla, ki še ni prebolel svojega volilnega poraza, skombiniranega tudi s pomočjo ŠN, v igri pa je imel še svojega konkurenčnega kandidata, bivšega (po neuradnih informacijah letos zapuša MPZ Skladatelj Ipačev?) pevovodjo zbora, katerega predsednik je. Nasprotno je bilo Diacijev »sipanje ognja in žvepla« po ŠN presenečenje. V ŠN smo mu posvečali razmeroma veliko prostora in ga spodbujali k javni opozicijski drži, a to očitno ni bilo dovolj, da bi imel o ŠN dobro mnenje. Še več, na komisiji si je privoščil za profesionalnega politika in samooklicanega kandidata za prihodnjega šentjurskega župana izrazito pristranski in zajedljivi javni nastop. V ŠN mu resda ni bilo težko najti tudi kakšno pikro na svoj račun, toda s samovšečnostjo pogojena zamerljivost, ki jo je tokrat demonstriral, ni najbolj ugodna sopotnica na njegovi ambiciozni zastavljeni politični poti. Odkrito proti je bil tudi Cveto Erjavec oziroma ZLSD. Na drugi strani naj bi bili štirje predstavniki vladajoče koalicije, kar je pomenilo, da je izid glasovanja predvidljiv. Pa ni bil.

Tu se lahko začne zanimivo špekuliranje, kaj se v občinski politiki pravzaprav dogaja. Možnih scenarijev ni veliko. Najneugodnejša varianta je, da ima koalicija v svojih vrstah »puckota«, ki je že ob prvi priložnosti potegnil z opozicijo, kar bi kazalo na to, da koalicije dejansko ni več. Ta varianta bi tudi pomenila dejansko zmagoslavje Janeza Čokla, ki se potem, ko je bil vržen skozi vrata, vrača skozi okno na šentjursko politično sceno.

Druga verzija je, da koalicija dejansko ni bila preveč zagreta za priznanje za ŠN in je svojim partnerjem bodisi dala pri glasovanju povsem proste roke ali se je celo vnaprej odločila drugače, da bosta desusovec Artiček ali predstavnica LDS Kolečeva zadevo sesula.

Obe varianti kažeta na zametke krize v koaliciji, prva varianta celo na hude in pomembne težave.

Naj bo tako ali drugače, za ŠN se je v bistvu izteklo ugodno; ostajamo neobremenjeni. Da, vsekakor priznam, da se mi je osebno rahlo povetil nos, ko se je že napovedano pričakovanje razblinilo. Ker sem za trenutek »poraz« dojemal osebno, čustveno, z občutkom grdega račka, ki ga ne mara nihče. Ampak ne za dolgo. Dolgi spisek vseh dosedanjih občinskih nagradencev je po svoje dokaj zgovoren in kaže, da so priznanja pač predvsem politika, nagrade sebi in svojim, kjer brez botrov ne gre. Z botri pa tako vemo, da jih ne dobiš kar tako in za vsakim vogalom. In tudi znebiti se jih ne moreš zlahka. Šentjurske novice pa bi sploh bile zatežen varovanec, ki mu ni lahko biti boter.

F.K.

Jurmes odgovarja

Rado Tržan: Zloma Grude – Jurmesa ne bo

Delniška družba Gruda - Jurmes (GJ) je po ihanskem prevzemu šentjurske klavnice skoraj povsem izginila s šentjurske javne scene, le tu in tam se pojavljajo časopisne novice, več ali manj negativne, ki občasno še razburkajo šentjursko in širše okolje. Eden od takšnih dogodkov je bila tudi nedavna skupščina Merx d.d., kjer naj bi se bilo Jurmesu nekoliko zalomilo.

Kaj o Grudi - Jurmesu včeraj, danes in jutri pravi direktor Rado Tržan.

Gruda - Jurmes danes

Gospod Tržan, za uvod, prosim, nekaj splošnih in aktualnih podatkov o delniški družbi Gruda - Jurmes?

»GD ima skupaj s hčerinsko družbo Trgovina d.o.o. 90 zaposlenih, ukvarjamo se pretežno s trgovino z mesom, mesnimi izdelki in živili, imamo dva proizvodna in en gostinski obrat, v najem oddajamo prostore, ki jih sami ne potrebujemo in mesečno ustvarjamo okrog 260 milijonov prometa. Sedež firme je še vedno v Šentjurju, v klavniški upravni zgradbi, katere solastnik smo, distribucijski center imamo v Blanci. Slednjega bi želeli imeti v Šentjurju, a čas za to očitno še ni pravi.

Krovna družba ima okrog 700 delničarjev in 348 milijonov nominiranega kapitala. Največji delničarji so: Poštna banka Slovenije (12,6%), Litijska mesarija (7,7%) in Mercata Ljubljana (7,7%). Nobena fizična oseba nima v lasti niti 3% delnic.

Znano je, da smo v postopku prisilne poravnave. Na presečni datum (24.04.2003) upnikom dolgujemo blizu 1,3 milijarde SIT, od tega ločitvenim upnikom 390 milijonov, izločitvenim 40, navadnim upnikom pa 860. Pripravljamo sanacijski načrt s temeljitim prestrukturiranjem, v programskem, kadrovskem in poslovnem smislu, za katerega ne vidimo razlogov, da ne bi uspel. Računamo na reprogramiranje ločitvenih in izločitvenih obveznosti, navadnim upnikom pa ponujamo 20-odstotno poplačilo v letu dni po pravnomočnosti poravnave. O konverziji terjatev v lastniške deleže ne razmišljamo. Največji upniki so Mesarstvo Šentjur, NKBM, SKB, NLB, Probanka, Banka Celje, Farma Ihan, DURS, Zavarovalnica Triglav.«

Kot da bi odraslega silili v vrtec

Številke so kar grozljive. Moja osebna ocena je, da gre za velik podjetniški fiasko. Kje ste naredili ključne napake? Je bilo krivo tudi združevanje z Grudo?

»Ena od napak je gotovo bil poskus oživitve proizvodnje v Otiškem vrhu, morda smo tudi preveč investirali v nepremičnine. Pripojitev družbe Gruda Ljubljana ni dala dovolj hitrih pozitivnih učinkov, dolgoročno pa od nje vsekakor še veliko pričakujemo. Glavni vzrok finančnih težav je vsekakor globalna kriza v branži rdečega mesa, ki je razdrobljeno slovensko klavno-predelovalno industrijo še potencirano prizadela. V slovenskem prostoru, tako kot v Evropi, ni prostora za vse. Če bi vztrajali samo pri obstoječi dejavnosti, bi bilo tako, kot da bi odraslega človeka silili v vrtec. V GJ delamo na dolgi rok, zato smo se odločili za prestrukturiranje. To pa ni proces, ki bi se lahko zgodil čez noč in brez resnih pretresov.«

Vendar pa se ni mogoče izogniti vtisu, da ste sesuli šentjursko klavnico.

brez kruha, kar je za celovito oceno bistven podatek. V tem času je neperspektivna splošna šentjurska klavnica prešla na specializirano in zelo obetavno sodelovanje z Ihanom, kar sicer ni neposredna zasluga GJ, toda morda je moralo priti do krize, da je klavnica lahko naredila ta korak naprej. Že pred leti smo se tudi mi resno pogovarjali z Ihanom, toda očitno je pravi trenutek nastal šele sedaj, ko je Ihan angažiral Emila Štukla.«

»Ukradeni« milijoni – le člen v verigi finančne nediscipline

V Mesarstvu, vaši nekdanji firmi, vam očitajo, da ste jih dvakrat spravili »na kant«, prvič, ko se je končalo s prisilno poravnavo, in drugič sedaj, ko naj bi jim vaša hčerinska firma Trgovina d.o.o. »ukradla« 300 milijonov SIT.

»Bolj res je, da se je GJ izčrpavala z držanjem Mesarstva nad vodo, ga dokapitalizirala in s prisilno poravnavo izgubila skoraj celoten vložek. Teh 300 milijonov terjatev je Mesarstvo prodalo, zdaj jih pa oba upnika terjata od nas. V bistvu gre za posledice slovenske »folklorne« verižne reakcije neplačevanja in takšnih in drugačnih stečajev in prisilk. GJ je samo ob sanaciji Ljubljanske banke pred leti izgubila okrog 100 milijonov, da o izgubah ob stečajih malih trgovcev in mesarjev niti ne govorim. Morda se sliši malo nesramno, toda prisiljeni smo »tuliti z volkovi« in si poskušati povrniti izgubljeno. Spravljanje »na kant« je relativno, saj je v Šentjurju zrasel tehnološko vrhunski klavniški obrat.«

Kako boste poplačali svoje upnike?

»Poplačilo bo z reprogramom razporejeno na daljši rok. Del sredstev bomo dobili z uspešnim tekočim poslovanjem in del z dezinvestiranjem. Prodali bomo farmo v Dobovi, premoženje na Hrvaškem, lokal v Goriških brdih, stare poslovne prostore v Ljubljani, mesnico v Mariboru in stanovanje v Prestranku..., skratka vse, kar ne daje ustreznih rezultatov in se ne vklaplja v naše načrte. GJ in njena hčerinska podjetja s tekočim poslovanjem spet ustvarjajo dobiček.«

Pa se bodo upniki strinjali, kajti s prisilko bodo v trenutku izgubili več kot 600 milijonov?

»Alternativa je samo stečaj, kar pa za navadne upnike pomeni, da bodo z ozirom na ločitvene in

»Kar sploh ni res. Ko sem leta 1983 prišel v Šentjur, je v klavnici (slabo) delalo 64 delavcev, v najboljših časih smo jih zaposlovali skupaj preko 200, danes pa jih je še vedno komaj kaj manj. Poudarjam, nihče od zaposlenih ni ostal na cesti in

izločitvene izgubili vse. Mislim, da tako kot mi, verjamejo v naše poslovne načrte in bo prisilna poravnava uspeša.«

Zakaj nasprotujete konverziji terjatev v lastniške deleže?

»Z njimi imam slabe izkušnje, tako v Mesarstvu, kakor v Merxu.«

Merx je zgodba o uspehu

Kaj pa zgodba z Merxom, ga je GJ res oškodovala?

»Seveda ne, gre več ali manj za novinarsko polnjenje stolpcev. Merx je v zadnjih treh letih naredil največji razvoj med vsemi celjskimi gostinci in ima še naprej dobre razvojne perspektive. Njegov največji lastnik Pid Trdnjava se je končno prebudil, kar je bilo nujno in normalno. Jurmes je le 20-odstotni lastnik in bo v Merxu ohranil svojemu lastništvu ustrezen vpliv. Vloga Mesarstva je pri Merxovem razvoju manj pomembna. Ne bojim se revizije, kajti v Jurmesu ne delamo oslarij. Tečemo na dolge proge in projekti, ki ostajajo za nami, dajejo dobre rezultate.«

Tudi privatizacija, vključno s tako imenovanim by pass sistemom, ni bila oslarija?

»Nikakor ne, kajti rezultati so tu, revizija lastninjenja pa je pokazala, da smo delali zakonito. Na pisanje zakonov ne morem vplivati, znotraj njih pa moram iskati optimalne rešitve.«

Lego kocke po šentjursko

Vaši odnosi z Mesarstvom?

»Smo normalni slovenski sosedje. Z ozirom na trenutne odnose in novo usmeritev Mesarstva naše poslovno sodelovanje ni omembe vredno. Naše odnose bi lahko primerjal z igro z lego kockami v skupini: če je samo en otrok slabe volje, jih v trenutku sesuje. Ko je treba ponovno sestaviti zgradbo, je prej gotova, če jo zлага več otrok. Če kocke zlagajo vsak zase, jih gotovo zmanjka in za uspešen zaključek se je treba sporazumeti. Zlepa ali zgrda.«

V Evropo s slovensko kuhinjo

Kakšna je strateška poslovna usmeritev GJ? Je to gostinstvo?

»Tudi gostinstvo, bi rekel. Naš cilj je razvojno povezovanje pretežno mesno predelovalnih dejavnosti v slovenskem prostoru. V povezavi z eno od avstrijskih firm bomo skušali plasirati našo blagovno znamko Jurij tudi v evropski prostor, kjer naj bi postala sinonim za zdrav način življenja in zdravju prijazna slovenska živila. Tudi v bodoče bomo seveda čim več poskušali prodati doma, naša deviza pa bo tipična slovenska kulinarika, kot nasprotje ali dopolnitev Mc Donald'sa in hitre italijanske kuhinje. Na teh projektih, ki jih je podprlo tudi Ministrstvo RS za gospodarstvo, delamo že nekaj let. V Ljubljani bi radi v naš poslovni center na Tržaški pripeljali čim več podjetij

s skupnimi razvojnimi cilji. Še naprej bomo inovativni, naše blagovne znamke pa bodo postale še bolj prepoznavne, tako v Sloveniji, kakor tudi zunaj njenih meja. Kot zanimivost naj povem, da skupaj z enim od naših lastnikov delamo v Črni gori na projektu s kvalitetskimi kozjimi siri.«

Bo GJ ostal v Šentjurju?

»Morda da, morda ne. Če tukaj ne bo pogojev za gradnjo našega distribucijskega centra in če bosta

šentjurska javnost in oblast še naprej tako nastrojena zoper svojo klavno-predelovalno industrijo, kot se je pokazalo ob rekonstrukciji klavne linije, se bomo selili. Šli bomo tja, kjer nas bodo potrebovali in nam bodo pripravljeni tudi pomagati. Lokacijsko in logistično sta za nas Celje ali Ljubljana ugodnejša. Resno se pripravljamo na dokapitalizacijo krovne družbe, s prodajo delnic nameravamo povečati kapital za 84 milijonov

tolarjev. Če smo za Šentjur še zanimivi, bo vplačevanje delnic že prvi test. Oglas bo objavljen tudi v Šentjurskih novicah. V Šentjurju sem sam pustil 20 let življenja s ciljem, da ohranimo čim več delovnih mest in da zmanjšamo zaostanek za razvitimi občinami, s tega vidika mi ne bo vseeno, če se bom zdaj moral odločiti drugače.«

F.K.

100 let železniške proge Grobelno – Rogatec

Štiri občine so prvi vikend v septembru praznovala posebno, okroglo obletnico; 100 let železniške proge Grobelno - Rogatec. Med gostitelji tako velikega jubileja je bil tudi Šentjur.

Vlak je pričel enodnevno turnejo v Celju in naredil krajši postanek v našem rodnom kraju, kjer je pobral posebne goste. Tega ugodja sem bila deležna tudi sama, zato sem se še posebej veselila, kaj so zanimivega pripravile Slovenske železnice. Na začetku sem naredila obvezen obhod in »prečerkirala« vse znane in manj znane. Čez dobro minuto sem že bila na vkrcavanju s samimi šentjurskimi veljaki; župan Štefan Tisel, gospod iz KS Gorazd

Če pa kateremu gostu ni bila dovolj mimoidoča postrežba, je lahko mirne volje smuknil v moder vagon, ki je bil naložen s hrano in pijačo. Molče smo zapolnili lačne trebuhe, malce zalili in spokojno sedeli do prihoda živahne gospe, ki je prodajala reklamne majčke in značke. Vzdušje se je v hipu spremenilo, saj se je njeno glasno barantanje slišalo po vagonu in tudi kupcev ni manjkalo. Evo, pa je misel o tem, kako nas bo železnica enkrat za vselej »počastila«, splavala po vodi.

V Gobelnem, kjer je bila uradna slovesnost, nas je pozdravila domača godba, svoj repertoar so pripravili folkloristi, monotonost je skušal zapolniti župan Štefan s pozdravnim govorom, nazadnje smo prisluhnili grobelskim pevcem. Sledilo je obvezno tekanje naokoli ter pozdravljanje s prijatelji, kratek čvek s poslancem Markom Dacijem, nekaj fotk... in že smo sedeli na vlaku.

Uro kasneje so nas v Šmarju pričakali nadušeni domačini. Vzkliki, dvigi rok, ploskanje in igranje godbe je bilo bolj podobno kakšni partizanski zmagi kot dobrodošlici Rogačanu. Župan Čakš se je pripeljal z »oldtimerjem« in se nekaj minut spretno nastavljal fotografskim objektivom, potem pa pripravil krajši pozdravni govor. Vsi skupaj smo naredili premik in se spet parkirali pred obloženimi mizami. Oči so kar sijale ob pogledu na dobrote in zelene plastenke templa. Da ne omenjam, kako dobro se nam je godilo pred šankom; vino in pivo je teklo v potokih... Gospod za pultom se je izkazal kot pravi točaj; za vsak mimohod, ki sem ga naredila, mi je v roko stisnil nov kozarec rujnega. In seveda, da sem naredila malo »luštov« ostalim prijateljem, sem jih malce privošljivo poklicala iz prizorišča in glasno razpravljala, kako noro se imam. Uf! Tako obilna in sproščena pogostitev kmalu ne bo šla v pozabo!

V naslednjem hipu smo potovali dalje, proti Podplatu, kjer smo spotoma pobrali grofa Attemsa in družbo treh prelestnih gospodičen.

V Rogaški Slatini nas je zmedla nenavdušenost domačinov, godba je sicer igrala, a naša pričakovanja so bila večja. Tudi

tukaj nismo mogli mimo pozdravnih besed župana Kidriča, ki je večkrat poudaril, da je bil prav grof Attems zaslužen za izgradnjo proge. Z iskrkami v očeh se ni mogel načuditi eminenti družbi, ki je spremljala grofa. Vso karavano je nato povabil v zdraviliški park. Da nisem preveč utrudila nog, je poskrbel naš župan Štefan in mi privoščili vožnjo po Rogaški v prvem razredu turističnega vlaka, v družbi pomembnih gospodov. Kratek sprehod po parku, ogled razstave slatinskih gimnazijcev in pokušina Donata, ki nas je kasneje preganjal po celem Rogatcu. Na postajo smo odpešali nekoliko razočarani, saj nismo bili deležni nobene pojedine. Žejo smo pogasili v modrem vagonu, kjer so za prešerno vzdušje skrbeli gospodje v letih.

Ob 15.40 smo končno ugledali gručo ljudi, ki so z »uvoženo« godbo pripravili enkraten sprejem. Med mahajočimi navdušenci so bili

Grof Attems z lepim spremstvom

župan Mikolič, minister But in prvi mož Slovenskih železnic Miklavčič. Nekaj uvodnega kimanja in nasmihanja je bilo obveznega, nato pa smo se družno zakadili v mlada dekleta in pričeli prazniti košare slanah rogljičkov. Osrednja slovesnost se je prestavila pod šotor in je zaradi rogaškega občinskega praznika trajala predolgo. Ravno prav utrujeni in naveličani domače glasbe smo bili povabljeni na izvrsten golaž, potem pa so nas site pospremili do zaključne vožnje.

Pot nazaj je bila prava veselica. Gospa s suvenirji je še vedno trgovala, mimoidoča postrežba je na obraz vsakega starejšega obiskovalca zvalila širok nasmeh ter ponujala zadnje litre vina. Prepevanje, hude debate, zbijanje šal, praznjenje kozarcev se je nadaljevalo na poti domov in skoraj bi pozabila izstopiti.

B.M.

Bebar, podžupan Korže, ex-župan Malovrh, šef šentjurske železniške postaje Bučar...

Da so Slovenske železnice dober gostitelj, se je pokazalo že na samem začetku. Med potjo do Grobelnega so nas uslužbenci zasipali s tirolsko salamo obloženimi sendviči, katere vonj se je razlezel po celem vlaku. Pri okrepčilu smo bolj izbirali, ponudba je zajemala nekaj vrst soka, vodo, pivo in celo rdeče in belo vino.

Planinska turistična prireditev

»Angelska nedelja« v komercialni izvedbi

Letošnja planinska turistična prireditev pomeni pravo revolucijo. Do sedaj je turistično društvo poskušalo privabiti turiste predvsem s prikazom različnih domačih folklornih in avtohtonih planinskih značilnosti ter jim tudi potegniti kakšen tolar iz žepa, zdaj pa se je strategija očitno zasukala: na Planino so pripeljali vrsto profesionalnih »zabavljavcev«, ki so uspeli na Planino pripeljati množico obiskovalcev in odnesti s Planine lepe denarce. Toda tudi na Planini jih je verjetno ostalo več kot v preteklih letih.

Režiserji nove angelske nedelje so Dragica, Jana in Klump

Tisti del angelske nedelje, ki se vsakokrat zgodi pri Svetem Križu, kljub generacijski zamenjavi v šentviškem župnišču – na sceno menda prihajata domači kaplan Jevšnik ter druževanje šentviške in planinske fare – seveda ni bil izpostavljen spremembam, revolucijo »v dolini« pa so izvedli Klump, nova šefica turističnega društva Dragica Brilej (tako jo je predstavil spiker mariborskega radia) in neuničljiva Jana Doberšek. TD Planina sicer še vedno ima formalnega predsednika g. Poljšaka, ki pa se je očitno pred žensko premočjo prostovoljno umaknil v ilegalo. Na katerem področju je med njimi prišlo do konflikta, si po letošnji angelski nedelji ni težko predstavljati.

Dragica Brilej

Ustoličenje graščakov Španov

Podpis pogodbe o 50-letnem najemu planinskega gradu je bil gotovo najpomembnejši dogodek te nedelje. Na grajskem dvorišču, za starinsko mizo s svečnikom, z obveznim gosjim peresom in ob navzočnosti grajskega pisarja Jevšenaka, ter seveda »tlačanov«, šentviških Matejevih pevcev, planinske pesnice Ivanke in drugih sta župan Tisel in direktor Tajfuna podpisala najemno pogodbo. Iztoku Španu, novopečenemu graščaku, tako ga je vseskozi naslavljal humorist Vinko Šimek – Šraufenciger, je vodstvo KS podarilo dolg meč s pomenljivim napisom »Za pogum in moč«. O konkretnih pogodbenih določilih ni bilo nič slišati.

Kmečka ohcet danes in nikdar več?

Napovedana kmečka poroka po starih šegah je privabila na Planini pravo množico obiskovalcev. Gneča je bila že pri »klicanju neveste« na trgu pred nekdanjo zadržno upravo, šranganje na najozjem delu trga pred Španovo domačijo pa sploh ni »požrl« niti četrte vse navzočih. Ker se je vse dogajalo brez ozvočenja, je dogajanje izgubilo kar lep del svoje potencialne zanimivosti. Prava blamaža zlasti za številne odlične šentviške in planinske dramske igralce je bila, da so ženina in nevesto ter večino svatov igrali kompolski folkloristi. Še najboljši so bili Šeško z Brda kot ženinov starešina ter zbor domačih fantov, ki so bili res domači. Vprašanja za glihanje (S čim je pokrita planinska cerkev? Kateri svetnik je v cerkvi najbolj

živ?...) ter preizkusi ženinovi spretnosti (klepanje kose, cepanje grčastega čoka...) so bili res v tradicionalnem duhu, toda kaj aktualno zašiljenega bi gledalci in poslušalci verjetno bolj hvaležno sprejeli. Cerkvena poroka, ki jo je na prireditvenem prostoru skoraj zares opravil sicer spretni vodja ansambla Sijaj in tudi redaktor radijske oddaje Jernej Brilej, sin Dragice Brilej, je bila za moje pojme že na robu slabega okusa. Še dobro, da je Šimek vnesel v dogajanje nekaj svojih štosov in ublažil »resnost« dogodka.

Skratka planinska kmečka ohcet je bila očitno odličen magnet za gledalce, toda zelo vprašljive vrednosti in izvedbe. V prihodnje se bodo organizatorji verjetno morali odločiti bodisi za povsem resno tradicionalno kmečko poroko ali pa za komedijo.

Radio Maribor na prizorišču

Mariborska turistična agencija Sonček in Radio Maribor sta dala piko na i planinski turistični revoluciji. Po zaslugi Dragice in Jerneja Brileja so na

Planino pripeljali vrsto odličnih narodno zabavnih ansamblov (Sijaj, Modrijani, Hlapci, Ansambel Užmah, Dori, Lavanda...) ter okrog 300 svojih poslušalcev iz okolice Maribora, ki so zasedli osrednji del prireditvenega šotora. Domači obiskovalci, ki so se cmarili zunaj na soncu ali so kar stoji spremljali dogajanje na odru, so kar malce pisano gledali privilegirane »vsiljivce«. Za celodnevni izlet v Kozjanski narodni park in zaključno radijsko prireditev na Planini so »Mariborčani« plačali po 3500 SIT.

Govorni del radijske delavnice je bil za večino navzočih stereotipen. Besedo so dobili župan Tisel, predsednik sveta KS Vouk, šefica turističnega društva Brilejeva, Iztok Špan, gasilec Stopinšek, Ivanka Uduč je tako bolj na silo uspela zrecitirati svoji dve pesmici, nekaj radijskih delavničarjev je pohvalilo organizatorje izleta... Mikrofon je dobila tudi neka gospa Štefka, ki je pred šotorom prodajala zdravilne pripravke iz ajde, ki tako kot velikanska večina vseh »modernih« domačih zdravil zdravijo vse od arterioskleroze do impotence. Sprva sem

posumil, da gre za hec, a se je pokazalo, da so Štefka in radijci mislili na povsem resen (in plačan) EPP.

Med glasbenim dogajanjem sta se zgodili tudi dve »provokaciji«. Šentviški pevci so za uvod odlično zapeli partizansko »Naša vojska«, kasneje se je ojunail še en kvartet s »Počiva jezero v tihoti...«, kar so nekateri sogovorniki ocenili kot rahlo partizansko onesnaženje angelske nedelje.

Ena ura za prošjačo

Gostinski del prireditve so imele na skrbi že izvežbane punce iz Klumpa. Mislim, da jih je obisk kar presenetil, obiskovalcev je bilo gotovo več kot tisoč, a kljub temu s pijačo ni bilo težav. Težje je bilo s hrano, toda kdo še sploh je na veselici? Radijski delavničarji so dobili na mizo mali krožnik peciva, tako pol koščka na usta, verjetno dar aktiva kmečkih žena, ki se je na letošnji prireditvi spet pokazal, do tradicionalne planinske prošjače pa se praktično ni dalo priti. Dvakrat sem poskusil, ko pa me je prijazna gospodična pred menoj v vrsti informirala, da nanjo čaka že 45 minut, sem se ji pri prči odpovedal. Tako dobra pa spet ni. Gospe Deželakove in Kovačičeve, ki sta se smukali okrog očitno za oskrbo takšne množice neprimerne kmečke peči, si nisem upal niti zmotiti z vprašanjem, zakaj se pod pultom ne modernizirata z infra pečico, ki bi jim vnaprej pripravljene prošjače v hipu na sveže spekla. Tudi zato, ker jim je menda prejšnja leta ostalo preveč tovrstno pečenih prošjač.

Na novinarski učni uri pri Jožetu Španu

Ustvarjalec in solastnik Tajfuna Jože Špan - skupaj z županom Tislom, direktorjem občinske uprave Palčnikom (tokrat sta imela s seboj tudi soprogi), Markom Voukom in sinom Iztokom z družino - je obvladoval iz gneče spodobno izločeno častno omizje. Za šankom (ni dal za pijačo!) me je namesto pozdrava sprejel s šokantno izjavo, da je moj zapis v ŠN z lanske 35-letnice Tajfuna lep primer, kako je mogoče zdrekat lep dogodek. Svetoval mi je, naj si ogledam, kako so o Tajfunu pisali nemški pisci.

Nemških avtorjev, verjetno tistih, ki jih je Tajfun razkošno gostil na Planini, nisem preverjal, skrbno pa sem še enkrat prebral svoj zapis v lanski junijski številki ŠN. In sem skoraj podvomil, da sva s Španom prebrala isti članek. Gospod Špan bodisi ne loči EPP od »svobodnega« zapisa ali pa za Špane že veljajo »grajski« kriteriji. Zagotavljam mu, da bo Tajfunov naročni EPP v Šentjurskih novicah v največji možni meri povsem po njegovem okusu.

Jože Špan

Predstavljamo male župane in njihove KS

Tone Vrečko in KS Ponikva

Tone Vrečko, star 63 let, upokojeni strojni inženir, ima prav gotovo najdaljši staž malega župana, če pod ta pojem štejemo tudi vodenje KS še v prejšnji državi: sedaj mu teče peti mandat. Bil je predsednik sveta KS Ponikva v letih 1982 – 1990 in nato spet od leta 1996 naprej. Tone je pristni Ponkovljan, rodil se je ponkovškemu staršem in ves čas ni zapustil Ponikve. Pač, zapuščal jo je tako kot večina zaposlenih Ponkovljanov vsak delavnik, ko je odhajal v službo v Štore. V Štorah je začel kot ključavničarski vajenec leta 1954, 1995 pa končal kot vodja priprave.

KS Ponikva je tretja največja šentjurska krajevna skupnost, šteje 2367 prebivalcev, ki živijo v 630 gospodinjstvih. V 15 vaseh je skupaj 738 hišnih števil, razlika gre na račun vikendov. Je praktično brez omenbe vrednega večjega podjetja, okrog 650 občanov se vozi na delo v Celje, Štore, Šentjur, Konjice ali Šmarje, približno 100 pa je zaposlenih na področju krajevne skupnosti. Od vseh teh sosednjih centrov je približno enako oddaljena. Ima okrog 70 obrtnikov in manjših podjetnikov, ki pa večinoma svoje delo prodajajo širom po Sloveniji. Ponkovško kmetijstvo je v primerjavi z drugimi šentjurskimi območji zelo razvito: več kot polovica vseh šentjurskih pravih kmetij je s Ponikve.

Letni proračun KS Ponikva znaša 17 milijonov SIT, od tega je 13,5 milijona občinske dotacije, 1,5 milijona nadomestila za stavbna zemljišča ter 2 milijona od grobnin. Režija KS skupaj z materialnimi stroški vzame letno 1,2 milijona SIT. V pisarni imajo tedensko 4 ure tajnico, predsednik, ki je »deklica za vse«, pa je krajanom v pisarni in na terenu na razpolago praktično sleherni dan.

Gospod Tone, ste Ponkovljani drugačni, se po čem razlikujete od sosedov?

»Ne, ne bi rekel. Mogoče smo nekdaj imeli kaj več svojega, danes pa ne; povprečno smo postali odtujeni, nekako zagledani sami vase, skupni problemi kot da niso naši. Ko Ponkovljan pride iz službe, kaj postori okrog hiše, mladina gre tudi na igrišče, na tenis..., tu pa tam se zgodijo kakšni sestanki društev, ko pa pade mrak, je Ponikva prazna, ker vsi sedimo vsak za svojim televizorjem. Tu moram izzeti kmete, ki imajo verjetno le nekoliko drugačen ritem. Praviloma sta tudi naši obe gostilni vedno več ali manj prazni. Tistega druženja, delovanja dramski skupin in podobno, kot smo jih imeli v preteklosti, ni več, je pa več športno rekreativnih prireditev. Ko je v dvorani kakšna igra, če ni domača, je dvorana prazna.«

Ali to pomeni, da Ponkovljani nimajo svojega skupnega imenovalca, interesov, ki bi oblikovali vašo identiteto?

»Ne, ne gre zato. Ponkovljani imamo občutek pripadnosti kraju, imamo svoj tip življenja kraja, ki se giblje nekje med šolo, trgovino, pošto, cerkvijo in društvenim življenjem, kolikor ga pač je. Sama Ponikva je brez dvoma šolsko, preskrbovalno, društveno in versko središče za vse vasi v krajevni skupnosti, razen za Dolgo Goro, ki spada v drugo farno in ima tudi svoja društva.«

Kaj za Ponikvo pomeni Slomšek?

Za prepoznavnost Ponikve in za cerkveno občestvo nedvomno zelo veliko, da pa bi Ponikva

od tega imela kaj več v razvojnem smislu, ne vem, kako bi se pravzaprav izrazil, pa zaenkrat še ne. Znan je podatek, da je pred leti prihajalo na Ponikvo tudi do 300 romarskih avtobusov letno, toda te nismo uspeli zadržati za dalj časa. Kaj bi v zvezi s Slomškom lahko več naredila KS? Poskrbeli smo, da je Slom povezan z asfaltnimi cestami, občina je zgradila nov most..., zdaj je na vrsti naša podjetniška iniciativa, predvsem turističnega društva, kmečkih turizmov ipd. Ko bo Slomšek proglašen za svetnika, se utegne položaj bistveno spremeniti.«

Je župnik Herman pravi Ponkovljan?

»Gospod Herman je ogromno naredil za prepoznavnost Ponikve doma in v tujini, je izjemen organizator, povezovalc in brez dvoma eden glavnih nosilcev kulturnega in društvenega dogajanja na Ponikvi. Kot predsednik krajevne skupnosti z gospodom župnikom dobro sodelujem. Mi ga imamo vsekakor za svojega.«

Kateri so največji ponkovški problemi?

»V prvi vrsti je zaostajanje v razvoju. Ponkovljani se nikoli ne primerjamo s krajevnimi skupnostmi kot so Kalobje, Prevorje, Planina, ker tja pač ne hodimo, ampak z našimi sosedi, kot sta Loče in Šmarje. Vsaka primerjava z njima pa je za nas katastrofalna. Loče in Špitalič, ki imata skupaj toliko prebivalcev kot Ponikva in ju zelo dobro poznam, so v zadnjem desetletju investirale okrog 1 milijarde SIT (naredili so tri nove mostove, nove asfaltirane ceste, stanovanjsko-poslovni objekt, pločnike, bazen, obnavljajo Žičko kartuzijo...), na Ponikvi pa smo uspeli v tem času od države in občine potegniti le desetino tega denarja. Niti dotaknili se še nismo na primer naših dveh najbolj perečih problemov, šole in železniškega prehoda na Hotunju.«

Nosi za to krivdo šentjurska občina ali tudi sami Ponkovljani?

»Prav gotovo lahko iščemo krivce tudi med nami, ker pač nismo dovolj glasni, toda odgovornost občine je tu vendarle na prvem mestu. Poglejte našo šolo, v občini imamo samo na Ponikvi dvoizmenski pouk, Malovrh in Peperko sta nam leta obljubljala obnovo in razširitev šole, ko pa je letos prišel k nam minister Gaber, smo šole zvedeli, da občina tega projekta na ministrstvu ni niti prijavila, tako da nismo dobili nobenega zagotovila, kdaj bo šola usposobljena za enoizmenski pouk. Gre očitno za nerealne obljube Ponkovljanom s strani občine. To je to, odnos konjiške občine ali samega njihovega župna do KS je enostavno bil drugačen kot pa do sedaj v šentjurski občini, direktno in pristen. Preden gre njihov proračun na občinski svet, ga uskladijo po krajevnih skupnostih. Kaj takega v Šentjurju v

preteklosti ni bilo, saj nismo imeli niti rednih sestankov med krajevnimi skupnostmi in občino. No, upam, da bo sedaj drugače, saj imamo redne sestanke in ko imamo Ponkovljani na občini podžupana in direktorja občinske uprave, ki bosta znala zagovarjati potrebe naše krajevne skupnosti.«

Torej je KS v bistvu na stranskem tiru, nekakšno peto kolo?

»Naša lokalna samouprava očitno gre res v tej smeri. Tisti denar, ki ga dobimo, gre za vzdrževanje nekategoriziranih cest, zimsko službo, odvoz odpadkov, urejanje pokopališča, manjše dotacije društvom in smo dejansko že na koncu. Seveda lahko dajemo predloge občini, jaz jih vsako leto vestno napišem in pošljem, od vsega tega je bilo do sedaj bolj malo realizirano.«

Kaj torej storiti s KS? Jim dati več denarja in več nalog, na primer financiranje šole ali otroškega varstva?

»Ne bi vedel, kaj narediti. Povsem brez neke organiziranosti v kraju verjetno ne bo šlo, kaj pa narediti, da bo bolje, da bodo tudi krajani bolj pristno začutili potrebo po KS, res ne vem. Moja vizija je bila, da le samostojna občina bi lahko pomenila odločen preobrat, toda takrat, ko je bil za to čas, smo Ponkovljani to možnost na referendumu zavrnil, zdaj pa te možnosti ni več. Moram priznati, da ne vem, kako naprej pod zdaj veljavnimi pogoji.«

Vendar ste lani še enkrat prevzeli predsedovanje svetu KS, verjetno z določenim idejnim programom.

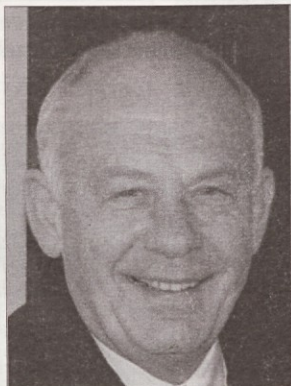
»Šlo je bolj zato, da nihče drug ni bil pripravljen prevzeti te naloge. Praktično vsi člani sveta so še v službah in nimajo časa za reševanje vsakodnevnih problemov v krajevni skupnosti. Dobro, na nek način mi je to delo vendarle ležalo, dajalo mi je občutek koristnosti in sem pristal na še en mandat, čeprav z rezervo.«

Še morda nekaj besed o načrtih?

»Vzdrževanje cest, odpadki, pokopališče..., skratka stara pesem. Nobenih posebnih načrtov ta hip ni. Če bi hoteli v krajevni skupnosti kaj več narediti, bi morali pridobiti izvirne lastne prihodke. Referendum za samoprispevek, s katerim smo v preteklih obdobjih veliko naredili, po novem zakonu ne more več uspeti. Ena od možnosti, da pridemo do lastnih prihodkov, je nov davek na nepremičnine, ki bo zamenjal Sklad stavbnega zemljišča. Vprašanje je le, koliko tako zbranih sredstev bo ostalo krajevnim skupnostim potem, ko bosta svoje vzela država in občina. Šola in železniški prehod ostajata še vedno v prvem planu. Začeli so bomo pogovarjati o kabelski TV, vse kaže, da zdaj počasi prihaja njen čas.«

Kaj boste naredili, da bi Ponikvo vendarle nekako prebudili?

»Ko človek prebira časopise, lahko lepo vidi, da se vse dogaja v centrih, v centru občine, države. Čeprav vsi govorimo o razvoju podeželja, je na

pohodu centralizacija, ki se je ne da spremeniti. Ponikva je obrobje, nekakšno spalno naselje, ki ne more biti center, ker vse glavne prometne poti gredo mimo nas. Niti kakšnega večjega trgovca ne moremo privabiti k nam, kaj šele banko. Pa se Ponkovljani srečujemo v kriminalno dolgih vrstah v šentjurski bančni ekspozituri. Tudi nimamo domačih agresivnih podjetnikov, ki bi investirali, za

tujce pa očitno nismo zanimivi. Lahko bi celo rekel, da Ponikva, čeprav je nesporno lepo urejena in lepa, bolj izgublja kot pridobiva. Izgubili smo Alpos, zdravstveno postajo, imamo samo še eno avtobusno zvezo, pa še ta vozi v prazno. Osebnost takšnimi razvojnimi obeti nisem zadovoljen, toda tako je in nič se na hitro roko ne da spremeniti. Kolikor vem, novo občinsko vodstvo pripravlja z

zunanji strokovnimi sodelavci novo strategijo razvoja šentjurske občine in s tem tudi vseh krajevnih skupnosti in upam, da se bodo našle tudi za Ponikvo prave rešitve. Seveda pa je največ odvisno od nas samih, v delo krajevnih skupnosti bo treba vključiti nove ljudi z novo energijo in novimi idejami. »

F.K.

Poletni extempore Slikarji okupirali Uršulo

Zadnji avgustovski vikend se je na Uršuli pri Dramljah zbralo 28 slikarjev s Celjskega, ki so na platno skušali ujeti podobe idilične cerkvice in spremljajočih vinogradov. Celodnevno dogajanje je potekalo v sodelovanju med Društvom likovnih ustvarjalcev Šentjur in Javnim skladom za kulturne dejavnosti. Razstava del udeležencev bo oktobra na ogled v Ipavčevi hiši, kasneje pa najbrž tudi v planinskem domu na Uršuli.

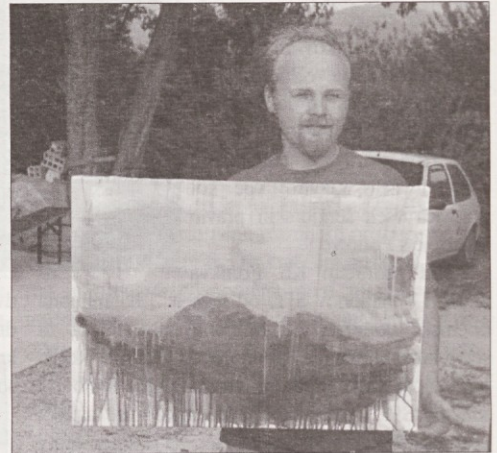
Za največjega potencialnega sovražnika umetnikov se je zdelo vreme, ki pa je vendarle zdržalo, saj je konec rekordnega poletja obeležila le popoldanska ploha, ko so bile nastale umetnine in njih avtorji že pridno »parkirani« na golažu v domu drameljskih planincev.

25 slikarjev se je tistega sobotnega jutra zbralo na Uršuli, kjer jih je poleg sonca pozdravil tudi župan Štefan Tisel. Po uvodnih formalnostih so pod roko prijeli platna in se razkropili. Nekateri so ostali bližje izhodiščni točki in so se zatekli iskat inspiracije v bližnje vinograde, druge pa je bilo opaziti celo blizu Dramelj. Za svoje

extempore prišli iz Celja, Slovenskih Konjic, Rogaške Slatine in drugih krajev. Njihovo delo sta vseskozi spremljala predsednik domačega društva likovnikov Ivo Brodej, ki je tudi izbral letošnjo lokacijo srečanja slikarjev, ter slikar Zlatko Prah iz Slovenskih Konjic. Slednji, ki bo skupaj s Tatjano Cmok iz šentjurske knjižnice tudi izbral delo za odkupno nagrado Šentjurskega poletja, je dogajanje na Uršuli komentiral takole: »Težko bi podal konkretno skupno oceno, ker večine del še nisem videl, prav tako pa imajo udeleženci čas še do 20. septembra, da dokončajo svoje zamisli. Kar pa sem uspel videti, lahko rečem, da me je zadovoljilo. Opaziti je, da ima vsak slikar svoj način dela, kakor so si različne tudi tematike, ki so si jih izbrali. Okolje tukaj na Uršuli je zelo primerno, panorama je lepa, na roke pa nam gre tudi vreme, ki je poskrbelo za lepe barve. Izbor bo zagotovo težak.«

Pogovarjali smo se tudi s slikarji, ki so se pozno popoldne vračali s terena, eni z bolj drugi z manj dodelanimi slikami. Eden izmed udeleženih šentjurskih ustvarjalcev je bil tudi Matija Koštomaj, študent likovne umetnosti na ljubljanski Pedagoški fakulteti, sicer pa tudi umetniški vodja galerije 3oKo, ki deluje v okviru ŠKMŠ. »Prvič sem se udeležil takšnega dogajanja v Šentjurju. Bil sem povabljen in si rekel, da se pridružim iz radovednosti, malce pa tudi zaradi spoznavanja ljudi, ki bi lahko razstavljali v šentjurski galeriji. Sem zadovoljen, saj smo si

izmenjali veliko izkušenj. Sam sem se skril med

Matija Koštomaj s svojo stvaritvijo

vinograde in »odmeditiral« svoje, sicer pa se mi je današnji dan zdel naporen za slikanje. Moje delo še nima zaključene celote, katero bom skušal ujeti v naslednjih dneh. Sicer pa ta kolonija pomeni velik uspeh za zaprto okolje, kot je šentjursko,« je menil Koštomaj, ki je svoj slikarski pogled z Uršule usmeril proti šentjurskemu gričevju.

Razstava del poletnega extempora Uršula 2003 bo v mesecu oktobru na ogled v Ipavčevi hiši v Šentjurju, izšel pa bo tudi katalog z vsemi deli.

L. H.

Poletni extempore na Uršuli je bil po Kalobju in Slivnici tretji po vrsti. Srečanje je pomenilo tudi predzadnjo prireditev letošnjega šentjurskega poletja, v katerem se je zvrstilo 15 različnih dogodkov v režiji številnih organizatorjev.

motive so si izbrali različna izhodišča, še največ se jih je odločilo za slikanje krajine s cerkvico in vinogradi v prvem planu, nekaj pa je bilo tudi popolnih abstrakcij. Seveda je bil namen druženja na Uršuli predvsem iskanje slikarske ideje in zasnove slike, udeleženci pa so imeli nato še tri tedne časa, da so dokončali in oddali svoje stvaritve.

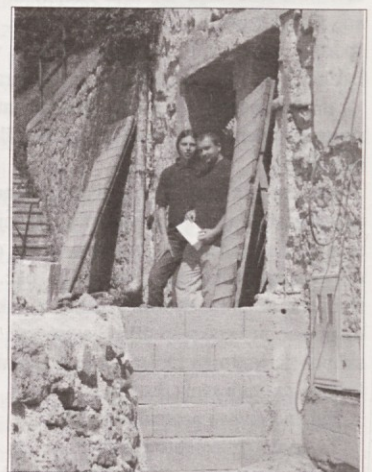
Približno tretjina udeleženih umetnikov je članov domačega društva, ostali pa so na

ŠPUKN uresničil napovedi

V poletnih mesecih smo pisali o ureditvi mladinske sobe, zato me je sedaj zanimalo, kako daleč so prišli z delom. Napovedi so se v veliki meri uresničile. Soba sicer še ni dokončala, so pa fantje zazidali škarko, zbetonirali estrihe in uredili oderski prostor. Za sprehod po gradbišču si je utrgal čas podpredsednik Matej Lekovšek in hitel razlagati: »Delali smo celo poletje, v večini kar mi sami. Vodja del je bil David Guček, ki se je posvetoval s strokovnjaki iz gradbenega področja. Glede denarja je težko reči, saj smo se bolj ali manj poskušali znajti, tudi material je bil vedno pri roki. Med večje sponzorje lahko

štejemo Občino Dobje, Bojan Guček s.p. in Hrib Dobje. Zahvalili bi se družini Jager, ki je poskrbela, da nismo bili lačni, Dragu Guček za brezplačno izposojto tovarnjaka, ter sosedom, ki so priskočili na pomoč z orodjem. Imeli smo nekaj delavnih nezgod, a ni bilo nič hudega. Manjši problem je nastal pri dovodu vode, ker si zaradi letošnje suše nismo drznili uporabiti vodo iz lokalnega vodovoda, zato smo več tisoč litrov načrpali iz okoliškega potoka. O projektih še ne razmišljamo, dogovarjamo pa se, da bi pripravili kostanjev piknik z moštom na obnovljenem igrišču.

B.M.

Intervju z Dragico Kladnik - Dado

Tudi za milijon se ne bi slekla

Z Dado Kladnik sva se pol ure pred njenim koncertom usedla v udoben separe v hotelu Žonta. Pričakoval sem strogo profesorico glasbe, ki ne dovoli kompromisa, a Dada mi je dala občutek sproščenosti. Na moja pripravljena vprašanja je odgovarjala kratko, vendar sva se sproščeno začela pogovarjati šele po zadnjem vprašanju.

Včasih ste bili Šentjurčanka. Ste po srcu še vedno »naša« ali bolj Mariborčanka, kjer ste sedaj doma?

Živela sem v Malgajevi ulici v Hruševcu, kjer še danes stoji naša hiška. Tu sem preživela svoje otroštvo, potem pa me je pot zanesla v Maribor, kjer imam sedaj stanovanjsko pravico. Trenutno se bolj »doma« počutim v Mariboru.

Kako se je začela vaša glasbena pot? Kakšna je vaša glasbena izobrazba in zakaj ste se odločili, da se podate v glasbene vode? Kje ste se učili petja?

Izhajam iz glasbene družine. Moj »pape« je bil harmonikar, mama pa je pela pri pevskih zborih, tako da je glasba bila pri nas doma. Po osnovni glasbeni šoli sem se vpisala v Srednjo glasbeno šolo v Maribor in se učila peti pri profesorici Bredi Brkič. Kmalu sem se priključila zboru mariborske Opere, kasneje tudi kot solistka. Nekje vmes je bil seveda še študij v Ljubljani pri Alenki Drnač ter izpopolnjevanje pri Nikoli Mitiču in Milevi Pertot. Vsi ti profesorji so me veliko naučili o življenju.

Bralci ŠN so vas poslušali in videli v pop, jazz in še v veliko glasbenih zvrsteh. Imate katero glasbeno zvrst, s katero se lahko poistovetite?

Najbližje srcu mi je prav gotovo jazz. Seveda pa kot profesionalca v glasbi zelo težko ali skoraj nemogoče zaslužiš svoj vsakdanji kruh samo z jazzom. Predvsem sem tudi klasična pevka. Preizkusila sem se tudi v duetu in kvintetu. Pela sem tako z Big bandom kot s Simfoničnim orkestrom. Prav tako se včasih rada zapeljem v pop vode.

Se vam je na katerem pomembnem nastupu glas zatresel in niste pustili takšnega vtisa, kot ste si ga želeli?

To se dostikrat zgodi. Seveda pa trenutek slabosti ne sme biti vzrok, da človek zapusti oder ali še huje - neha peti.

Gledalci A kanala so vas videli kot strogo članico žirije oddaje Pop stars. Kako ste prišli v to žirijo? Prejšnja skupina BePop je v tem času že nízala drugi single. Kaj se dogaja s skupino Unique? Če bi bili nekaj let mlajši, bi se udeležili oddaje Pop stars?

Pravzaprav sem začela delati najprej s skupino BePop, a se je po tragični Nejčevi smrti razbil celotni aranžma pesmi. Vse pripravljene pesmi smo morali iz petglasnega petja znova aranžirati v štiriglasno. Založba je bila z mojim delom zelo zadovoljna, zato so me vodilni iz založbe povabili, da sodelujem z njimi še naprej kot članica komisije za drugi izbor Pop stars. Skupina Unique je že posnela svoj drugi single in dekleta se že pospešeno pripravljajo na nastope. Drugače v resnici nisem stroga in moj dokaj strog nastop v oddaji je bil

zrežiran. Vsi, ki so me poznali od prej, se niso mogli načuditi, kako sem v oddaji delovala strogo.

Izbora za Pop stars se kot pevka ne bi nikoli udeležila.

Kaj je vaša največja razvada in kaj počnete v prostem času?

O prostem času zelo nerada govorim. Moje življenje se vselej suče okoli glasbe. To je moj način življenja in lahko mu rečemo tudi prosti čas. Imam razvado, da se s prijateljem kitaristom Markom vsako jutro dobiva na kavici v mariborskem kafiču in se pogovarjava o glasbi.

Poučujete tudi glasbo. Ste učili peti tudi kakšnega bodočega estradnika?

Seveda! V Mariboru imam svojo pevsko šolo in peti sem učila veliko sedanjih zvezdnikov. Prve, ki so se petja učile pri meni, so bile Power dancers, potem so sledili še Sebastjan, Rebeka Dremelj, pa Nina iz skupine Tabu, Alenka Kolman, sedaj pa učim še bodočega zvezdnika Domna Kumra.

Imate kakšen cilj, ki ga še niste dosegli?

Nikoli si ne zastavljam ciljev. Ideje imam v glavi in te se zmeraj zgodijo.

Bi se Dada Kladnik za milijon evrov za naslovno revije Playboy slekla?

Smeh! Sigurno se ne bi! Prej bi morala shujšati za kakšnih 45 kilogramov. Sploh pa je en milijon absolutno premalo.

Bi želeli kaj sporočiti našim bralcem?

Šentjur je majhno prijazno mesto in v mojem srcu je lepo zapisano. Upam, da bo imelo možnosti svoje kulture in bodo ljudje v tem duhu tudi živeli.

Hvala za prijazen pogovor!

ig

Nagrajeni šentjurski rokerji

Zlata činela za Žurdov

Šentjurska glasbena zasedba Žurdov je v začetku septembra nastopila na prireditvi Rock maraton v Lendavi in po oceni strokovne komisije prejela prvo nagrado, Zlato činelo. Gre za prireditev v organizaciji Javnega sklada za kulturne dejavnosti Slovenije, na kateri je nastopila še ena šentjurska glasbena skupina, 3P. Obe šentjurski zasedbi sta si uvrstitev na Rock maraton priborili z majskim nastopom na Šentrocku, ki je tako dobil potrditev svojega obstoja tudi v širšem okolju.

V konkurenci desetih skupin so Žurdov navdušili strokovno komisijo in zmagali ter s tem prejeli prvo nagrado, Zlato činelo in, kar je še pomembnejše, 20 brezplačnih ur v enem izmed snemalnih studijev. »V

razglasitvi nagrajencev. Zlata činela in spremljevalna nagrada dvajsetih snemalnih ur nam pomeni veliko. Dobili smo potrditev, da če smo kdaj rinili z glavo v zid, smo to počeli po pravi poti,« je nekaj dni po prejeti nagradi pripovedoval Marko Tuhtar, pevec in frontmen skupine Žurdov.

Sesterica glasbeno deluje slabih pet let, doslej pa so nastopali predvsem na lokalnem nivoju, imeli so tudi že koncerte v Ljubljani in Mariboru. Večji preboj na slovensko glasbeno sceno jim vsaj zaenkrat še ni uspel. Pravijo, da le tega načrtujejo v bližnji prihodnosti, uspeh v Lendavi naj bi bil primerna odskočna deska. Zdaj imajo tudi že dovolj dodelanega materiala za koncerte, na katerih bodo skušali poskrbeti tudi za dodatne atrakcije v obliki

Žurdov Marko Tuhtar v vadbenem prostoru v Jakobu

nastopa in scene. Vadijo v »Žurdov hiši« v Jakobu. Gre za starejšo stanovanjsko hišo, katere notranjost so obnavljali kar nekaj časa, zdaj pa imajo v njej izolirani vadbeni prostor in še nekaj koticov za ustvarjalno druženje. Kmalu se bodo zaprli v studio in posneli nekaj prvih avtorskih pesmi, aktivno se bodo podali na koncertno turnejo, pripravljajo tudi himno za šentjurske košarkarje, želijo pa si posneti videospot, kjer računajo na kakšnega ustvarjalca iz domačih logov. Torej, smeli načrti šentjurskih rokerjev!

L. H.

Skupino Žurdov sestavljajo: pevec Marko Tuhtar, kitarist Jernej Podgoršek, bobnar Klemen Podgoršek, basist David Zupanc, kitarist Simon Spreitzer in klaviaturist Peter Šmid. Podatke o njih najdete tudi na spletni strani www.kd-zurdov.si

Lendavi smo edini od prijavljenih skupin ostali čez cel vikend in tako živeli z Rock maratonom, ki je trajal dva dni. Publike žal ni bilo pretirano, moram pa pohvaliti naše zveste oboževalce, ki tudi tokrat niso manjkali. Bili smo edini, ki smo vse pesmi izvajali v slovenščini, kljub vsemu pa smo bili presenečeni ob

Mladi planinci v Kamniški Bistrici

Najprej na Grintovec, potem pa še žogo brcat

Slivniško planinsko društvo se je organiziranemu planinskemu taborjenju priključilo letos že štirinajstič. Planinski tabori znotraj Savinjskega meddržavnega odbora sicer ravno letos slavijo 20 obletnico in okrogli letnici primerno je bil letos tabor postavljen v objemu visokih Kamniško-Savinjskih Alp, kamor je romala v izmeni od 16. do 23. avgusta tudi četica 19 mladih planincev PD Slivnica pri Celju.

»Starim bajtam« Barbari, Karmen, Katji, Nejc in Katarini so se pridružili še Urška, 2 Maji, Anja, Aljaž, Patrik, Urša, Gašper, Matic in Tamara, in ker se je dober glas v teh letih tako razširil, še Žiga in Manja iz Črnoalice ter Blanka in Urška s Ponikve. Na poti v tabor so pobrali še 8 lučkih fantov in zasedba je bila popolna. Skoraj – brez vodje tabora **Mateja Planka** in njegovih »oprod« vodnikov Matica, Vinka, Matevža in avtorice tega teksta, mentorice Renate, Andreje, kuharice, »ekonomke« Tinke bi mladi planinci... kaj? Če ne drugega, ne hodili v hribe, ne pospravljali šotorov, bili lačni, zvečer brez kresa in zabavljacev pa še bi se našlo.

Tokrat so nas pričakali novi šotori, ki so nas, ki smo bili vajenih velikih vojaških šotorov za 30 oseb, kar malo preveč razdelili – s tem so se še najmanj kot vedno obremenjevali otroci, ki so bili takoj razdeljeni v skupine po 3, 4 ali 5.

In smo tabor začeli: zbor, razdelitev majčk (sponzor Alpos, avtor logotipa Rok Vodeb), poimenovanje šotorov (Smrdljiv šuh, Drexona, Rosy&company, Čmiga, The End), sprehod po okolici, večerja, predstavitveni večer z žrebanjem skritega prijatelja in krstom »svežih« planincev, spanje, potem pa v naslednjih dneh tri ture, plezanje, orientacija, iskanje skritega zaklada, spuščanje po »zajli« čez presušeni hudournik, igre brez meja, bazen, taborni ogenj ob večerih in kitara ter petje ob njem. Vsi tabori so pravzaprav narejeni podobno, a kar jih dela med sabo različne, je vsebina – otroci in njihovo vodstvo, ki zapolnijo ta prostor in nek programski kalup za en teden, pomemben dejavnik pri planinskem taboru pa je tudi vreme.

Rock Kamniška Bistrica 2003

Tako lahko napišemo spanje ob desetih zvečer, a še nikoli se ni naredilo, da bi sploh prvi večer otroci spali ob uri, ki bi bila primerna glede na dejstvo, da je naslednji dan tura. Morda pa je bilo tudi zato pri vzpenjanju na Kamniško sedlo naslednji slišati jok in stok: »Pa ta vročina!!!«, »Pa kdaj bo vrh?!« »Kaj bomo šli še kaj navzdol?« Najboljši povzetek tega dne je naredila Katja Tučič v svojem planinskem dnevniku: »Pot je bila zelo zahtevna, zato sem si zapissegla, da nikoli več

ne bom na Kamniškem sedlu!!!« Ali pa Blanka Pevec: »Zmatrana sem kot PES. Pa še sonce me je po licu opeklo. Dr'gač' pa je b'lo k'r fajn.« Saj bi se bilo zamisliti nad izjavami, a v taboru je po opravljeni turi izgledalo tako, kot je napisala Urška Jagodič: »Čeprav nas noge bolijo, še vseeno divjamo.« Sama se najbolj spomnim 10-letnega Aljaža Žalerja, ki je kot najmlajši in edini Slivničan osvojil še Grintovec, med potjo je vneto kramljal in opazoval druge hribe, pri vzponu se ni niti najmanj potil, in ko smo prispeli v tabor, se še ostali nismo dobro umili, ko je on že skakal za žogo.

Drugi dve turi na Veliko planino in Kokrsko sedlo sta se mladim planincem zdeli veliko manj zahtevni in naporni. Seveda, na Veliko planino smo se peljali z gondolo, je pa res, da smo hudo namučili kolena s sestopanjem. Tisti dan je veliko bolj kot kakšna Velika planina zaznamovalo metanje po blatu, (beri Rock Kamniška Bistrica 2003), ki ga je ustvarila močna ploha (te tudi nismo mogli

sedla v dolino porabi le 15 minut (mi smo hodili uro in pol) in da je mera prava, se po opravljeni turi ne glede na letni čas še vrže v 8 stopinj mrzel izvir Kamniške Bistrice. Je rekel, da si je s tem pozdravil pljučni edem. Najbrž ob tem nihče ni mogel skrivati začudenja in veseli smo bili, da se je na naš planinski prijatelj, kot smo ga v pismu nagovorili, temu pismu odzval.

Naj trenutki...

Igra skritega prijatelja daje taboru tudi poseben pečat. V njej vsak na poseben in svoj način izkazuje pozornost do nekoga, ki ne sme izvedeti, kdo je njegov skriti prijatelj. Še najbolj običajna darila so čokolade – te otroci nabavijo, ko gredo na bazen in v »civilizacijo«, ne dobi pa vsak kamna v nahrbtnik, namazanega kruha s pašeto in na njen napisano tvoj skriti prijatelj, šopka, izdelka iz gline, prazne konzerve, ki tudi lahko ima kakšen pomen, čeprav bolj simbolen kot pa konkreten. Skriti prijatelji so zadnji večer razkriti in nemalo je presenečen ob tem.

Za obmetavanje z vodnimi baloni mora biti tudi pravi trenutek, čeprav je res, da se ne zgodi pogosto, da ta igra ne bi uspela ali da se je nekdo ne bi hotel igrati.

Topli sendviči ala tabor so se razvili tudi čisto spontano, njihovem nastanku je pripomogla lakota, ki nenadoma izbruhne sredi noči, ko človek že dalj časa sedi in filozofira ob tabornem ognju, te tegobe podeli z družino in vsi smo za: eni seckajo salamo, drugi sir, tretji režejo kruh, četrti pripravljajo žerjavico, potem pa vsi skupaj bedijo nad peko svojega sendviča. En je malo bolj zapečen (beri zažgan), drugi malo manj (beri še mrzel), a saj ni hudega, sestavine so še, žerjavica tudi, »lakotnikov« pa tudi.

O kaladontu, ki je hočeš ali nočeš tudi tradicija planinskih taborov in ki je v veselje »kaladont mafiji« in na jezo žrtvam (še dobro, da se te vloge večji del pokrivajo), pa se je elegantno v tabornem spisu izpovedal Nejc Rosenstein: »Prva stvar, ki me je razveselila, so bili novi šotori. Edina stvar, ki ni bila fina, je bila ta, da se je šotorsko krilo zlahka privzdignilo. To so znali izkoristiti nekateri taborniki, ki so kaladont uporabljali tudi za kaj drugega kot za umivanje zob.«

Še bi se našlo takih drobnih trenutkov, ki polnijo taborno zgodbo, a med vsemi naj bi prevladovala tista o vzponu, kjer je treba premagati svojo leno stran in potem za nagrado dobiti lep razgled in občutek, da si nekam prišel... Tomaž Humar je dejal, da smo si v doživljanju osvojenega cilja pa menda vsi enaki.

Nina Gradič

načrtovati), in v katerem smo le najbolj »pujsasti« sproščali v »civilizaciji« zatajeване nagone. Ni čudno, da je Gašper iz Luč ob tem dnevu lahko zapisal le to: »Danes smo šli na Veliko planino. Ko smo prišli nazaj, smo se šli valjati po dreku. To mi je bilo najbolj všeč.«

Tomaž Humar na obisku

Dan na Kokrskem sedlu je bil kot naročen – vreme brez oblaka, dve uri vzpona in dodatna poldruga ura na Grintovec za najvztrajneše, popoldne pa smo vsi vneto pričakovali alpinista Tomaža Humarja. Načrtovan obisk je splaval po vodi, a se je Tomaž Humar z zanimivim pripovedovanjem za zamudo oddolžil naslednji dan. Ugotovili smo, da je čisto običajen človek, ki se mora na primer ukvarjati s poplavljenjo kletjo in zaradi tega zamudi obisk v taboru. A ko je začel razlagati svoje »finte« pridobivanja fizične ter psihične vzdržljivosti, smo le strmeli in se zavedli, da pa spet ni toliko običajen kot mi: Kakor hitro se pri vzponu upeha, si naloži še 30-kilogramski nahrbtnik in ajdi naprej; za pot s Kokrskega

Sedemdeset let ustvarjalnega dela

Slave Kovačič

V zadnjih avgustovskih dneh, ko je na pragu že jesen in ko je že vse pripravljeno za novo šolsko leto, sem se srečala z upokojeno učiteljico Slavo Kovačič. Veliko let sva bili sodelavki na različnih področjih. Sklenili sva, da obudiva spomine na Slavino življenjsko pot.

Ženske ne govorimo rade o številu let, ki smo jih preživele. Toda življenje učiteljice Slave je tako bogato in pestro, da je za vse, kar se ji je zgodilo in kar je storila, premalo sedemdeset let.

Na svet je prišla v Zasavskih revirjih visoko kvalificiranemu ključavničarju, ljubitelju zgodovine in materi, doma z velike kmetije. V družini so se poleg Slave rodili še štirje otroci. Slava je bila druga po vrsti. Njena mati si je zelo želela izobraževati, a ji to ni bilo omogočeno. Zato se je odločila, da bo poskrbela za šolanje svojih otrok. Njena želja se je povsem uresničila. Tako je Slavin brat postal inženir, sestre pa slavistka, ekonomistka in sociologinja.

Po končani nižji gimnaziji je Slava nadaljevala šolanje na učiteljsko v Celju, ki je bilo ustanovljeno prav to leto. Njen razrednik je bil pisatelj Fran Roš, ki se ga spominja kot odličnega profesorja z izostrenim poslušom za dijake. Kasneje je Slava ob delu končala študij zgodovine in zemljepisa. Sama pravi, da je zanimanje za zgodovino podedovala po očetu.

Po končani srednji šoli je nastopilo obdobje zelo intenzivnega ustvarjalnega dela in razdajanja. Prvo službeno mesto jo je čakalo na osnovni šoli Dobrina. Danes te šole ni več. Tu je spoznala svojega soproga Maksa. Prevzel jo je njegov smisel za likovno umetnost in glasbo. Po štirih letih sta skupaj odšla na osnovno šolo Ponikva, kjer sta dočkala upokojitve. Službovanja v Dobrini se Slava še danes zelo rada spominja, zlasti prijaznih in hvaležnih prebivalcev.

Na Ponikvi je najprej poučevala tretji razred. V razredu je bilo tudi po 60 otrok. Kasneje je poučevala zgodovino in zemljepis in celo telesno vzgojo, kar je rada počela, saj je bila nekoč aktivna športnica pri Kladivarju. Sodelavci in stanovski kolegi iz občin in širše okolice smo kmalu spoznali, da je Slava učiteljica s posebnimi vrlinami. Bila je predana svojemu poklicu. Vedno je storila več, kot je zahteval učni načrt. Za učence si je vzela več časa, kot je bilo v navadi v takratni šoli. Učenci so ji njena prizadevanja vračali s tem, da so se njenih predmetov radi učili in ji tudi priznali, da se radi učijo, ker jo imajo radi in ker ima tudi ona rada njih.

Bila je tudi nadvse zaželená razredničarka. Ob koncu šolskega leta so se učenci zelo radi udeležili izleta, na katerega jih je pripravljala vse leto z informacijami o tem, kje si bodo ogledali posamezne znamenitosti.

Delo učiteljice Slave se ni končalo v razredu. Vodila je namreč različne interesne dejavnosti. Najuspešnejši so bili raziskovalni in dramski krožki. Raziskovalni krožki so prejeli številna priznanja. Iz dramskega krožka pa so prišle njene naslednice, ki danes vodijo te dejavnosti po šolah. Dvajset let je bila režiserka v krajevni skupnosti, kjer je ustanovila tudi folklorno skupino. Veliko let je pripravljala prireditve za osmi marec – dan žena.

Ko se je v občini Šentjur ustanovila Zveza prijateljev mladine /ZPM/, je bila več obdobji predsednica. Poskrbela je, da se je tudi na Ponikvi ustanovilo Društvo prijateljev mladine /DPM/, ki je še danes zelo aktivno. ZPM vsako leto organizira letovanje za šolske in predšolske otroke. Ko so bila organizirana letovanja v Izoli in Selcah, je večkrat prevzela pedagoško vodstvo.

Delovanje gospe Slave sega tudi na politično področje. Bila je namreč deset let predsednica takratne občinske kulturne skupnosti. Njena zasluga je, da se je takrat formalno ustanovila knjižnica in dobila lastne prostore, kamor še danes zelo rada zahaja kot častna članica. Svoja prizadevanja je usmerila tudi v gradnjo kulturnega doma v Dobju. Eno mandatno obdobje je bila podpredsednica Izvršnega sveta za področje družbenih dejavnosti.

Kaj pa družina?

Ob vseh dejavnostih, ki jih je opravljala, bi lahko sklepali, da za družino ni imela časa. Tudi tu je bila zelo uspešna. Vzgojila je dve hčeri: profesorico biologije, ki poučuje na zdravstveni šoli v Ljubljani in piše učbenike, in likovnico - slikarko, ki dela na

osnovni šoli v Črnomlju. Njena velika ljubezen so štirje vnuki stari od 10 do 22 let. Vnuki jo kličejo Sliva. Vse je naučila plavati, čeprav pravi, da je sama slaba plavalka. Naučila jih je tudi igranja kart, celo tarok. Igranje kart je njena strast. Pravi, da ji to ni v posebno čast, a tako pač je!

Kaj počne gospa Slava Kovačič sedaj, ko vstopa v osmo desetletje?

Pravi, da občasno vodi zahtevnejše turistične skupine, ki želijo spoznati Ponikvo in njene znamenitosti. Pri tem sodeluje s profesorjem dr. Jurijem Kunaverjem. Rada bi storila še kaj za polepšanje spominskega obeležja kartografa Kocena. Mnogim študentom je mentorica pri diplomskih nalogah. Tudi potovanja so njeno veselje. Opravila je okoli 50 potovanj po Evropi. Pred dvema letoma pa je bila v Iranu. V zadnjem času pa ji noge ne dopuščajo več daljših potovanj.

Ob sredah se rada odpravi v Celje na srečanje z upokojenimi geografi, ki ga vodi profesorica Knezova iz Celja.

Njeno gospodinjstvo je še vedno tako, kot je bilo nekoč: mnogo vložena sadja in zelenjave in veliko odličnega doma spečenega peciva. Križanke še naprej ostajajo njena vsakodnevna sprostitve, ki ji prinesejo včasih kako nagrado. Spada pač med srečneže.

Gospa Slava je srečen človek, pa ne zaradi nagrad za pravilno rešene križanke, in tudi ne zaradi odličij in priznanj, ki jih je v svojem življenju zasluženo prejela, ampak, ker je znala bogato živeti. Sposobna in pripravljena je bila zelo veliko dati, pa tudi sprejemati. Ostala bo učiteljica otrokom in nam vsem, ki smo njeni sopotniki.

Prevzela me je njena misel: Na svetu je najlepša ljubezen do otrok. Vendar ne smemo pozabljati na vzgojo. Z jemanjem vzgojne moči učiteljem škodujemo otrokom.

Gospa Slava Kovačič, hvala ti za vse, kar si dala otrokom, stanovskim kolegom in občanom. Naj te spremlja sreča in zdravje tudi v naslednjih desetletjih!

Milena Jan

Modni kofiček Vanje Bertossi

Pozor, jesenska moda!

Moda z veliko začetnico je upočasnila ritem. Zveneča kreatorška imena so obupala v boju s poceni ponudniki hitre mode, ki podobe z rdečih preprog po hitrem postopku prenesejo v trgovine. Pomembna sta samo prvi vtis in cena.

Nova sezona na prvi pogled ne prinaša nič bistveno novega razen večje pozornosti do kakovosti materialov. To JE izjemna novost, za katero pa povprečen kupec ni dovzeten. Izrazit stil šestdesetih let, ki se bo zableščal v soju luči jesenskih izložb boljših trgovin z oblačili, ni odsev neizvirnosti, prej poskus ponovnega premisleka o vlogi oblačila. Po obdobju prosojnih tkanin in odkritih popkov postaja nova oblika zapeljevanja bolj prefinjena in bolj zrela. Torej -manj golote, več krojaškega znanja in klesanja ženskih oblin in ne le najstniške vitkosti. Materiali so mehki in prijetni na otip. Prevladujejo žameti, brušen bombaž in flanele, pa tudi volna ni izvzeta. Veliko je krojaških tkanin – tvidi in angleški vzorci. V prihajajočem obdobju bomo spet nosili izjemno široke šale, ogrinjala in na oblačilih velike ovratnike. Na plaščih bodo spet modni krzneni ovratniki ali pa bo krzno uporabljeno za šal. Zelo priljubljen postaja princip ovijanja in ogrinjanja, saj mnogi oblikovalci ponujajo klasično pelerino ali vsaj plašč brez zapenjanja. Po prepričanju modnih oblikovalcev naj bi ženske tudi sredi zime nosile mini krila. Poudarjajo oprijemanje v pasu in poudarek na životcu. Hlače so ohlapne in

padajoče z oprijeto majico iz džersija, nasproti temu pa ponudijo veliko jopico in izrazito ozke hlače iz elastičnih materialov. Ramena so nekoliko širša, životec pa poudarjen in rahlo dvignjen. Klasičen formalni kostim se je popolnoma umaknil. Pravi hit so krzneni dodatki in detajli kot obrobe ali ovratniki. Krzno postaja tanjše in lažje in je velikokrat skrito očem in obrnjej navznoter. Njegova naloga ni ustvarjanje zunanega videza, temveč le prijetne topline. Krzno je močno prisotno tudi na džinsu, prodajnem hitu za mlade, ki imajo nedvomno kritičen odnos do glamurja in krzna. Pravo ali umetno, to zagotovo ni več modna odločitev, temveč stvar etike ponudnika in kupca.

Razmišljanja

Zakaj seks ni dejanje ljubezni?

V tem zapisu bom skušala izpustiti iz konteksta določene predsodke, moralo, razne »ljudske« izreke in modrosti na to temo, in bom spregovorila o seksu in ljubezni po svojih močeh neobremenjeno.

Naj začnem tam, kjer večina ponavadi dandanes začne, torej v najstniških letih. Bolj kot za ljubezni (v poetično vzvišenem smislu) gre tu za odkrivanje velikih razsežnosti odraslega, še neraziskanega, sveta, v okviru druženja in potrjevanja med vrstniki. Mladi poskušajo in potem - bolj kot si mislite - konzumirajo alkohol in druge droge. Seksajo večinoma skrivoma in pod vplivom substanc, ter s partnerji, v kakršnem koli smislu že to so, seveda tudi trezni. Partnerstva so v tem obdobju večinoma kratkotrajna in sorazmerno neobremenjena. Če nismo popolnoma neomejeni, potem se strinjamo, da se vse to ne dogaja v okviru ljubezni.

V študentskih letih ti »rituali« dobijo še večje razsežnosti, zaradi večje »fizične« osvobojenosti od staršev, doma, kontrole šole ipd., tudi zaradi večjega in bolj raznolikega vrstniškega kroga. Po drugi strani se veliko mladih v tem obdobju že poskuša v partnerstvih v smislu skupnega preživljanja časa (ne samo v šoli ali po njej), tudi skupnega življenja. Ti dve fazi (samskost, partnerstvo) se še vedno pri večini menjavata, v obeh primerih pa je to doba večjih možnosti seksualnega izražanja. Pri samskih oziroma »svobodnih« očitno ne gre za dejanje ljubezni, pri vezanih pa je stvar malce bolj zapletena. Kajti vsekakor po splošnem prepričanju naj bi šlo za dejanje ljubezni.

Poglejmo si moje naslednje nesramne ugotovitve: Ne poznam nikogar, ki ne bi vsaj v mislih varal, pravzaprav je teh, ki samo razmišljajo o seksu z nekom, ki ta trenutke ni njihov partner, zelo malo. Nekateri to počnejo brez zadržkov, večina se prebujata z bolj ali manj hudim moralnim mačkom, manjšina samo fantazira. Če različice varanja v tem članku poenostavljeno izenačimo (če bi mislili, da je fantaziranje sprejemljivo, bi o tem odkrito govorili s partnerjem, prav tako o t.i. neizživetih zaljubljenostih), potem seksualna zvestoba v partnerstvih premine skupaj z zaljubljenostjo, v času približno od treh mesecev do dveh let, različno. Prav tako trdim, da seksualnost v času, z vedno večjo in trdnjšo ljubeznijo, praviloma upada. Dolge zveze so obsojene na vedno manj seksa, ali pa vsaj na dolga »sušna« obdobja. Po teoriji seks je iz ljubezni pa bi ga moralo biti vse več.

Nazadnje posamezniki zamenjajo partnerje z drugimi, ali pa ostanejo s prvimi kljub »skokom čez plot«, oboje v imenu ljubezni. Če mislimo, da je seks med partnerjema seks iz ljubezni, potem je ljubezen ali prenosljiva (če partnerja zamenjamo) ali mnogolična oz. »množična« (če partnerja varamo). Zveni smešno. Veliko je ljudi,

ki bi me zdaj razburjeno poskušali prepričati, da izstopajo iz mojih posplošitev, v kaj lepše zvenečega.

Ker morda nisem kompetentna, da bi govorila o zakonskem in družinskem življenju (toda kdo sploh je?), naj manj odločno podam domnevo: Menim, da je zakon podoben partnerstvu bolj ali manj zrelih mladih, le da je spet manj »fizične« svobode, manj prostega časa (služba, otroci, širša družina), in je večja teža družbenih norm in omejitev, kar vsemu skupaj doprinese še večje frustracije, tako pri varanju kot pri ločitvah in ponovnih porokah. Še danes pa predvsem odrasli, v zameno za ustaljenost in dobrotno priključanje okolice, raje žrtvujejo svoje življenje in resnico o njem za načela biblijske ljubezni, ki je po mojem mnenju zaenkrat zgolj domena Boga in ne človeka.

V smislu časovnega zaporedja bolj verjetno ljubezen sledi seksu kot obratno. Obstajata torej seks v ljubezni (kot nekaj vzporednega) in seks izven ljubezni, oziroma obstajata pravzaprav zgolj seks in zgolj ljubezen (seks izven ljubezni je zelo podoben tistemu na začetku ljubezni in torej od nje neodvisen). In potujeta vsak svojo pot, s svojimi motivi in cilji, z različnimi izvori in vsebinami.

Naj zaključim malo manj radikalno: Kljub vsemu, da sta v tem smislu seks in ljubezen neodvisni dejanji, si navsezadnje le velikokrat prekrizata pot in nastopita »z roko v roki«, in ti trenutki so najlepše, kar zmoremo.

ek

Vici

Ekspert

Ob cesti pastir pase veliko čredo ovac. Pred njim ustavi nov Jeep Grand Cherokee, iz njega skoči super modno urejen mlad gospod.

- Mi daš eno ovco, če uganem, koliko jih imaš v tropu?

- Pa, ja.

Mladenč priključi note-book, brezžični modem, skenira pašnik in v trenutku pove: 1382.

Pastir: Prav imaš, vzemi ovco!

Mladenč vzame eno izmed živali in jo da v prtljajnik. Zadnji hip preden odpelje, ga pastir ustavi: Mi vrneš žival, če uganem tvoj poklic?

Mladenč odvrne: OK!

Pastir: Svetovalec si v Butovem ministrstvu.

- Točno! Kako si vedel?

- Zelo enostavno, prvič, prišel si nepovabljen, drugič, izračunal si mi nekaj, kar že tako vem, tretjič, o mojem delu ne veš ničesar. Zdaj mi pa takoj vrni mojega psa!

Policijske cvetke

Vlomilec v Klump ujet

Policisti so že odkrili mladeniča, ki je prejšnji mesec izropal planinski mladinski klub. 19-letni Šentjurčan S.I., ki mu očitno planinska mladinska klubska scena ni bila povsem tuja, je s ključem, ki ga je brez težav našel v klubu, odprl blagajno in jo popihal z 228 tisočaki v žepu.

Junjski požig kozolca tudi pojasnjen

Ni šlo za piromanko, temveč za razmeroma kar normalno 26-letno Velenjčanko M.R. Nestanovitno junjsko vreme jo je presenetilo, pa se je zatekla pod kozolec v Hrušovju, ker pa je bilo tudi hladno, si je malo preveč zakurila.

Še enkrat uspešni policisti

23-letna Trboveljčanka, ki je meseca junija po Proseniškem in Cerovcu pobirala prostovoljne prispevke, jasno, ni povedala, da zase osebno, in je v Cerovcu mimogrede »preluftala« avtomobil last H.P., je tudi padla v roke modrih angelov. Malo preveč lahkomišelnost je uporabljala na lahko pridobljene kartice in mobilnet.

Dihajo mu za ovratnik

Če kaj bolj uspešno kot Pogorelec napadalcem na novinarja Petka, se bo kmalu videlo. Neznanec, ki je 9. septembra vlomil v hišo 53-letne T.G. s Proseniškega, je pustil za sabo dobesedno svoj osebni opis, tako da se bo zelo težko izmazal.

Ne pustijo jim obirati jabolk

16. septembra se je znašel na policiji cel avtobus poljskih študentov, ki so obirali jabolka na Slomu. Njihov posrednik študentski servis Maribor jim je priskrbel delo kar na črno. Študentje so se že odpeljali domov, servisarji pa čakajo na obisk pri sodniku.

Prestrukturiranje kmetijstva

Nasvete meteorologov, da se bo zaradi suše treba odpovedati klasičnim kmetijskim kulturam, so najresneje vzeli v Loki. Žal za tovrstna navodila policisti očitno še niso slišali, tako so konec avgusta v Hrastju na pol neznanemu naprednemu kmetovalcu dobesedno uničili zelo obetaven, nekaj tisoč evrov vreden nasad 120 sadik konoplje. Druga žrtev tovrstnega nesporazuma je bil 18-letni I.P. iz Loke, ki ni bil le ob 20 še živih rastlinic, temveč tudi ob že posušeno in celo v jointe predelano letino.

Če tudi sodnik ni pristaš tovrstnega kmetijskega prestrukturiranja, se novepečenima kmetovalcema slabo piše.

Pozor, goljufil!

Na območju naše in treh sosednjih občin uspešno operira simpatični mladenič, visok okrog 175 cm, svetlih kratkih las, okroglega obraza, ki kot predstavnik Celjske bolnišnice za skromnih 22 tisočakov sklepa zdravstvena zavarovanja, zamenjuje zdravstvene izkaznice in prodaja ničvredne maže kot izjemno učinkovita zdravila. Izda celo račun na ime Španova d.o.o. iz Kranja.

Če ste se že ali se boste srečali z njim, ne kšeftajte preveč, temveč nemudoma obvestite policiste.

F.K.

Intervju s Ksenijo Bezenšek:

Ljudje naredimo vse, da bi ugajali

Je vzgojiteljica v vrtcu Šentjur, dobitnica Kumerdejevega priznanja za timsko delo *Angleščina v predšolski stopnji*, katerega izvajalka in nosilka je. Teoretična znanja iz novodobne psihologije – Teorije izbire je pridobivala v času sedemletnega bivanja v Kanadi, po vrnitvi v Slovenijo je učenje nadaljevala in po treh letih pridobila certifikat iz Teorije izbire – realitetne terapije. Ustanovila je podjetje Xena d.o.o., v okviru katerega predava o svojih spoznanjih, konkretno odgovarja na vprašanja *zakaj v življenju prihaja do situacij, zakaj jih človek potrebuje in kako jih rešuje*.

Ksenijo poznam iz otroštva, že nekaj let pa je intenzivno vpletena v moje življenje kot posebna prijateljica, ki mi je odprla čisto nove poglede na življenje. Lahko bi jo opisala kot popolnoma razumevajočo, pa niti to ni prava beseda, ker njeno bistvo presega razum. Prej bi rekla, da je njena energija, ljubezen tista, ki *uči in razsvetljuje*. Ker se njeno poslanstvo vse bolj uresničuje in njeno znanje pospešeno širi med ljudmi, sem jo obiskala na njenem domu v središču Šentjurja, kjer živi s hčerko Edo in sinom Gregorjem, da poklepetava o tem v vednost naših bralcev.

Najprej o projektu Angleščina v predšolski stopnji. Za kakšne vrste projekt gre in kdo podeljuje priznanje?

Gre za razvijanje novega načina poučevanja Angleščine na predšolski stopnji oziroma do tretjega razreda OŠ. Nagrado podeljuje Zavod Republike Slovenije za šolstvo, in sicer za razvoj in uvajanje novosti v vzgojno izobraževalnih ustanovah.

Katere novosti ste konkretno uvedli?

Prvič, za poučevanje tujega jezika pri tej starosti je najpomembnejši odnos do otrok, kajti šele takrat, ko se otrok počuti popolnoma varnega in ljubljenega, lahko absorbira tuj jezik in se v njem tudi izraža. Drugič, izredno pomembno za poučevanje je aktivno znanje angleškega jezika, ker otroci sprejemajo tuj jezik s poslušanjem, in vzorec dobesedno posnemajo. Tretjič, pomembna je metoda, ki je specifična za predšolskega otroka. Predšolski otrok dojema svet celostno, torej preko vseh svojih čutil, preko celega telesa in preko aktivnosti, kot so glasba, ples, igra, gibanje, zgodbe. Metoda se imenuje TPR (Total Physical Respond).

Kakšno znanje otroci osvojijo?

Bistveno znanje, ki ga pridobijo, je izgovorjava besed, ki je originalna. Izgubijo strah pred novim jezikom in ga vzljubijo, kar je osnova za kakršnokoli osvajanje novih znanj. Njihovo znanje je aktivno, kar pomeni, da ga že lahko uporabljajo.

Kaj te je privedlo do tega, da si odpotovala v Kanado?

Težka situacija v mojem življenju, ločitev in vse povezano z njo ter želja po novem in drugačnem življenju, po iskanju sebe.

Gre za določen dogodek, ki je vzpodbudil tvoje iskanje?

Pravzaprav me že celo življenje zanima človek in ves ta čas sem se ukvarjala z iskanjem sebe. Seveda pa so samo težke situacije v življenju tiste, ki te vzpodbudijo k poglobljanju in mojrstvu iskanja rešitev.

Kako bi razložila iskanje sebe?

Najti sebe, kdo si v resnici, brez pretvarjanja, da si takšen, kot bi odobraval tvoja okolica. To pa dejansko ugotoviš samo v osebnem neuspehu, ker takrat odreagiraš iz svojega bistva. Ko si na dnu, se ne pretvarjaš, ko pa ti gre vse od rok, se delaš boljšega, kot si v resnici.

Kaj si o sebi odkrila v svojih osebnih neuspehih?

Da sem se sposobna vedno znova postavljati na noge, da sem sposobna odpustanja, da se zelo rada učim iz življenja, ki je težko in zahteva nenehno zavedanje in delo.

V čem se torej ljudje pretvarjajo?

Vsi si želimo, da bi nas okolica sprejela, da bi nas ljudje imeli radi. Zato naredimo vse, da bi ugajali. Torej tisto, kar v družbi ni sprejeto, skrivamo celo pred seboj. Zato ljudje izbirajo vedenja, ki so družbeno sprejemljiva, s tem pa se pretvarjajo.

Ali verjameš v Boga?

V iskanju sebe in s tem tudi višje resnice sem šla skozi različne stopnje tega vprašanja. Kot otrok sem se zavedala večnosti, v težkih preizkušnjah sem bila prepričana, da Bog ne obstaja, ker sem bila tako sama. V nekem obdobju sem izgubila vero vase in sem se oklenila verskih dogem, prepričana, da mi bodo dale odgovor. Vendar mi niso. Tako sem danes na stopnji, kot sem bila v otroštvu, zavedanja večnosti, ki jo mnogi imenujejo Bog, jaz pa pravim, da je to brezpogojna ljubezen, in pot je njeno učenje.

Kaj je bistvo predavanj v okviru Xene d.o.o., ki jih izvajaš po vsej Sloveniji?

Bistvo je, da ljudje spoznajo, od kod izvirajo njihove težave, kje so korenine težav, kako izstopiti iz kroga navidezno nerešljivih situacij. Na predavanjih predstavim delovanje vrednot, morale in idealov na človeka ter pristop k spoznavanju in reševanju vzrokov človekove notranje in zunanje nesreče.

Na podlagi česa poznaš rešitve problemov ljudi?

Na podlagi vseživljenjskega iskanja odgovora na vprašanje *kako deluje človek*. Vedno so me zanimali odnosi med ljudmi in mi bili najpomembnejši. V življenju ljudi okrog mene in tudi v svojem življenju sem venomer spoznavala, kako malo je razumevanja in ljubezni. Zanimalo me je, zakaj je tako, in po dolgoletnem iskanju sem našla odgovore, ki jih lahko slišite na mojem predavanju.

Kdo obiskuje tvoja predavanja?

Vsi tisti, ki bi radi izboljšali odnose, ki bi si radi pomagali in osebnostno zrasi. To so mladi ljudje – študentje, zakonci, starši; skratka vsi.

Kakšni so odzivi na tvoja predavanja?

Glede na to, da se po predavanjih večina odloči za individualne pogovore, da si želijo ponovitve predavanj, da me tudi pokličejo po telefonu, ko me potrebujejo, in so mi hvaležni za pomoč, se odgovor ponuja sam od sebe.

Na kakšen način se da priti do tebe oziroma kako dobiti informacijo o predavanjih?

Naslednje predavanje bo 7. oktobra ob 18. uri, v gostišču Ahac, sicer pa kontaktno osebo dobite na telefon 041 562-585.

Tvoja sklepna misel za naše bralce...Če človek spozna samo to, da ima pravico do tega, da je takšen, kot je; da ima pravico do ljubezni, četudi ni perfekten in vedno v vsem najboljši; da ima pravico do nepopolnosti, potem lahko postane takšen, kot bi rad bil.

Kseniji se najlepše zahvaljujem za pogovor in ji želim čimveč uspeha pri nadaljnjem delu.

ek

Mali oglas

Začetni in nadaljevalni Komunikacijski tečaj angleškega jezika s pričetkom 9. 10. 2003. Prijave na telefonski številki 041-311-810.

Lucija poroča

Spoštovano šentjursko bralstvo!

Tako, zdaj ko je Pepca v autu, se končno lahko samozavestno obračam na celotno občinsko občestvo. Ni kaj, prijeten občutek. Toda tudi odgovornost. Torej, Lucija, takoj z vso resnostjo naprej.

O županu, tako mi je zabičal urednik, brez pripomb! Jasno, le zakaj bi silila v težave, kjer ni treba. Ampak urednik naj bi že vedel, zakaj tako. Čeprav, če mene vprašate, je človek kljub svojim letom sila naiven, ker menda tako na tihem računa, da mu bo župan Štef dal občinsko priznanje, a že vrabci na strehi čivkajo, da šentjurska občinska priznanja zaenkrat še podeljuje bivši podžupan Janez in ne Štef. Pa tudi sicer velja biti lojalni županu, kaj se ve, morda me pri njem čaka kakšna čedna službica. Čeprav nisem nabrita Erika niti katera od njegovih žlahtnic. Ob dejstvu, da v Šentjurju razsaja brezposelnost, pa sploh nimam kaj kritizirati Občine, ker se je v zadnjem letu odločila redno hraniti poleg treh dohranjenih podžupanskih še sedem drugih lačnih ust. Da nimajo vsi na Občini kaj delati, je en sam zavisten in prazen larifari. Če bi ti trije podžupani in vseh sedem novih uradnikov pravočasno, to je že lani ali predlani, sedelo na Občini, sem stoprocentna, ne bi planinskemu Kovaču nikoli uspelo iztožiti tistih dvajset in še nekaj milijonov, Romanu in tamkajšnjim kaesovcem zagoniti podobno vsoto, Vegradu pa ne vdreti v občinsko blagajno in odnesti 40 nadaljnjih milijonov. Raje bi jih sami porabili za svoje hodenje v službo, ali pa bi jih dali simpatičnemu Vilkogradu, kot je to prijazno storila občinska komisija, ki je sprejemala ponudbe za izgradnjo slivniškega vodovoda. 18 milijonov za prijaznost v primerjavi z 2 milijardama, kolikor je vredna občinska kasa, pa res ni pretirana cena. Zlasti še, ker se od domačega človeka lahko pričakuje, da bo tako mimogrede lahko kaj koristnega postoril za kakšnega od občinskih revežev. Z ozirom na to, za koliko so razni nepridipravi v zadnjih letih izropali Občino, bi bilo smotno na občini zaposliti še vsaj ducat tekstilnih tehnikov, natakarc in podobnega čuječega in dela ter denarja vajenega poštenega kadra. Takšnega kot ga imajo na primer na Planini kot listja in trave. Da ste videli zadnjič na njihovi turistični fešti, kaj je pošteno delo, ko se Heda, Jerica in Jana kljub svojim letom in kilaži niso ustrašile konkurence frfotajočih seksiz iz Klumpa in so dobesedno kot prešvicane strele švigale s pijačo med mizami! Na prošnjačo sem sicer morala čakati skoraj dve uri, ampak nikakor ne zaradi človeškega faktorja, temveč izključno zaradi investicijsko-tehnološkega ozkega grla pri poljski peči. Človeški resursi, kot se moderno lepše reče delovnim ljudem oziroma človeškim faktorjem, so na Planini sploh zelo cenjena in spoštovana kategorija: na kmečki ohceti se nikakor niso hoteli norca briti iz svojih lastnih ljudi, raje so dobili plačance, ki so plačani za to, da guncajo afne. Vidite, tako se dela pošteno s poštenimi ljudmi. Potem pa tudi ni nič čudnega, da se imajo Planinčani skoraj tako radi, kot imajo radi denar. Vsak svojega in sebe. Pa pri tem sploh ne mislim na nekdanjo KS in Romana, neznanca, ki je izpraznil Klumpovo blagajno, briljantno turistično Dragico, nesojene asfaltne maherje ali španovske grofe, ki jim Tajfun namerava pozidati pravi grad. Ali je s to splošno ljubeznijo povezano tudi združevanje šentviške in planinske fare, še zlasti po tisti frki z dediščino pokojnega šentviškega župnika, ne bi upala trditi. Naj bo tako ali drugače, vsa čast cerkveni oblasti, ki se je lotila, kar je že začel Matej s svojimi pevci in česar si posvetna ni upala. Upam pa si trditi, da bosta sedaj, ko Grafen von Span prevzemajo grad in z njim simbolno posvetno oblast, tudi na Planini zavladala sloga in ljubezen, tako kot v Salobirjevem Dobju. Dobje, da, to je svetel vzor. Tam, kjer vsi drug preko drugega vpijejo in ponujajo svoj prav, je en sam cirkus, recept za soglasje in srečo pa že dolgo ni nobena skrivnost: ajn folk, ajn firer, ajne občina in ena kasa.

Ja, pa čestitke za občinski praznik.

Lucija

Šentjur v času

Barbarstvo brez primere

Iz Loke pri Žusmu se je pred dnevi razširila vest o zavestnem razdejanju, kakršnemu pri nas ni para. Arheologi, ki s prstom kažejo na šentjurski DOPS ter občinski Zavod za urejanje naselij, so naleteli na odseka vrh hriba, s katerim se je izgubila polovica ruševine srednjeveškega gradu Žamerk, hkrati pa je bila razdejana poznoantična naselbina Tinje. Zakaj? Posamezniki iz Šentjurja so si tu, po vsej sili, omislili nič manj in nič več kot kamnolom oz. njegovo razširitev.

... V Sloveniji se sicer še pripetijo manjši nedovoljeni posegi, takšno in tolikšno zavestno razdejanje vrhunškega spomenika pa prekaša tudi našo potrepeljivost.

Novi tednik, 16. 9. 1993

Uspešni gasilci Šentjurja in Šoštanja

V Ljubljani je potekalo republiško prvenstvo gasilskih desetih pionirjev in mladink, kjer je nastopilo tudi več ekip s širšega celjskega območja. Še najuspešnejše so bile predstavnice GD Šoštanj, ki so med dvajsetimi enotami v kategoriji pionirk osvojile prvo mesto, medtem ko so bile mladinke iz gasilskega društva Šentjur druge.

Novi tednik, 15. 9. 1983

Septembra mala šola

Letos bodo v šentjurskem vrtcu pričeli z novostjo. Že v mesecu septembru bodo pričeli izvajati 80-urni program za petletne otroke, ki so ga poimenovali Cicibanova mala šola. V ta program bo zajeta večina otrok v občini. Popoldneve bodo skoraj dva meseca preživljali organizirano. Program bo podoben tistemu v vrtcih, poudarek pa bo seveda na usmerjenih zaposlitvah - za to dejavnost imajo v občini tudi posebno vzgojiteljico.

Novi tednik, 7. 9. 1978

Kot v nedeljski obleki

V Šentjurju so s svojo aktivnostjo in dobro voljo dosegli mnogo uspehov pri izgradnji in urejanju svojega trga. S čistimi ulicami, okrašenimi s cvetjem, Šentjur

daje videz mladega mesta, čeprav je trg že zelo star. Krajevna skupnost je z novimi prijemi, predvsem pa z dobro organizacijo dela in angažirano organizacijo družbenopolitičnih organizacij uspela vzdramiti svoje občane, ki so se prijeli dela.

Novi tednik, 13. 9. 1973

Velik uspeh pionirjev - gasilcev iz Slivnice

V začetku septembra je bilo v Titovih Užicah veliko gasilsko tekmovanje. V skupini mlajših pionirjev A je tekmovala tudi desetina pionirjev iz Gorice pri Slivnici, ki so dosegli izreden in nepričakovan uspeh - zasedli so prvo mesto. Domov so se vrnili z velikim pokalom ter nagrado 100.000 starih dinarjev. Mali kraj je slavnostno sprejel mlade gasilce, ki so ime Šentjurja in Slivnice ponesli po vsej naši domovini.

Celjski tednik, 19. 9. 1968

Neprijetnost z avtobusom Planina - Štore

V nedeljo sem na Planini kupil zimska jabolka. Želel sem se peljati z avtobusom, ki vozi delavce s Planine v Štore. Šofer me je zavrnil, pristal pa je, ko je posredoval moj in šoferjev znanec.

Neprijetnosti so se začele, ko sem hotel plačati prevoz jabolk, ki so bile v prostorih za prtljago. Videl sem, da je neprijazen do vseh potnikov. Zadiral se je nad tistimi, ki niso pri priči kupili vozne karte po vstopu v avtobus. Zlasti je bilo nerazumljivo zakaj je potnico, ki je imela le petstotaka za plačilo vozovnice napotil naj zamenja denar v gostilni, ko pa je potnica to storila, je odpeljal.

Na strmini, ki jo imenujejo Jezerce, je šofer enostavno ugasnil motor. Zgrozil sem se nad mislijo, kaj bi bilo če bi odpovedale zavore? Ker nihče od potnikov ni ničesar rekel, sklepam, da so na take vožnje že navajeni. Mislim, da to ni dovoljeno, če pa je, naj mi šofer oprost.

MP

Celjski tednik, 18. 10. 1963

br

Veterinarstvo Šentjur

VETERINARSKA ORGANIZACIJA S KONCESIJO d.o.o.

Leona Dobrotinška 12, 3230 Šentjur, tel.: 749 32 10, tel.: 574 30 77

AMBULANTA ZA MALE ŽIVALI

TUDI POPOLDAN
vsak torek in četrtek
od 16. do 18. ure

DEL. ČAS:
od 7. do 15. ure

DEŽURSTVO
NEPREKINJENO!

Jani AVT

- avtokleparstvo
- avtoličarstvo
- prodaja rabljenih vozil

BT - BIRO

- računovodstvo in knjigovodstvo
- tajniška in pisarniška dela
- tipkanje seminarskih nalog

UGODNO
PREPISI VOZIL

tel.: 03 749 10 00, fax: 03 749 10 01,
gsm: 041 627 924, gsm: 031 627 924

AKCIJA
AKCIJA
AKCIJA

Peugeot 206 - let. 1999 1,1i	1.390.000.- SIT
Peugeot 206 - let. 2001 1,4i, KLIMA	1.650.000.- SIT
Polo 1,4 3v, let. 1996	750.000.- SIT
Oktavija 1,6i, let. 1999/00	1.450.000.- SIT
Oktavija 1,9 Tdi, let. 97	1.450.000.- SIT
Clio 1,4, let. 97	750.000.- SIT

BAZENI

03/ 749 19 63
www.termin.si

termix ŠENTJUR

BAZENI-STREHE-WHIRLPOOL

Dopust in zabava na vašem vrtu

PIZZERIA ZanziBar

20 vrst pizz

jedi na žaru

Lipnik pivo

sladice

OB KONCU TEDNA
DOSTAVA NA DOM
tel.: 070/ 221 317

Skupaj z Vami
izpolnjujemo svoje obljube
in vizijo razvoja
občine Šentjur.

Čestitamo Vam ob
njenem prazniku.

LDS
Liberalna demokracija Slovenije

OBČINSKI ODBOR ŠENTJUR

www.lds-sentjur.com

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur,
tel.: 03 57 43 151, 03/ 54 71 151,
fax: 03 57 43 150, gsm.: 041/ 742 456

E-mail: elba.slavko@siol.net, www.elba-doo.si

V TRGOVINI ELBA vse za:

- centralno ogrevanje
- vodovod
- elektromaterial
- klimatske naprave

UGODNE CENE za:

GORILCE Weishaupt

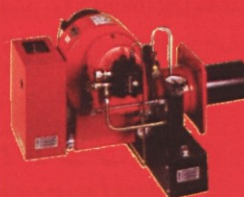

RADIATORJE Korado

PEČI Fer

NOVO!
OLJNI GORILNIKI NA ODPADNO OLJE!

Vse slike so simbolične.

GOTOVINSKI POPUSTI!

RADIO ŠTAJERSKI VAL, D.O.O., ŠMARJE PRI JELŠAN
ASKERŠEV TRG 21, 3240 ŠMARJE PRI JELŠAN
UPRAVA: (03) 817 12 10, STUDIO: (03) 81 71 230
WWW.RADIO-SHAJERSKI-VAL.SI

FITNES KLUB

PILLEN

Od **PONEDELJKA** do **PETKA**
od 17. do 22. ure.

Sobota, nedelja in
prazniki **ZAPRTO.**

PRIJAVE IN REZERVACIJE
na tel.: 03 57 40 202
gsm: 051 337 127

Seliščarjeva 9, ŠENTJUR

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

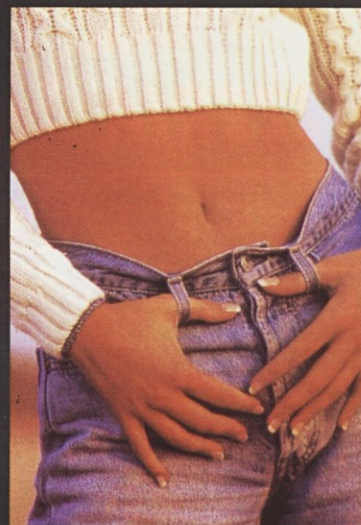
Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur

Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

**RAZVIJANJE
FOTOGRAFIJ**

**VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERALA
IN STORITEV**

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

Da ne pozabimo

Od kmetijskih zadrug do Kombinata

piše: Vinko Jagodič

(6.nadaljevanje)

Šentjur pri Celju

Trg Šentjur z okolico je kmalu po vojni ustanovil nabavno prodajno zadrugo. Ta se je kmalu preimenovala v splošno kmetijsko zadrugo. Bili so poskusi, da se zasebne kmete organizira v obdelovalno zadrugo, vendar interesentov ni bilo. Za nacionalizirana kmetijska zemljišča je bila ustanovljena ekonomija s sedežem na Anderburgu. Iz nje je kasneje nastalo kmetijsko posestvo Anderburg - Planina.

Zadruga je z letom 1948 prevzela odkupe vseh kmetijskih pridelkov, splošno trgovino, prodajo sadilnega materiala in repromateriala. Poslovne prostore in upravo so namestili v stavbo Adama Kincla v križišču, kjer je tudi sedaj prodajalna in skladišče kmetijske zadruge. Uprava je bila nameščena v nadstropju.

Upravnik je postal Franc Kincl (Čačo), eden od takrat znane družine v spodnjem trgu, ki je vršila različno trgovsko in drugo obrtno dejavnost. Knjigovodstvo je vodila Ana Klima, Karla Bakija je bila pisarniška moč. Šef strojnega parka in finančni manipulant je bil Tone Merslavič. Na upravi sta bila zaposlena tudi Martin Zupanc iz Sel in Franc Raztočnik iz Gornjega trga.

Poslovodje v splošni trgovini so bili: Beño Pečar, Jože Ramšak, Ivan Intihar. Poslovalnico v Grobelnem je vodil Stane Arlič. Skladišča je vodil Jože Mravljak.

Zadruga je svojo dejavnost močno razširila z nakupom in prodajo blaga na širšem področju Slovenije in Jugoslavije. Upravnik je razvijal sodelovanje s podjetjem Agrotehnika v Ljubljani in trgovskim podjetjem okrajne zadrugne zveze v Celju. Iz slednjega se je formiralo trgovsko podjetje Agropromet Celje. Pod zadrugno dejavnost je spadal tudi odkup sena v gospodarskem posloplju, sedaj skladišče in prodaja tovarne Alpos. Tam je bilo opravljeno baliranje, prepeljano na železniško postajo in odpremljeno širom Jugoslavije. V barakah okoli Anderburga so organizirali ročno zvijanje šara in na improviziranih električnih strojih. Izdelane vrvi so prevzemale železarna Štore in Ilijaš za izdelavo železnih cevi. Pri tem je bilo zaposlenih okrog 10 žensk.

Za podjetje Agrotehnika Ljubljana je z najetim in kasneje lastnim voznim parkom vršila zadruga zbiranje jajc, gozdnih sadežev in drugih kmetijskih pridelkov po vsem Kozjanskem.

Zadruga je nakupovala svinje za zakol in prodajo ter nekatere druge proizvode v raznih krajih Banata.

Odkup lesa je vrši Bremec iz Šentjurja. Odkup živine pa Jakob Urlep. Ves drobní odkup se je vršil v maloprodajnih trgovinah.

Na prostoru zadrugnega doma, sedaj kulturni dom in okrajno sodišče, je bil kovaški obrat. Vodil ga je kovaški mojster Karl Ceraj, dokler ni dobil dovoljenja za zasebno obrt.

V okviru zadruge je bil tudi obrat klavnica, ki jo je vodil Ludvik Pečnik v najetih prostorih gostilničarja Alberta Bohorča.

Organizirana je bila tudi mehanična delavnica z nekaj delavci. Odkup mleka se je vršil v prostorih bivše mlekarne Rudija Ferleža.

Poleg običajnih kmetijskih kultur je zadruga forsirala pogodbeno širjenje hmeljskih nasadov. V ta namen so na sedanjem parkirišču Kmetijske zadruge zgradili hmeljsko sušilnico. Ta je bila je okrog leta 1990 porušena. Druga je bila zgrajena na Selah, kjer so danes nekatere obrtne dejavnosti. Tretja je zgrajena pri Primožu in jo sedaj gloda zob časa. Samo eno leto so zasadili nekaj lanu, vendar s tem ni bilo uspeha. Aktivistično je predlagano, da širijo nasade jagodičevja v namene predelave v Celju. Tudi to panogo kmetje niso sprejeli.

(se nadaljuje)

Ob 50-letnici ZD Šentjur

Šentjursko zdravstvo skozi čas

Zobozdravstvo

(2. nadaljevanje)

Zaradi takšnega načina dela se lahko pohvalimo z nemajhnimi uspehi, ki se v našem področju kažejo z izboljšanjem stanja otroških zob. Odstotek otrok z okvarjenimi zobmi je bil

leta 1986

- pri triletnih: 95 % (mlečnih zob)

- v prvem

razredu: 65 %

(stalnih zob)

- v sedmem

razredu: 98 %

(stalnih zob)

leta 2002

- pri triletnih: 41,75 % (mlečnih zob)

- v prvem

razredu: 16,08 %

(stalnih zob)

- v sedmem

razredu: 77,44 %

(stalnih zob)

Odstotek

okvarjenih zob

pomeni tudi tiste

zobe, ki so že

popravljeni oz.

plombirani. Pri

tem naj poudarim,

da je bilo leta 1986

v tem odstotku zajetih veliko

število dejansko gnilih zob, danes

pa so to v glavnem popravljeni

zobje.

Uspešnost našega dela potrjuje

tudi primerjava s stanjem

otroških zob v širšem celjskem

področju (diagrami 1-3), ki kaže,

da je najmanj zobne gnilobe,

izpuhlenih in plombiranih zob

prav pri otrocih v naši občini.

Diagrami

V zadnjem času sicer opažamo,

da zaradi pravice izbire osebnega

zobozdravnika določeno število

otrok nima saniranih zob (na

srečo teh res ni veliko). Nekateri

starši namreč ne poskrbijo, da bi

otroku sploh izbrali

zobozdravnika in da bi ga tja tudi

peljali. Mi pa lahko pri

sistematskih pregledih na to

samo opozorimo, ne smemo pa

brez izbire oziroma dovoljenja

staršev zobe otroku tudi popraviti.

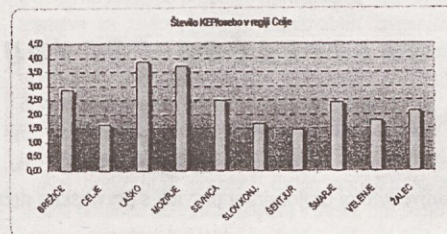
V zobozdravstvu odraslih

predstavljajo velik problem

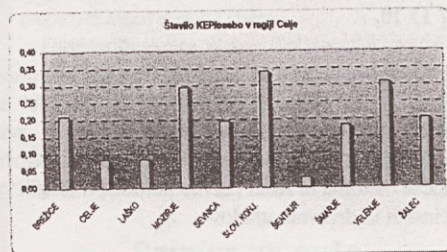
čakalne dobe. Največji vzrok

vidim v premajhnem številu

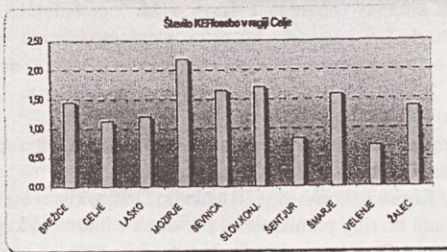
Triletni otroci

6 letni otroci

10 letni otroci

zobozdravnikov v Šentjurju, kjer je število pacientov na enega zdravnika bistveno večje kot v drugih krajih po Sloveniji.

Ker daje Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije denar po številu zobozdravnikov in ne po številu pacientov, lahko vsak zobozdravnik mesečno naredi samo omejeno število storitev. Zaradi tega ni čudno, da prihaja, še posebno pri protetičnih storitvah, ki so najdražje, do dolgih čakalnih dob.

To pa je tudi glavni razlog, da lahko pridejo ljudje veliko hitreje na vrsto, če so samoplačniki.

Opomba

Pri pisanju pričujočega sestavka sem se naslonila na delo Zobozdravstvo na Celjskem po letu 1945 prim. dr. Franca Štolfe.

Andreja Šmid kalajdziski, dr. stom.

Občina Šentjur
Mestni trg 10
3230 Šentjur

OBVESTILO

Občanke in občane občine Šentjur obveščam
o odprtju pisarne za

BREZPLAČNO PRAVNO POMOČ,

ki jo bo vodil

Gregor Kovač

univerzitetni diplomirani pravnik s pravniškim državnim izpitom.

Pisarna bo odprta od 10. septembra dalje vsako sredo med 15. in 16. uro
v prvem nadstropju zgradbe na Mestnem trgu 2, Šentjur (stara občina), tel.
747 13 10.

Občanke in občane, ki potrebujejo pojasnilo o pravnem položaju o njihovi
zadevi, kratek nasvet o možnostih za sklenitev izvensodne poravnave,
pravicah in obveznostih pri uvedbi postopka, pristojnostih upravnih in
drugih državnih organov, procesnih pravilih, stroških in načinu izvršitve
odločbe oziroma bi želeli pravno pomoč pri drugih vprašanjih iz pristojnosti
občinskih in državnih uradov

v a b i m o,
da obiščete našo pisarno.

Župan občine Šentjur
Štefan Tisel

DPM Ponikva

organizira izlet za otroke in starše v soboto, 27. septembra, smer Slovenska
obala. Odhod bo ob 7,30 izpred trgovine.

V Kopru se bomo vkrcali na ladjo Delfin, ki nas bo vozila ob slovenski obali,
na ladji bo ribji piknik, vmes postanek v Piranu in kopanje za najpogumnejše.
Ob povratku domov si bomo v Ankaranu ogledali pokopališče školk in morda
še grad Socerb.

Cena: odrasli 4.000 sit, otroci 2.000 sit

Prijave na 041 731-792 - Tatjana

Društvo upokoјencev Šentjur

prosi svojce, da v primeru smrti člana društva obvestijo tudi DU Šentjur
(Tel 574 13 83, Ul. D. Kvedra 30). Po želji svojcev bodo na pogrebu sodelovali
s svojim praporjem.

Predsednik: S. Šumej

Na mamicah svet stoji

*To majceno, popolno bitje bi radi
obvarovali pred vsem hudim in vsemi
newarnostmi. Radi bi ga naučili vsega,
kar ste se sami vse življenje učili iz
napak. Toda na žalost se mora vsak
človek vsega tega naučiti sam.*

V celjski porodnišnici so od objave
zadnjih podatkov v Šentjurskih novicah
rodile naslednje mamice:

19. avgusta: **Barbara Močnik** s
Ponikve - dečka, 20. avgusta: **Mateja
Hercog** iz Šentjurja - dečka, 21.
avgusta: **Nevenka Gračner** iz Dobja -
deklico, **Gabrijela Žlof** Leskovšek iz
Gorice - deklico, 28. avgusta: **Franciška
Završek** s Planine - deklico,

5. septembra: **Jelka Ferlež** iz
Šentjurja - deklico, 6. septembra: **Mojca
Škoberne** iz Šentjurja - dečka, 8.
septembra: **Branka Tičar** iz Loke pri
Žusmu - deklico, **Sonja Maček** iz
Šentjurja - deklico, 9. septembra: **Jožica
Jug** iz Šentjurja - dečka, **Karmen
Volasko** iz Dobja - dečka,

10. septembra: **Anita Špes** iz
Šentjurja - dečka, 12. septembra:
Marjana Velenšek iz Šentjurja - deklico,
14. septembra: **Simona Kladnik** iz
Šentjurja - dečka.

Čestitamo!

OBČINA ŠENTJUR na podlagi sprejetega Odloka o
proračunu občine Šentjur (UL RS, št. 52/2003) za leto
2003 in Pravilnika o dodeljevanju sredstev za ohranjanje
in razvoj kmetijstva v občini Šentjur (UL RS, št.
76/2002) objavlja

RAZPIS O DODELJEVANJU SREDSTEV ZA OHHRANJANJE IN RAZVOJ KMETIJSTVA V OBČINI ŠENTJUR

1. Predmet razpisa je dodeljevanje finančnih sredstev iz proračuna
občine Šentjur za leto 2003. Skupna sredstva znašajo **6.500.000 sit**.

2. Za dodelitev finančnih sredstev lahko zaprosijo fizične osebe, ki
opravljajo kmetijsko dejavnost in imajo stalno bivališče v občini
Šentjur ter društva, krožki in združenja, ki delujejo za področje
kmetijstva v občini.

3. Finančna sredstva se bodo dodeljevala za naslednje namene:

3.1. OHHRANJANJE IN RAZVOJ KMETIJSTVA v višini 4.200.000 SIT

3.1.1. ZAVAROVANJE ŽIVINE v višini 1.000.000 SIT

Sredstva lahko pridobijo upravičenci, ki k vlogi priložijo
zavarovalne police za zavarovanje najmanj petih glav živine. Sredstva
se dodelijo upravičencem v višini do 25% vrednosti zavarovalne
premije oz. do maksimalne višine 150.000 SIT na upravičenca.

**3.1.2. REGRES ZA OSEMENJEVANJE ŽIVALI v višini
2.500.000 SIT**

Osemenitve se regresirajo v višini do 10% vrednosti stroška
osemenitve živali. Regresiranje se izvaja na podlagi računa
neposredno Veterinarskim postajam.

**3.1.3. SOFINANCIRANJE KEMIJSKIH ANALIZ ZEMLJE v
višini 100.000 SIT**

Sofinanciranje znaša do 50% stroškov analize zemlje na podlagi
izstavljenega računa instituta, ki je opravil storitev. Prosilci oddajo
vloge na Kmetijsko svetovalno službo Šentjur.

Kmetje, ki pa že imajo plačane račune za kemijsko analizo zemlje
za leto 2003, oddajo vloge s priloženimi plačanimi računi na občino
Šentjur.

**3.1.4. REGRES ZA ZDRAVLJENJE ČEBELJIH DRUŽIN v
višini 600.000 SIT**

Sredstva se uveljavljajo preko čebelarskih društev, ki sporočijo
natančno število čebeljih družin.

3.2. IZOBRAŽEVANJE V KMETIJSTVU v višini 2.300.000 SIT

**3.2.1 SOFINANCIRANJE DELOVANJA DRUŠTEV IN
NJIHOVIH PROGRAMOV v višini 2.000.000 SIT**

Sofinanciranje programov društev in združenj, ki so registrirani in
delujejo na področju kmetijstva, poteka na osnovi letnih programov s
priloženim poročilom o delu v preteklem letu.

3.2.2. EKOLOŠKO KMETOVANJE v višini 300.000 SIT

Upravičenci morajo biti vključeni v združenje ekoloških kmetijstev.
K vlogi priložijo plačane račune za stroške ekološke kontrole v letu
2003. Sofinanciranje znaša do 50% višine računa.

4. Sredstva se dodeljujejo do njihove porabe za posamezne namene.

5. Prosilci bodo o izidu razpisa obveščeni pisno v roku 30-ih dni od
poteka roka za oddajo vlog pri vsakem namenu.

6. Interesenti vloge oddajo na občini Šentjur, Mestni trg 10, v
oddelku za gospodarske dejavnosti - soba št. 55, razen vlog pod točko
3.1.2 in 3.1.3 (delno). Informacije na tel. št. 747-13-33 - Marjeta
KNEZ do 20. 10. 2003.

7. Nepravočasno prispele in nepopolne vloge ne bodo obravnavane.
Šentjur, 18.09.2003

Občina Šentjur
Župan Štefan TISEL

Odmevi

»Obvoznica pokopališče«: nekoč kolovoz, danes pa...

Zgodba se prične z gradnjo šentjurskega doma upokojencev. Investitorji so potrebovali cesto za dovoz materiala na gradbišče. Logično, da so želeli izbrati najkrajšo pot po ulici Pod Vrbcu, toda tamkajšnji prebivalci so to s peticijo prepovedali. Nekdanjemu županu Juriju Malovrhu in podžupanu Otu Pungartniku ni ostalo veliko manevrskega prostora, zato so se obrnili na Vaško skupnost Kameno in KS Šentjur okolica.

Dogovorili smo, da dovolimo prevoz materialov v zameno za obnovo obstoječe ceste in asfaltiranje manjkajočega odseka na relaciji od Doma starejših, mimo pokopališča preko Botričnice in Kamena do Primoža.

S pisno izjavo z datumom 3. 9. 1996 je to potrdil tudi takratni župan Jurij Malovrh. Skupaj s podžupanom Pungartnikom sta obljubljala, da bodo cesto obnovili tako, da bo zgled Šentjurju, postavili pa naj bi tudi pločnik in javno razvestljavo. Težki kamioni so v času gradnje dodobra uničili cesto na omenjeni relaciji, ko pa se je bližal datum otvoritve, se je začelo zapletati. Takratni župan je moral zagotoviti pogojem za tehnični prevzem in urediti dostop do doma. Toda namesto dogovorjenega so se lotili popolne obnove v ulici Pod Vrbcu. Kakšna ironija! Tisti, ki so nasprotovali dovozu materiala za dom so dobili novo cesto s pločnikom in vso pripadajočo infrastrukturo, drugi, ki smo pokazali dobro voljo in dopustili obvoz, pa...

Krajani smo preko vaše in krajevne skupnosti več let intervenirali na Občini, ki je na koncu vendarle obnovila cesto od Primoža do Botričnice, vendar je najbolj občutljiv del mimo pokopališča do Doma starejših ostal nedotaknjen. Obrnili smo se tudi na občinski svet, kateremu je vprašanje zastavil g. Diaci. V odgovoru je ga. Ratajeva podala mnenje, da je sanacija v planu, toda šele, ko bodo prodali gradbene parcele v ulici Pod Vrbcu.

S tem se ne moremo strinjati, kajti ne glede na to, da imamo novo oblast, še vedno velja dogovor z županom Malovrhom. Cesta je v izredno slabem stanju, po vsakem naliwu pa je njen makadamski odsek skorajda neprevozen, njen asfaltni del pa je zaradi preobremenjenosti tako uničen. Ob lepem vremenu pa se za avtomobili dviga prah. Vse skupaj se še poslabša ob pogrebi in dnevu mrtvih, ko se je zaradi neurejenega prometnega režima nemogoče prebiti mimo pokopališča.

Cesta je sramota kraja in občine Šentjur. Ne gre le za prebivalce temveč tudi za druge občane, ki se vozijo tam naokrog. Upamo in verjamemo, da bo star neuresničen dogovor z nekdanjim županom realiziral novi župan Štefan Tisel s svojimi podžupani. V nasprotnem primeru bomo omenjeno cesto od pokopališča do Doma starejših prisiljeni zapreti.

Krajani Vaške skupnosti Kameno in naselja Razkože

Predsednik ali "predsednik"

Razmislek o morali in etiki družbenih predstavnikov

Za uvod ilustracija. Družinske težave s sosedom Viljem Kramarškom, predsednikom KS Dramlje, so se pričele že pred leti, ko gospod funkcije še ni zasedal. Po dograditvi naše družinske hiše je pričel brez vzroka izzivati člane družine, kar je sčasoma preraslo v nenehno verbalno šikaniranje in celo fizično nasilje. Ker smo v družini mirni ljudje, smo možaka stoično prenašali in upali na umiritev razmer po njegovi izvolitvi. Novopečeni družbeni delavce pa je gonjo nadaljeval še z večjo intenzivnostjo in konstantno "proizvajal" nove konflikte. Njegova nesramnost je dosegla vrh dne 19. 8. 2003, ko mi je pred očmi iz gole objestnosti poškodoval osebno vozilo in s tem povzročil materialno škodo. Kaj vodi gospoda v takšno početje, najbrž še sam ne ve. Predvidevam pa, da v njegovem odnosu do soljudi prevladujejo frustracije premoženjske narave in prevelikih osebnih ambicij. Laično si upam trditi, da človek nujno potrebuje pomoč, saj postaja za okolico vse bolj naporen. O njegovih izpadih bo vodena evidenca, ker imajo volivci pravico vedeti, kakšne predstavnike izbirajo.

Študijsko preučujem več ravni političnega dogajanja v RS, zato se skozi opisani primer postavljata naslednji vprašanji: kako vplivajo moralno-etične lastnosti voljenih kandidatov na volilno telo in kako bi na volivce morale vplivati? Res je, da je postala funkcija predsednika KS v

političnem kontekstu z novo zakonodajo po letu 1994 marginalna, saj je zakonodajalec krajevnim skupnostim zaprl finančno pipico in prestavl večino pristojnosti na občine. Tudi državljani so zaznali zmanjšanje družbene vloge KS in jim zadnji čas verjetno ne pripisujejo večjega pomena. Pa vendar ostaja predsednik KS vsaj protokolarna figura, ki naj bi skupnost povezovala, identificirala krajevne potrebe in jih posredovala občinskemu nivoju. Za takšno delovanje so gotovo potrebne altruistične značilnosti, najmanj pa smisel za skupnost in skupne potrebe. Oseba za povezovanje torej in ne za rušenje medsebojnih odnosov, kot je v opisanem primeru. Zato postavljam tezo, da sta vzrok uspešne izvolitve neprimernih kandidatov najmanj dve sistemski omejitvi. Prva se kaže v šibkem kadrovskem stanju političnih strank, saj se izobraženi svetovljani redko odločajo za slabo plačane in relativno neugledne funkcije, še posebej v ruralnem okolju. Drugo omejitev pa zaznavam na nivoju volilnega telesa: popolna nezainteresiranost za družbena dogajanja, politična apatija in volilna abstenenca so značilnosti ne samo slovenskega okolja. Občutek nemoči pri uveljavljanju družbenih prioritet izhaja pri državljanih iz nepoznavanja političnega sistema in njegovih mehanizmov. Sporno pa je predvsem, da takšne okoliščine omogočajo izvolitev kandidatov tudi ob nepoznavanju teh in ob šibki javni podpori. Strokovno in laično javnost prosim za javni odziv.

Tadeja Svetelšek, dipl. upr. org., Dramlje

Zakaj nihče ne ustavi Ivana Koitererja?

Center za socialno delo Šentjur:

Na podlagi javnega vprašanja državnim institucijam v ŠN z dne 26. avgusta, vam pošiljamo odgovor.

Po Zakonu o socialnem varstvu (Ur.L 26/2001) se z denarno socialno pomočjo upravičencu zagotavljajo sredstva za zadovoljevanje minimalnih življenjskih potreb v višini, ki omogoča preživljanje... (Opomba urednika: Sledi podrobnejše navajanje zakonskih določil in denarnih zneskov za upravičence.)

V primeru dodatnih vprašanj se lahko obrnete na strokovne delavce Centra za socialno delo Šentjur.

Kaj pravzaprav pomeni, da je socialna služba služba pomoči: razumeti človeka v stiski, mu jasno in iskreno povedati, kaj lahko pričakuje od nas oziroma kaj vse mora vsakdo sam storiti zase. V primerih, ko korenite spremembe življenja niso več možne, zagotoviti nujen socialni status.

Direktorica; Anica Weber, dipl. soc. del.

Odgovor v celoti smo posredovali g. Slomšku, ki pa z njim zelo verjetno ne bo hudo zadovoljen.

Policisti so obljubili odgovor v naslednji številki ŠN.

Urednik

Sejnine za sušo

Zaradi korektnega informiranja javnosti vas naprošamo, da v zvezi s člankom Izredna seja občinskega sveta, ki je bil objavljen v 7. številki Šentjurskih novic 26. avgusta, objavite naslednje pojasnilo.

Želimo bolj osvetliti članek, oziroma del tega članka, ki v uvodu omenja ... nekatere svetnike, ki so se za odpravo suše odpovedali sejnin... in v nadaljevanju ... svetnike LDS, ki so 222 323,88 SIT sejnine namenili za sušo.

V tem delu se je članek izbral za poceni politično propagando ene stranke. Naj dodamo, da je na omenjeni seji svetniška skupina SDS predlagala, da se sejnina nameni za odpravo posledic suše, istočasno pa je pozvala tudi ostale svetnike, da se pridružijo tej akciji. Svetniki SLS, ZLSD in SMS so se odločili, da svoje sejnine namenijo družini Jesenek, ki jo je poleg suše prizadel še požar. Teden dni po seji so se odpovedali sejnini še LDS in NSi, kar je bilo tudi objavljeno v tem članku. Člani Občinskega sveta iz različnih strank so tako zbrali cca. 611 415 sit. v upanju, da bodo s tem malenkostno ublažili težave prizadetih.

Svetniška skupina SDS Šentjur

Ima kamion pravico »do naravne smrti« sredi gozda?

Iz Dobja smo prejeli telefonsko sporočilo, da kamiona, o katerem smo pisali v Julijski številki ŠN, v gozdu ni več. Lastnik ga je odstranil, vzorno pa je tudi uredil zemljišče, na katerem je prej kamion dolga leta umiral.

Čeprav je zaradi objave zapisa bilo nekaj hude krvi, se je vendarle, kot kaže, vse srečno izteklo.

Urednik

Ignorantski odnos do vlaganja v šport

Ob volilnem občnem zboru Športne zveze Šentjur smo pri šentjurskih novicah nekoliko podrobneje pogledali v drobovje financiranja športa v Šentjurju in tudi v Dobju. Že leta namreč spremljamo agonijo šentjurskega športnega organiziranja, kjer so uspešni le tisti, ki si pomagajo sami. Z nekaterimi primerjavami bi radi nakazali, da večno jadikovanje *ne-odgovornih* ni nujno na mestu, poleg tega pa se pri določenih temah bolj ali manj retorično sprašujemo, zakaj? Podatke smo iskali pri Fundaciji za šport in Športno informacijskem centru pri Zavodu za šport Slovenije.

Programi v športu

V tabeli, ki obravnava delež sredstev za programe v športu v proračunu 2002, je pri občini Šentjur zapisano 1,08 %, kar je 101. mesto med 164 občinami, ki so podale podatke. V številkah to pomeni, da je Šentjur za športne programe vložil 20,4 mio SIT. Dobje je na tej lestvici z 0,52 % šele na 153. mestu, skupaj so vložili 595 tisočakov.

Investicije v šport

V tem obdobju je bilo v občini Šentjur za investicije namenjeno 26,6 mio SIT (1,41 % proračuna). Razveselili smo se dodatnega vira, 500.000 SIT sredstev, ki so jih pridobili iz državnega proračuna za šport. V Dobju lani ni bilo proračunskih investicij v šport.

Primerjava deležev sredstev za programe v športu:

Žalec 2,6%, Slovenija povprečje 2,39%, Celje 2,11%, Šmarje pri Jelšah 1,99%, Rogaška Slatina 1,3%, Laško 1,04%.

Koliko v preteklosti ali teren za lapsuse?

Leta 2000 je Šentjur za programe v športu namenil 13,8 mio SIT (0,93% proračuna), za investicije pa 6,5 mio SIT. Dobje je *iztisnilo* za programe 510 tisočakov, investirali pa niso. Žal za leto 2001 za Šentjur ni podatkov, ker naj ne bi bili posredovani. Dobje pa je *sprogramiralo* 500 tisočakov.

Ker smo bili *žalostni*, da za leto 2001 ni bilo podatkov, smo pogledali še malo bolj podrobno. Na spletni strani Špica, ki je izpolnjena glede na podatke, ki jih posredujejo posamezne občine, je npr. napisano, da je leta 2000 šentjurska športna zveza doma na *Ul. Dušana Kvedra* (brez številke), leta 2002 pa opazimo »selitev« na C. Miloša Zidanška 28 v *Šentjurju*. Telefonska številka, ki je navedena za informacije o športu, je v obeh poročilih v omrežni skupini 06?!

Vremena se jasni

Naš šport si bo v letu 2003 kot kaže zelo opomogel, saj so načrtovana sredstva za programe v Šentjurju 24 mio SIT, načrtovana sredstva za investicije v šport pa 26,9 mio SIT. Tudi v Dobju bodo za programe namenili rekordnih 718.000 SIT.

Kot smo že omenili, je leta 2002 občina Šentjur prejela iz športnega proračuna za investicije 500.000 SIT, v letu 2003 pa vidimo, da so pričakovana sredstva za investicije 1 mio SIT, enaka številka je pričakovana za investicije za Fundacijo za šport.

Očitno je mogoče povečati omejena sredstva v proračunu s sredstvi iz državnega proračuna. Fundacija za šport vodi podatke za občine in proračunska sredstva, ki jih te dobijo iz državnega proračuna za šport ali šolstvo. Pri tem podatku se bomo ustavili nekoliko bolj podrobneje.

Skromnost je lepa čednost

Za boljšo predstavbo bomo navedli nekaj primerov, ko so občine uspešno pridobile sredstva Fundacije za šport. Omenimo še da Fundacija financira npr. do 30% vrednosti projekta.

Nekaj primerov letos odobrenih sredstev: ZPO Celje za stadion 70 mio SIT, Občina Laško za plezalni center 25 mio SIT, MO Ptuj za stadion 20 mio SIT, TK Kamnik za teniški šotor 4 mio SIT, 2 mio SIT je npr. namenjeno strehi na balinišču v Kranju. Za zanimivost dodajmo še, da je Občina Kozje lani za športni park prejela 2 mio SIT, leto poprej pa še 7 mio.

Ali imamo samo mi občutek, da je šentjurska občina izjemno skromna v pričakovanju sredstev iz državne malhe?

Seveda vemo, da pri določenih osnovnih investicijah vedno izdatno sodeluje država in da ni vedno občina tista, ki bi morala biti nosilka vseh aktivnosti. Kljub temu je v tem trenutku pri obstoječem stanju organiziranosti športne zveze in drugih organizacij na tapeti na prvem mestu občinska birokracija.

Dostopnost športnih objektov

Med perečimi športnimi problemi je zaznati tudi zaprtost športnih objektov v času šolskih počitnic. Res je, da je to nacionalni problem, vendar je Fundacija Športni zvezi Celje za športni program v času šolskih počitnic namenila 0,9 mio SIT.

Letos je šolsko-športno ministrstvo pripravilo tudi program dostopnosti športnih objektov med poletnimi počitnicami. Zadeva je naletela ne izjemno ugoden odziv. Uganite, kje se temu projektu nis(m)o pridružili. Nabijati žogo v senčni telovadnici, medtem ko je zunaj 35°C? Brez veze...

Denarja ni?

Pri sofinanciranju investicij v šport smo pokukali tudi k Ministrstvu za šolstvo, znanost in šport. Dostopni so bili podatki o sofinanciranju v letih 1994 in 2001.

In kolikšni so bili »ulovi« v teh osmih letih? Celje 143,3 mio SIT, Rogaška Slatina 30,3 mio SIT, Žalec 20,8 mio SIT, Šmarje pri Jelšah 11,3 mio SIT, Laško 2,5 mio SIT, Sl. Konjice 1,1 mio SIT, Dobje 0 SIT, Šentjur ... še vprašate?

Študentska kronika

Preteklost

September:

V Prostoru ste lahko gledali tekme za EP v košarki in kvalifikacije za EP v nogometu, sicer pa se pri nas ni veliko dogajalo, toda obljubili smo pester jesenski program...in tukaj je pred vami!

Prihodnost:

September:

27.9. /sobota/ ob 16:45, koča PD Dramlje na sv. Uršuli : PIKNIK. Zbor in skupen odvoz z avtomobili: 16:30 pred Prostorom.

Oktober:

3.10./petek/ v P2 ob 21 uri. FILMSKI VEČER. Ogled filma »Ko bom velik«, komedija v produkciji Kluba študentov občine Koper.

4.10./sobota/ telovadnica OŠ F. Malgaja ob 14:30 uri, ne pozabite na PRIČETEK REKREACIJE.

4.10./sobota/ zvečer v P2 ob 21 uri: POTOPIS na temo: Kanarski otoki skozi gorenjsko-zasavsko perspektivo. Predeval bo: Borut Kecelj.

Ob 22:30 uri na ta isti večer pa sledi KLUBING s tematsko glasbo »Espanja«.

10.10./petek/ v P2 ob 21 uri. SPLETNO PROGRAMIRANJE. Predaval bo Vojko Voga.

11.10./sobota/ v P2: CIPER:SLOVENIJA. Ogled kvalifikacijske tekme za EP v nogometu.

17.10./petek/ Prostor: ob 20:30. VOLITVE SVETNIKA ŠKMŠ v Svet študentskih klubov.

Hkrati pa se začne tudi vrsta prireditev v sklopu 7FEST-a in že na ta večer, po volitvah, ob 21:30: MINIKONCERT. Res Nullius (r'n'r, Velenje).

Po koncertu pa sledi, ob 23 uri še KLUBING z izborom tematske glasbe »čisti rokenrol«.

18.10./sobota/ BRALNI KVADRAT. Kvadriranje okrog knjige J.D. Salinger, Odličen dan za ribe bananarice.

Cenejša članarina v knjižnici za člane ŠKMŠ:

Študentski klub mladih Šentjur je poskrbel za novo ugodnost, ki jo že lahko koristijo njegovi člani od prvega septembra dalje, in sicer gre za subvencionirano članarino v knjižnici Šentjur. Do ugodnosti so upravičeni člani kluba, ki so dijaki, stari nad 18 let, ter redni in izredni študentje. Velja za prebivalce s stalnim prebivališčem na območju UE Šentjur, cenejšo članarino pa lahko upravičenci koristijo s **potrdilom**, ki ga člani dvignejo v pisarni MS servisa med delavnim časom (od ponedeljka do petka med 11-15 uro) in med uradnimi urami ŠKMŠ (vsak petek med 15-17 uro). Subvencija je za dijake nad 18 let in redne študente v višini 50% in trenutno znaša 500 sit, enak znesek pa plačujejo tudi izredni študentje. Ugodnost, ki jo je vsekakor vredno izkoristiti!

 MS servis

Ulica Dušana Kvedra 26, pon-pet 11-15
tel: 749 11 50; gsm: 041 454 456

br

Svetovni rekord Damjana Čretnika

»Mlajša generacija orlov se nas je že navadila.«

30-letni Damjan Čretnik s Sel na Slivnici »živi« z jadrlnim padalom v oblakih, pod, med in nad njimi že 13 let. Že od malega si je želel leteti, postavil se je na hribček in si v mislih predstavljal, kako leti in jadra, tudi sanjal je, da leti,... dokler sanj ni začel živeti.

Letos avgusta je postavil svetovni rekord daljinskega preleta v tandemu. 3 leta stari rekord je popravil za 8 kilometrov in tako sedaj znaša 133 kilometrov. Damjan se je nanj dolgo pripravljaval, dokler ni začutil, da bi bile nekega lepega dne (res lepega: sončnega in malo vetrovnega) v Bohinjskih gorah okoliščine optimalne. In sta s prijateljico iz Zagreba prijavila let, napovedala rekord ter poletela s Sorice. Čez Črno prst, Rodico, Vogel, Tolminski kuk do italijanskega Champona in nazaj. »Bilo je odlično,« pripoveduje Damjan, »čutil sem, da bo tokrat šlo skozi. Vetrovi in termike so bili tako ugodni, da sem se lahko grebenu približal na dva metra – in sem se pogovarjal s planinci, kako so kaj, povabili so me, naj prisedem, mi ponudili borovničke, a ne, ne, midva vsa šla cilju nasproti.« Pripoveduje tako lahkotno in vseskozi s kančkom humorja, da bi si človek mislil, da je vse skupaj mala malica. Pa ni in tudi takrat ni bila, med vračanjem ju je namreč zakril oblak, in, ker oblaki vedno pomenijo ohlajevanje in minimaliziranje termike, se je bilo tudi takrat težko obdržati v zraku. Izkušnje, dober »filing« in, pa naj se sliši tako banalno, pod

življenja sem popolnoma zadovoljen – počnem, kar

Damjan Čretnik

sem si celo življenje želel: letim in jadrlno padalstvo tudi poučujem, pozimi pa še bordam. Vseskozi sem v naravi ter kot učitelj med ljudmi. Ni ga lepšega v zraku, ko se srečuješ z orli, ja, mlajša generacija se nas je že kar navadila, niso pa redke zgodbe iz začetkov jadrlnega padalstva, da so predvsem večje ptice kakšno jadrlno padalo tudi napadle. Tudi razgledi iz zraka so božanski. Drugo področje je delo z ljudmi. Vsako leto pri meni opravi tečaj približno 20 tečajnikov, uživam v spoznavanju profilov teh ljudi, rad poslušam njihove zgodbe, zakaj želijo leteti, zakaj so se odločili za ta šport. Kot bodočega letalca, ki bo s svojim življenjem upravljali v zraku, moram vsakega dobro našteudirati ter iz njega, pa če to on ve ali ne, pregnati strahove in dvome.«

Kaj pa, ko je slabo vreme? Damjan pravi: »Nevihetni oblaki – to pa ne, to je smrt, dež pa tako ali tako. Nevihetni oblaki ali t. i. kumunimbusi imajo namreč tako sesalno moč, da te kar posrkajo vase, in ker so visoki do deset kilometrov, ne moreš priti ven na višini, kjer bi tvoje življenjske funkcije še lahko normalno delovale. Le enkrat sem letel v takem vremenu, pa se takega adrenalina ne bi šel več. Sicer sem prišel na čelo tega oblaka in ob njem se da nenormalno hitro dvigovati, a so razum in vsi fantje, ki so me čakali spodaj, pravili: »Damjan dol bo treba.« Drugo je, če so na nebu t. i. ovčice, te so čisto pohlevne in da se leteti skozi njih in nad njimi.«

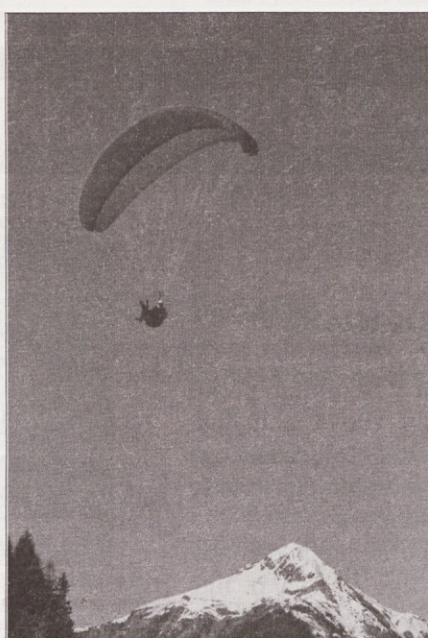
Mimogrede mi omeni, kako »neumno« besedo imamo mi za ta šport: »Mnogo ljudi ravno zaradi takega poimenovanja ne ve, kaj je ta šport. Na primer, zmajarjev je v Sloveniji veliko manj kot jadrlnih padalcev, a se nihče ne sprašuje, kaj počnejo. Najbolj sem alergičen, ko me kdo vpraša, kdaj grem kaj skakat. Prosim?! Skakat že, samo ne z

jadrlnim padalom. Vsi si nas predstavljajo kot padalce, one, ki skačejo iz letala, ne, mi letimo in smo piloti kot vsi, ki krmilijo »naprave« v zraku.«

Začetki – pristanek na drevesu

Pa sva se podala še malo v zgodovino. »Leteti sem začel še nepolnoleten, za jadrlno padalstvo me je namreč navdušil sošolec v srednji šoli. Bognedaj, da bi jaz to povedal doma. Tako sem nekaj časa hodil k sošolcu na obiske, ko pa sem se »okorajžil« in dosegel 18 let, sem doma povedal, s čim se ukvarjam. Seveda je bilo starše potem strah, a sem jih vedno obveščal, kje sem. Najbrž si lahko predstavljaš, da v času, ko še tudi stacionarni telefoni niso bili nekaj samoumevnega, to ni bilo lahko. Ko sem imel že dovolj ur letenja in s tem povezane samozavesti, sem se družini želel pokazati in jih prepričati, da je to nekaj čisto enostavnega in da je njihov strah odveč. Rifnik, lepo vreme, ugodne razmere in sem poletel... Spomnim se le še tega, da se je pred mano naenkrat pojavilo drevo – samo samcato na vsej ravnini, zavrl sem in... pristal na njem. Ko so mi potem naši razlagali, kako je to bilo videti z Rifnika, sem se lahko samo smejal. Niso vedeli, ali sem na drevesu ali je tam ostalo le

jadrlno padalo... No, prvič pač nisem naredil dobrega vtisa.« Zdaj je Damjan eden najbolj izkušenih in priznanih inštruktorjev jadrlnega padalstva v Sloveniji, ki se letos v slovenskem merilu poteguje tudi za naslov jadrlnega padalca leta. V jadrlnopadalškem klubu v Celju ima trenutno 20 učencev, po šolah vodi tudi obvezne izbirne vsebine za ta šport, nanj pa čaka veliko laikov, ki bi radi leteli v tandemu. V zvezi s tem pravi: »V tandemu letim seveda vedno le v najbolj optimalnih vremenskih pogojih,

letos je bilo zaradi lepega vremena na primer veliko možnosti za letenje, sam imam letos že 120 ur v zraku, se pa zgodi, da dolgo čakamo na ugodne razmere.« Zaveda se, da v tandemu pelje še enega človeka, ki pa mu ne želi jadrlnega padalstva priskutiti ali ga zaradi podcenjevanja narave življenjsko ogroziti. Pove, da so že bili primeri, ko so ti »komercialci« želeli opraviti še zadnji let, čeprav se je vreme že slabšalo, a je bilo to zanje žal usodno.

Narave ne gre podcenjevati in to je tudi njegovo glavno vodilo pri letenju in poučevanju letenja, jo gre pa občudovati in spoštovati tako z zraka kot s trdnih tal.

Nina Gradič

njima le grmovje ter s tem nemožnost pristanka so uspešnemu letu seveda pripomogli. Damjana je na cilju pričakal predstavnik iz mednarodne letalske zveze, saj je njegov polet moral nadzirati nekdo izmed njih, Damjan pa je za verifikacijo rekorda opravil še marsikatero birokratijsko pot: poslati je moral zapise iz GPS-a, variometra, fotografije itd. Ta rekord ter stopničke z drugih prvenstev so ga letos uvrstili med 180 najboljših jadrancev na svetu. Naslednje leto bi rad tekmoval v vseh šestih tekmah svetovnega pokala, a bolj kot tega, da se ne bi uvrstil v elito tekmovalcev, se boji tega, da sam ne bo finančno kos sodelovanju na pokalu. To komentira: »Da se udeležim take tekme, da kje spim in jem, me stane vsaj 300 tisočakov. Nisem pa niti take vrste človek, da bi veliko »fehtal«. Sicer sem se z jadrlnim padalstvom začel ukvarjati profesionalno, od tega se živim, a kaj več kot za preživetje, tega denarja ni.«

»Freelander« v naravi in med ljudmi

Pa ni videti, da bi se Damjan z materialnim položajem pretirano obremenjeval. Zadanem žebljico na glavico, ko mu pravim, da je takšen »freelander« in Damjan takoj začne: »Pa kje si našla ta izraz? Vsi mi tako pravijo... S takim načinom

Košarkarski podmladek

Nova sezona se je pričela in z njo tudi nov del tekmovanja za mlajše selekcije. S pripravami so pričeli že avgusta, ko je nekaj mladincev odšlo s člani na priprave. Prijateljske tekme se vrstijo ena za drugo, tako da razlogov za slabo letino praktično ni. Treninji potekajo vsak dan in pravo veselje je gledati poskočne mladce, ki se jih udeležujejo v velikem številu.

Ker v večini potekajo le prijateljske tekme, sem se pognala v dir za trenerji in jih malo utrujala z vprašanji o seveda težko pričakovani sezoni 2003/2004.

Ožbej Stane, trener pionirjev in po novem tudi kadetov B: »S pionirji pričnemo drugi del sezone 02/03, ki se bo nekako končala do začetka novembra, do takrat imamo nekaj tekem. Kako jih bomo odigrali, še ne morem povsem reči, saj imamo v skupini enakovredne nasprotnike. Upam, da bomo kakšno tekmo zmagali, prvi del smo odigrali slabše, kot smo načrtovali. Največji problem je še vedno malo število pionirjev, saj jih je le 8, včasih pa se jih na trening prikaže samo 5 ali manj.

V novi sezoni bom vodil ekipo kadetov B in tako pomagal Dejanu pri treniranju. Kadeti so malo bolj resno vzeli stvari v roke in mislim, da bi z njimi lahko računali na višjo uvrstitev v 2 SKL.«

Dejan Mihevc, prvi mož šentjurskih kadetov in mladincev je bil bolj skromen pri napovedovanju nove sezone: »Mladinci bodo štartali z drugo ligo, a nimajo pretežkih nasprotnikov, tako ne vidim večjih ovir za napredovanje v višjo ligo. Kadetom A sta se letos pridružila dva obetavna Šmarčana, Peter Strašek in Primož Polajžer. V 1 SKL praktično nimamo možnosti za naskok prvih mest, saj so naši nasprotniki Laško, Slovenska Bistrica in mariborski Branik, ki so v igri za prvaka že od samega začetka. Rezultatskih ciljev ni, bomo pa fante poskušali dobro pripraviti na tekme in jih počasi vpeljati v člansko ekipo.«

V mesecu avgustu se je trenerjem pridružil še Celjan **Dejan Rodič**, tudi košarkarski sodnik: »Pot sem začel v športni šoli Marka Zorka, kot trener mlajših pionirk. Potem so me postavili na mesto trenerja pionirk v ŽKK Ingrad, današnji Merkur, kasneje pa sem nadaljeval delo kot pomočnik glavnega trenerja in trener za individualno delo. Letos sem se odločil, da preizkusim svoje znanje v Šentjurju. Sem sta me povabila Dejan Mihevc in Draško Adžić. Dodelili so mi vlogo trenerja za individualno delo z mlajšimi selekcijami. Vzdušje v klubu je dobro in tudi podmladek je dokaj resen za delo, zato menim, da imajo fantje realne možnosti za uspešne kariere, saj nivo kluba iz leta v leto narašča.«

B.M.

Košarkarice začele sezono

Po uspešno opravljenih pripravah na otoku Obonjan in v telovadnici v Šmarju pri Jelšah so selekcije ŽKK Šentjur Šmarje pričele tudi s tekmami v vzhodnih skupinah 1. SKL. Pionirkam in mladinkam ni uspelo ugnati Slovenskih Konjic.

Pionirke so bile na gostovanju v Slovenskih Konjicah brez možnosti že v prvi četrtini, ki so jo izgubile s 25 : 8. Nato so sicer držale korak z gostiteljicami, toda poraz je bil neizbežen. Na koncu so izgubile z 71 : 53, največ točk, 15 in 14, pa sta za naše dosegli Lea Jagodič in Živa Klarer.

Veliko bolj se ni godilo niti mladinkam. Klub ima po nekaj letih spet omenjeno selekcijo, v prvi tekmi so dekleta gostovala tudi v Slovenskih Konjicah. Izgubile so z 82 : 54, najboljše šentjurske strelke so bile: Tjaša Vraničar z 20, Lili Leljak s 15 in Tjaša Mlakar s 6 točkami.

L. H.

Volilna skupščina Športne zveze Šentjur

Šentjurska športna zveza obvešča vse športne klube in društva občine Šentjur, ki so njeni člani (so podpisali pristopno izjavo in so prejemniki proračunskih sredstev po razpisu), da bo volilna skupščina v torek, 30. septembra 2003 ob 19. uri, v skupščinski dvorani Občine Šentjur na Mestnem trgu 10.

LIGA MALEGA NOGOMETA

Šentjur 2003

LE ŠE 10 PRVOLIGAŠEV

Ligaška dogajanja v Športnem parku Šentjur so postala znova aktualna. Odigranih je bilo že 5 kol jesenskega dela, s tem da tekme zadnjega kola še niso vnešene v lestvico.

1.liga: zaradi neporavnanih računov do organizatorja lige je bila iz lige izločena ekipa Maratonika, tako da 1.liga odslej šteje le 10 ekip. Sicer pa je na lestvici prišlo do kar nekaj sprememb, saj sta se na 2. in 3. mesto prebili ekipi Šetvida in Mladega foruma ZLSD, nazadovali sta ekipi Drameljčanov in Elektroinstal. Selič.

2.liga: brez sprememb na vrhu lestvice, prvouvrščeni ekipi (Samorastniki, Ponikva) sta si priigrali še večjo prednost pred zasledovalci in tako ostajata najresnejša kandidata za vstop v prvoligaško družino.

Matjaž Vojsk

Najresnejši kandidat, da tudi v sezoni 2003 dvigne pokal za najboljšega strelca
1.OLMN Šentjur, po 15 kolih je dosegel 21 zadetkov.

Naj strelci OLMN Šentjur 1.liga

1. Vojsk M. (Loka) 21 zadetkov
2. Brečko V. (Mladi Forum) 20 zadetkov
3. Hrovatič G. (Loka) 17 zadetkov

1.liga

1. Toplak (Potepuhi) 26 zadetkov
2. Ulaga N.- Miljonarji 23 zadetkov
3. Golob M. (Optika Gleščič) 21 zad.

Rezultat, lestvici in najstrelci OLMN Šentjur tudi na spletu, in sicer na strani: www.simpl-zegar.gajba.net

LESTVICA (točke, gol-razlika):

1. liga: 16. kolo

Koval Loka	30	69 - 16
MNK Šentvid Sanima	24	35 - 25
Mladi forum ZLSD	22	45 - 33
Dramlje	20	35 - 27
Obrtna zbornica	19	32 - 39
Sokoli ŠKMŠ	18	47 - 49
Elektroinstalacije Selič	18	42 - 47
Jakob	12	36 - 53
Gremlini	12	37 - 63
ŠD Dole Makrocom	8	27 - 53

MNK Šentvid Sanima - Koval Loka 0:5, Jakob - Obrtna Zbornica 2:4, Mladi Forum ZLSD - Sokoli ŠKMŠ 4:4, Elektro Instalacije Selič - Gremlini 6:4

2. liga: 16. kolo

Samorastniki	44	82 - 27
KMN Ponikva	40	74 - 32
ŠD Milijonarji	33	87 - 44
Simpl Žegar	30	57 - 34
Švedi Montpreis	28	60 - 42
Potepuhi	27	63 - 52
Optika Gleščič	16	45 - 66
Plutonij	16	39 - 66
Tornado	14	40 - 75
ŠD Šedina	13	38 - 59
Miki Miške	11	27 - 63
Cepini	5	17 - 70

Šedina - ŠD Milijonarji 2:8, Potepuhi - Tornado 6:1, KMN Simpl Žegar - Miki Miške 3:2, Švedi Montpreis - Samorastniki 1:2, Plutonij - Cepini 2:2.

bp

Pred začetkom košarkarskega prvenstva

Obstanek zanesljivo, morda tudi med štiri

Z zmago na turnirju v Slovenskih Konjicah so šentjurski košarkarji zaključili z osrednjim delom priprav na četrto prvoligaško sezono. S spremenjeno ekipo pod vodstvom novega trenerja Borisa Zrinskega so v prijateljskih tekmah pokazali hitro in všečno igro. Pokazalo se je, da so novi igralci uspešno nadomestili nekdanje ključne košarkarje. O pričakovanih pred prvenstvom so v klubu previdni, vsi pa se strinjajo, da obstanek nikakor ne bi smel biti vprašljiv. O višjih mestih pa...

»Izgubili smo izkušnje, vendar pridobili mladost. Želimo utrditi naše mesto v prvoligaški konkurenci, če bo priložnost pa se tudi uvrstijo med najboljše štiri, kar nikakor ni imperativ. Želimo gojiti prepoznavno igro, ki bo temeljila na mladosti. S tem računamo na ponovno vrnitev gledalcev v Hruševce,« je povedal predsednik kluba Jože Palčnik.

Šentjurčani so v pripravah odigrali 12 tekem, od tega so jih nekaj več kot polovico zmagali. Na nekaj srečanjih je šlo bolj za uigravanje, trener Zrinski pa je dal veliko priložnosti tudi mladim. V zadnjih tekmah je Alpos Kemoplast prikazal nekaj odličnih iger. Predvsem so navduševali s hitrostjo in borbenostjo, dobro pa so se znašli tudi novi igralci, predvsem Seid Hajrić in Rado Trifunović, medtem ko se še Jernej Tilinger nekoliko išče.

Minuli vikend so igrali na Ikovem memorialu v Slovenskih Konjicah, kjer so dvakrat zmagali. Neke vrste generalka pred začetkom lige je bila tekma z Zagorjem Igorja Pučka (nekdanji šentjurski trener bo danes na prireditvi ob občinskem prazniku za svoje delo v šentjurski košarki prejel posebno priznanje župana), Damjana Novakoviča in Bojana Novaka. Šentjurčani so slabo začeli, toda sredi druge četrtine so Šentjurčani naredili delni rezultat 15 : 0 in predvsem po zaslugi trojka Roberta Ribežla in sijajnih akcij Seida Hajrića ob polčasu vodili 50 : 46. Drugi del je bil ponovno izenačen, pet minut pred koncem pa je Alpos

Kemoplast vodil za 10 točk, toda končnica je bila

Ekipo KK Alpos Kemoplast v sezoni 2003/04: Stojijo z leve: fizioterapevt Darko Ivelič, Seid Hajrić, Rado Trifunović, Boštjan Kočar, Peter Jovanović, Jernej Tilinger, Urban Palčnik, trener Boris Zrinski, pomočnik Dejan Mihevc in tehnični vodja Slavko Pečenko. Čepijo z leve: Peter Maček, Aleš Bevc, Robi Ribežl, Andrej Maček, Ilija Petrovič, Sandi Čebular in Janoš Hunski

znova napeta. Zagorjani so se popolnoma približali, toda Kočar, Petrovič in Trifunović so zanesljivo zadevali proste mete in na koncu tako premagali Zagorje z 98 : 95.

Po koncu tekme je bil zadovoljen tudi kapetan Ilija Petrovič, ki je igral kljub gripi: »Še vedno preveč nimamo v igri, vendar se vidi, da smo na pravi poti. Naše prednosti so mladost, motiviranost in dolga klop. Mislim, da obstanek ne bi smel biti niti pod vprašajem,

upam pa da se nam bo morda uspelo uvrstiti v končnico«.

Trener Boris Zrinski je: »Rezultati v prijateljskih tekmah niso bili v prvem planu, občasno pa so nas spremljale tudi poškodbe, a na srečo ni bilo nič hujšega. Fizično smo solidno pripravljeni, nekoliko pa nam še manjka konstantnosti. Težko je napovedovati uvrstitev, dejstvo pa je, da so vse ekipe dokaj izenačene. Mi smo v povprečju najnižji v ligi, večina ekip pa ima po dva tujca. Ocenjujem, da sta glavna favorita Postojna in Helios.«

Šentjurčani bodo v prvem krogu gostovali ravno pri Postojni, 4. oktobra pa se bodo v prvi domači tekmi pomerili v lokalnem derbiju s Polzelo. V klubu so letos poskrbeli tudi za nekatere novosti. Spremenili so celotno podobo na čelu z novim logotipom. Podrobno predstavitev kluba najdete tudi na spletni strani www.kksentjur.net, košarkarji pa bodo nastopali tudi v novih dresih. Na tekmah bo še vedno na sporedu met s sredine igrišča, pred derbijem s Savinjskimi Hopsi pa bodo gledalci prejeli tudi bilten s predstavitev kluba.

L. H.

Domači tekmi v oktobru:

2.krog-sobota, 4. oktober 2003 ob 19. uri

Alpos Kemoplast - Hopsi Polzela

4.krog-sobota, 18. oktober 2003 ob 19. uri

Alpos Kemoplast - Elektra Šoštanj

Članska ekipa gradi nove temelje

Končno spet zmaga nogometašev

Šentjurski nogometaši letos znova nastopajo v celjski medobčinski ligi. Po lanskem popolnem debaklu so v letošnjo sezono stopili boljše pripravljeni in organizirani. Kljub vsemu jim v prvih treh krogih ni uspelo priigrati niti točke. Minulo soboto so vendarle po dolgem času znova zmagali. Trener Damjan Romih upa, da bo odslej šlo le še navzgor.

Najprej so minimalno izgubili v Oplotnici, z identičnim rezultatom jih je v Šentjurju ugnala Rogaska Slatina, na gostovanju na Vranskem pa so izgubili 2 : 1. Tesne poraze trener Damjan Romih komentira takole: »Naša ekipa nikakor ni slaba, toda manjka nam nekoliko taktične priprave. Žal smo začeli trenirati praktično 14 dni pred začetkom prvenstva, kar se mora poznati. Ustvarimo si sicer številne izvrstne priložnosti, a nam nikakor ne uspe zabiti gola. Potrebujemo bi kakšnega kakovostnega napadalca. Verjamem pa, da nam bo še z nekaj treningi uspelo zaigrati bolje. Boljše rezultate pričakujem v spomladanskem delu.«

Romihove besede o boljših predstavah so se delno uresničile že minulo soboto, ko so Šentjurčani doma ugnali sosede iz Štor. Slednji so jih spomlad v Šentjurju pohodili kar z 11 : 0, tokrat pa so se naši nogometaši vendarle izkazali. Z minimalno zmago z 1 : 0 so vendarle napovedali boljše čase

Člansko ekipo sestavlja okrog 25 igralcev, realno pa je jedro mnogo manjše. Praktično gre v celoti za domače nogometaše, nekateri, kot recimo Uroš Gorenak, Grega Marot in Bojan Romih, so se v klub vrnili iz drugih moštev oziroma v primeru 34-letnega Romiha, ki je najstarejši igralec, iz nogometnega pokoja. »Treniramo trikrat do štirikrat tedensko, včasih z mlajšimi igralci tudi dopoldne. Imamo težave, ker ima veliko nogometašev službene ali šolske obveznosti in se težko zberejo vsi skupaj že za tekme. Moram dodati, da smo se pred začetkom prvenstva iskreno pogovorili in mislim, da ni bojazni, da bi se ponovilo lansko leto, ko trener ni mogel sestaviti moštva. Nam pohvaliti disciplino igralcev,« meni Damjan Romih, ki sicer, kot marsikdo misli, ni v sorodu z igralcem Bojanom.

Je pa tudi Damjan pri 30 letih še vedno aktiven igralec in poleg Postraka edini igra nogomet na najvišjem nivoju. Pred letošnjo sezono se je iz Šmartnega preselil v Rudar iz Velenja, ki je sicer izpadel v drugo ligo, vendar je prvi kandidat za

Prvenstvo celjske zveze se konča že konec oktobra, Šentjurčani pa bodo v tem času doma igrali še dve tekmi. V nedeljo 12. oktobra bodo gostili Laško, v soboto 25. oktobra pa Mons Claudius iz Rogatca.

vrnitev med elito. S presenetljivo zmago nad Gorico so se uvrstili tudi v četrtfinale slovenskega pokala. Damjan Romih je standarden član prve velenjske enajsterice. Sicer ima namen igrati nogomet še nekaj časa, zanima pa ga tudi trenerski poklic, v katerem vidi šentjurski nogomet kot velik izziv. »V karieri sem imel veliko različnih trenerjev in od vsakega sem nekaj odnesel. Šentjur ima veliko perspektivo, saj nogomet trenira veliko otrok. Z njimi je treba le kakovostno in kontinuirano trenirati, dolgoročno pa rezultati ne bi smeli izostati. Imam vizijo, da bi mladinsko ekipo pripeljali v prvo slovensko ligo, s tem pa se tudi za uspehe članske ekipe ni bati,« je optimističen Romih, ki poleg članske ekipe s pomočjo sodelavcev skrbi tudi za mlajši kader.

L. H.

NAGRADNA KRIŽANKA

KK Šentjur

alpos KEMO PLAST

www.kksentjur.net

Šentjurske NOVICE	GOSPOD (DALMATINSKO)	TURŠKI DRŽAVNIK ATATURK (1881-1938)	ŠVEDSKI DROBIŽ (IZGOVOR.)	VRTNA CVETLICA	NEKDANJI MADŽARSKI VELE-MOJSTER	OZNAKA ZA KARLOVAC	KRALJ ZAHODNIH GOTOV (370 P.N.Š.)	Šentjurske NOVICE	PAMETNA	
ČLANICA VELIKE BRITANIJE	11			14				SIMBOL ZA URAN ZBIRKA APOSTOSKIH PISEM	16	
GLAVNO MESTO IZRAELA	15	12			9					
PARAZITSKA RASTLINA					10	POROČ. AGEN. V SZ KOŽA POVRHNJICA				
SIMBOL ZA RADIJ	17		ŠPANSKA LET. DRUŽB. EDVARD KARDELJ				25		27	
LOVSKI PES	LEPA PISAVA LAK, LOŠČ		30						EDINA HČI	
			19		NAGLICE PREDIJEM					
TEDENSKA REVUJA	29			PREDLOG AMPER	13		PREDLOG NASPR. OD MLAD	22		
GLAVNO MESTO TURČIJE		26				23	Z NJIMI VESLAMO POČELO TAOIZMA	18		
OZNAKA MAKARSKE	7		PRIBALTSKA DRŽAVA SIMBOL ZA AMERICIJ	3	4	5	PODLAGA ZA IGRISČE RIMSKA 550		24	
LEŠNIK IZ BRAZILIJ				ELEMENT SIMBOL ZA KISIK		DANSKA (ORIG.) FLUOR	6		28	21
OTOČJE V TIHEM OCEANU			8		ORANJE				AVSTRIJA	

Šentjurske
NOVICE
Nagradna križanka
SEPTEMBER 2003

SLOVARČEK: KRALJ Z. GOTOV - ALARIH

Nagrade za avgustovsko križanko podeljuje Slaščičarna Jana: Ines Puser z Botričnice dobi trkrat sladoled, Majda Kovačič iz Šentjurja trikrat frape, Nevenka Jug iz Svetelke pa 2 ledeni kavi.

LAHKO BI BILO RES

Še ni dobil občinskega priznanja

Potem ko so nam Konjičani uspešno prodali Marinko Vovk (in vzeli »krematorij«) in Josipa Pinterja, vključno s proračunsko LPC pogruntavščino, je bil res že čas za njihov sistematični poseg v šentjursko provinco: njihova bivša ljudska univerza nam zdaj dela strategijo razvoja občine Šentjur.

Hej, stranke, konjiški Šentjurčan Franc Ban še ni dobil našega občinskega priznanja!

Varnostnik

Slivniška šola naj bi kot prva dobila varnostnika. Ni še določeno, ali bi naj čuval učence ali učitelje.

Slivniški mladinci za vzgled

Udarniška akcija MDGS, pobiranje sliv v Hrastju, je zelo uspela. Kje bo končalo 8 stotov sliv, ostaja še rahla neznanka, zagotovo se ve le, da marmelade ne bodo kuhali.

Konec ljubezni z Vegradom

Z Jurijevim slovesom se je poslovila tudi medsebojna naklonjenost med šentjursko Občino in Vegradom. Kar ta hip pomeni za 43 milijonov večjo proračunsko luknjo - in nov »prijazen« dialog med Čoklom in Artnakom na občinskem svetu.

Ni sušnih dobičkarjev

Do vroče koruzne krvi med Mejo in Zadrugo ni prišlo zaradi morebitnega zaslužkarstva ob sušni katastrofi, temveč izključno zaradi rivalstva med organiziranimi kmetijci, kdo bo neorganiziranim kmetom bolj pomagal. Pa pravijo, da so danes ljudje zagledani le v svoje koristi.

Denar je sveta vladar

V velikem pričakovanju, da bo končno nastopila era pravičnega in modrega vladanja, je demokratično izvoljeno vodstvo trga in KS Planina v znamenje brezmejnega pokorščine in

vdanosti prostovoljno predalo vladarske insignije novopečenemu planinskemu graščaku Iztoku.

Dragica pri prazni blagajni

Tisti, ki zgroženi očitajo novi samozvani šefci planinskega turističnega društva, da se je nelegalno dokopala do turistične blagajne, očitno ne vejo, da je le-ta že zdaj prazna.

Tudi slabši so

Zakaj sta Jana in Dragica na Planino pripeljali razmeroma betežne in s pirovskimi trebuščki obtežene kompolske folkloriste? Da bomo znali bolj ceniti dolgogorske in šentjurske tovrstne virtuozne.

Vrtec na Blagovni je kot dom

Ravnateljica Vrtca Ketiševa in občinski Peperko še sedaj ne moreta dojeti, da je med starši in otroki takšna razlika. Otroci so tako nepokvarjeni.

Občinska priznanja - presenetite se!

Včasih so se predlagatelji vsaj potrudili in našli koga drugega, bolj enostavno pa je predlagati kar samega sebe.

OPTIKA *Gleščič*

GLEŠČIČ BORIS, s.p.
Gregorčičeva 4, 3000 Celje

OČESNA AMBULANTA

Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 Šentjur
tel.: 03 492 34 10

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!

VULKANIZERSTVO

C&C d.o.o.

PODJETJE ZA TRGOVINO IN MARKETING
Ljubljanska 6, 3230 Šentjur

Tel.: 03/ 746 23 40

Na bencinskem
servisu

OMV ISTRABENZ
- ŠENTJUR.

- prodaja, montaža
in centriranje vseh
vrst pnevmatik
- hitra popravila
pnevmatik
- menjava olja
in filtrov

BENCINSKI SERVIS ŠENTJUR

tel.: 03/ 746 23 40

OMV ISTRABENZ

ekstra lahko kurilno olje

naročite še danes na
brezplačnem telefonu

24 ur na dan
080 2332

TRGOVINA pri Wiharju **SELIČ** LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur, tel.: 03/ 749 14 80

**UGODNA
PONUDBA
OZIMNICE!**

Celje - skladišče

D-Per

18/2003

5000012587,9

COBISS o

OSREDNJA KNJ. CELJE

VULKANIZACIJA IN ROČNA AVTOPRALNICA

MULEJ

Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur, tel.: 03 749 17 10, 749 17 12, gsm: 041 630 652

LASSA

BRIDGESTONE PIRELLI

FULDA GOODYEAR

DUNLOP Sava

TOYO MONTANA

SUPER AKCIJA ZIMSKIH GUM!

Delovni čas
delovnik 8.00 - 18.00
sobota 8.00 - 13.00

Najugodnejši med najugodnejšimi!